

όνειρα μαϊστράλια

17 μικρές ιστορίες

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

17 όνειρα αποτυπωμένα σε λέξεις, 17 ιστορίες που ετοιμάζονται να ταξιδέψουν γλυκά μέσα στο καλοκαίρι που έρχεται. Το μαϊστράλι, λέξη βενετικής προέλευσης, είναι άνεμος θερινός που φρεσκάρει, είναι ο άνεμος που θα στείλει τις αποτυπωμένες σκέψεις και τις λέξεις να ανεμίσουν στον ορίζοντα μέχρι να βρουν την καρδιά κάποιου αναγνώστη. Αυτές είναι οι 17 ιστορίες των μαθητών του online σεμιναρίου «Δημιουργική γραφή: Από τη φαντασία στο χαρτί» - **ADVANCED CERTIFIED COURSE by ACTA** των τμημάτων Νοεμβρίου 2019 και Φεβρουαρίου 2020.

Καλή ανάγνωση!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παντούλα Βαγγελάκου – Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ	σελ. 1
Χρύσα Τζώρτζη – AMOR FATI	σελ. 3
Ελίνα Κολλάτου – AMBER ALERT	σελ. 5
Σοφία Σηφάκη – Η ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΓΡΙΑΣ	σελ. 7
Ειρήνη Χρυσοβαλάντου Κατσούλη – ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ	σελ. 11
Πέτρος Κομποθέκρας – ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ...	σελ. 15
Ελίνα Αζωίδου - ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ	σελ. 17
Νικολέττα Ανθή - Βέλλη - ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ	σελ. 20
Βέτα Χρυσοπούλου – ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ	σελ. 25
Ευθαλία Μαχαιρίδου – Η ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ	σελ. 26
Ελένη Δούνη – ΑΡΩΜΑ ΑΣΒΕΣΤΗ	σελ. 29
Μιχαήλ Σινικόγλου – ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ	σελ. 32
Χρύσα Γεωργιάδου – ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ	σελ. 34
Μαρία Παλαιολόγου – ΛΕΙΑ	σελ. 37
Κατερίνα Τρευλοπούλου – ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΓΙΑΝΝΗ	σελ. 40
Μιχάλης Αγραφιώτης – ΟΙ ΠΙΑΤΕΛΕΣ	σελ. 42
Ευάγγελος Πήχας – ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ	σελ. 44

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ

Παντούλα Βαγγελάκου

Ένα κρύο χειμωνιάτικο βράδυ στο σταθμό Λαρίσης, τα τρέινα ταξίδευαν επιβιβάζοντας και αποβιβάζοντας κόσμο. Ένας άντρας κοντά στην ηλικία των εξήντα-πέντε ετών, με μία μεγάλη μεζ τσόχνη τσάντα, καθισμένος σε ένα από τα παγκάκια του σταθμού παρατηρεί όλα αυτά τα ταξίδια για ώρες, σαν να περιμένει κάτι. Ένας νεαρός φαντάρος κάθεται δίπλα του, ο άντρας γυρίζει και τον κοιτάζει ζητώντας του ένα τσιγάρο. Ο νεαρός βγάζει το πακέτο από την τσέπη και του το προσφέρει.

Ο νεαρός άντρας αρχίζει να μιλάει στον ηλικιωμένο άνθρωπο για τον καιρό και τους επιβάτες των τρέινων που ανεβοκατεβαίνουν, ο ηλικιωμένος κάθεται αμίλητος, καπνίζει και τακτοποιεί συνέχεια τα αντικείμενα που βρίσκονται στην τσάντα του, οι εκφράσεις του όμως δείχνουν πως ακούει τον νεαρό.

Ο ηλικιωμένος άντρας σηκώνεται να φύγει μα με δυσκολία σέρνει την βαριά τσόχνη τσάντα και το βάδισμά του είναι ασταθές. Εκείνη σκίζεται και από το εσωτερικό της ξεχύνονται δεκάδες άδεια μπουκάλια μπύρας.

Ο νεαρός τρέχει να βοηθήσει, καθώς τα μπουκάλια κατρακυλάνε στις αποβάθρες του σταθμού, τα μαζεύει όλα, παρατηρεί όμως πως μέσα στο τελευταίο μπουκάλι υπάρχει κάτι. Τότε ο ηλικιωμένος τον κοιτάει έντονα, οπότε ο άλλος του δίνει το μπουκάλι.

Οι δύο άντρες έχουν μείνει εκεί να κοιτάζονται. Την σιωπή την σπάει πρώτα ο νεαρός:

Με συγχωρείτε, αλλά παρατήρησα πως μέσα στο συγκεκριμένο μπουκάλι υπάρχει κάτι, μήπως θα μπορούσα να το διαβάσω;

Και τι σε νοιάζει εσένα; Ευχαριστώ για όσα έκανες αλλά τράβα τον δρόμο σου.

Ίσως αν το διάβαζα, να μπορούσα να βοηθήσω.

Κανένας δεν μπορεί να με βοηθήσει πια.

Σας παρακαλώ!

Ο νεαρός χαμογέλασε πλατιά και ο ηλικιωμένος μετά από μερικά λεπτά σκέψης και αμηχανίας του έδωσε το μπουκάλι. Μέσα σε αυτό υπήρχε διπλωμένο ένα χαρτάκι που ο νέος ξετύλιξε και άρχισε να διαβάζει:

« Κυριακή 24 Δεκεμβρίου 2010,

Δεν ξέρω αν μπορώ να αντέξω άλλο. Κάθε μέρα η ζωή μου ισορροπεί ανάμεσα στην αγάπη μου για εσένα και στην αγάπη μου για τα παιδιά μας. Η κατάθλιψη έχει γίνει πλέον το οξυγόνο που αναπνέω. Τα παιδιά συνέχεια ρωτάνε για εσένα, αν και δεν τους είπα ακριβώς τι σου συμβαίνει. Το μοναδικό που γνωρίζουν είναι πως ο μπαμπάς είναι άρρωστος. Τι αρρώστια έχει μόνο, και γιατί αυτή η αρρώστια τον κάνει να γίνεται βίαιος και να φωνάζει με το παραμικρό.

Γιατί άφησες το πάθος σου να σε κυριεύσει; Γιατί;

Η Άννα προσπαθεί να πάρει τον ρόλο σου στην οικογένεια και να σε μιμηθεί (ευτυχώς όχι σε όλα), η Κατερινούλα μας, μόλις 7 χρονών παιδάκι, νομίζει πως μόνο εκείνη μπορεί να σε σώσει, και ταυτόχρονα πως εξαιτίας της περνάς όλο αυτό το μαρτύριο.

Όσο για εμένα; Εγώ κατέληξα θεατής στην ίδια μου την ζωή.

Για όλα τα παραπάνω αποφάσισα να φύγουμε. Μακάρι να τα είχαμε καταφέρει και μακάρι να μπορούσα να σε επαναφέρω, αλλά πλέον νομίζω πως είναι αδύνατο.

Λυπάμαι πολύ....

Σε φιλώ και σε αγαπώ,

Να προσέχεις!!!! »

Ο άντρας είχε μείνει άφωνος, κάποια πράγματα μπορούσε να τα κατανοήσει, άλλα όμως του φαινόταν ακόμα δυσερμήνευτα. Αν ο άνθρωπος αυτός είχε μία οικογένεια γιατί δεν πήγαινε να τους βρει; Γιατί δεν πήγαινε να θεραπευτεί;

Σήκωσε το βλέμμα του και για πρώτη φορά παρατήρησε τα μεγάλα έντονα γαλαζοπράσινα μάτια του άλλου. Αν τα κοιτούσες καλά θα έβλεπες μόνο το συναίσθημα του πόνου και πως η όψη τους ήταν θολή.

Ο ηλικιωμένος γύρισε την πλάτη του για να φύγει. «Πώς σε λένε;» του φώναξε ο νεαρός. «Ανδρέα Παρασκευόπουλο» του απάντησε εκείνος, αρχίζοντας να διασχίζει παραπατώντας την μεγάλη αποβάθρα.

Ο νεαρός επιβιβάστηκε στο τραίνο του, καθ' όλη όμως την διάρκεια του ταξιδιού δεν μπορούσε να ξεχάσει την ιστορία που είχε εξελιχθεί πριν λίγο στην αποβάθρα. Κυρίως δεν μπορούσε να ξεχάσει τα μάτια αυτού του ανθρώπου.

Αποφάσισε να μάθει περισσότερα για αυτόν και, φτάνοντας στον προορισμό του, έτρεξε για να βρει έναν υπολογιστή μήπως έτσι ανακάλυπτε κάτι.

Έκατσε στον υπολογιστή και πληκτρολόγησε το όνομα του περίεργου άστεγου: «Ανδρέας Παρακευόπουλος». Εικόνες και άρθρα άρχισαν να προβάλλονται στην οθόνη, και όλα με τον ίδιο τίτλο:

«Τραγικό τροχαίο στην Εθνική Οδό Αθηνών-Πατρών, μία γυναίκα και δύο παιδιά νεκρά ».

Άνοιξε ένα από τα πολλά άρθρα και άρχισε να διαβάζει:

«Τραγικό δυστύχημα συνέβη σήμερα στην Εθνική οδό Αθηνών – Πατρών λόγω υπερβολικής ταχύτητας. Η γυναίκα Ηρώ Παρασκευοπούλου και οι δυο της κόρες Άννα και Κατερίνα Παρακευοπούλου, 15 και 7 ετών αντίστοιχα, ανασύρθηκαν νεκρές από τα συντρίμια, καθώς η πρώτη έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου της με αποτέλεσμα το όχημα να βρεθεί στην αντίθετη λωρίδα και να καρφωθεί πάνω στις μπάρες του δρόμου. Αναζητείται ο άντρας της και πατέρας των παιδιών, Αντρέας Παρακευόπουλος».

AMOR FATI

Χρύσα Τζώρτζη

Η αγαπημένη μου ασχολία είναι να θυμάμαι διαδρομές. Αυτή που έκανα για να σε συναντήσω για πρώτη φορά, περπατώντας τόσο ανυπόμονα και ανάλαφρα ώστε τα πόδια μου σχεδόν δεν ακουμπούσαν τη γη. Αυτή ενώ ερχόμουν να σε βρω για να πάμε σινεμά, όταν θα βλέπαμε επιτέλους μια ταινία που θα διάλεγα εγώ. Αυτή που πήρα όταν έφυγα θυμωμένη από το σπίτι μας, βγαίνοντας σαν αγριεμένο κριάρι από την εξώπορτα και όλα τα έβλεπα θολά.

Άραγε πόσες ώρες περνάει το ανθρώπινο είδος στους δρόμους; Πηγαίνοντας από το σημείο Α στο σημείο Β, από εκεί στο σημείο Γ και έπειτα πάλι πίσω στο σημείο Α. Άραγε κάνουμε την ίδια διαδρομή και στον λαβύρινθο των σκέψεων μας; Αυτά σου έλεγα ένα βράδυ ξαπλωμένη στην μοκέτα του σαλονιού σου, κοιτώντας το ταβάνι. Η μπαλκονόπορτα μισάνοιχτη και ήχοι από αυτοκίνητα πλαισίωναν τη βραδιά μας. Από το Κουκάκι στο Βύρωνα μονορούφι είχα κάνει τη διαδρομή, όπως κάθε φορά άλλωστε.

Εσύ κάπνιζες το τσιγάρο σου σαν να ήταν το τελευταίο σε τούτη τη γη. Σε παρατηρούσα που το έφερνες αργά προς το στόμα σου. Δε σε ένοιαζε ο χωροχρόνος, ήσουν μια οντότητα ανάμεσα σε άπειρες σε αυτό το σύμπαν κι όμως τα μάτια σου κοιτούσαν διαφορετικά από όλα τα άλλα μάτια. Ο νους σου ταξίδευε σε τόπους κρυφούς, φτιαχτούς. Ένα αμυδρό, σχεδόν πονηρό χαμόγελο σχηματιζόταν στο πρόσωπο σου από αλαζονεία, επειδή πίστευες ότι μόνο εσύ πήγαινες σε εκείνους τους «άγιους» τόπους με τον νου σου. Κανείς άλλος.

Κρατούσα τότε στα χέρια μου ένα βιβλίο που είχα βρει δίπλα μου. Το άνοιξα σε μια τυχαία σελίδα. Οι λέξεις δεν κάθονταν στη θέση τους για να τις διαβάσω. Προχωρούσαν άτακτα και με κορόιδευαν. Ξαφνικά αποφάσισαν να φύγουν από το βιβλίο και άρχισαν να αιωρούνται στο δωμάτιο. Άρχισαν να διαστέλλονται, συνεχώς μεγάλωνε το μέγεθος τους. Έπιαναν όλο και περισσότερο χώρο μέσα στο δωμάτιο. Τώρα τρύπησαν τον τοίχο. Είχαν διασταλεί τόσο πολύ που το μόνο που έβλεπες ήταν τεράστια γράμματα να έχουν οχυρωθεί σε όλο το σπίτι: στο σαλόνι, στην κουζίνα, στον διάδρομο, στην τουαλέτα, παντού.

Στο σαλόνι είχε εγκατασταθεί ένα μεγάλο πρέπρι, ξεκινούσε από τον καναπέ και έφτανε μέχρι το μπαλκόνι. Αποφάσισα να πάω να κάτσω στο γράμμα ρο. Σκαρφάλωσα προσεχτικά, βολεύτηκα και έκλεισα τα μάτια μου. Ήμουν 5 χρονών στο σαλόνι της θείας μου, φορώντας ένα λουλουδάτο φόρεμα. Είχα σταυρωμένα χέρια, σταυρωμένα πόδια. Μου είχαν δοθεί ρητές οδηγίες να μην ανοίξω το στόμα μου παρά μόνο για να φάω ό,τι με κεράσουν. Το μενού είχε γλυκό του κουταλιού. Κόκκινο σαν τα μάτια μου. Όχι τα μάγουλά μου. Όχι, δεν μου έδωσαν σοκολάτα, που ήμουν καλό παιδί.

Μου πρόσφεραν το χειρότερο μου: έναν μεσημεριανό ύπνο. Έκλεισα τα μάτια μου. Ήμουν αγόρι, έπαιζα ξύλο στη μέση του γηπέδου με τους φίλους μου. Το λευκό μου φανελάκι είχε γίνει καφέ. Έκατσα στην άκρη να πάρω μια ανάσα. Ωστόσο, ήρθαν και μου είπαν ότι η μάνα μου με έψαχνε από το πρωί. Έτρεξα, πήρα το ποδήλατο μου, κοντοστάθηκα, έφτυσα λίγη από την νιότη μου στο πεζοδρόμιο και συνέχισα τον δρόμο μου. Έφτασα επιτέλους στις εργατικές κατοικίες. Πήρα το ποδήλατο στην πλάτη μου και ανέβηκα ρυθμικά τα σκαλιά. Πάλι μάλωναν οι γείτονες. Πάλι φώναζαν τα σκυλιά. Σειρήνες ακουγόntonταν από μακριά αλλά εγώ ένιωθα ασφάλεια στη γκρίζα μου θάλασσα. Άνοιξα την πόρτα του σπιτιού μου, άφησα το ποδήλατο στον διάδρομο. Πήγα προς το σαλόνι, είδα την γιαγιά να κάθεται στην πολυθρόνα της, μισοκοιμισμένη, της έδωσα ένα φιλί στο μέτωπο.

Έπειτα βυθίστηκα στον καναπέ. Η κούραση ήρθε για επίσκεψη στα βλέφαρά μου. Έκλεισα τα μάτια μου. Ήμουν τρανς γυναίκα στη Συγγρού. Μόλις είχα παρκάρει στο στενό δρομάκι που ήταν κάθετα της Φαλήρου. Έβαλα το κόκκινο κραγιόν μου και βγήκα για την πρώτη μου βόλτα. Είχε ψύχρα αλλά το λεοπάργουνάκι μου με προστάτευε άφογα. Δε θυμόμουν αν σήμερα θα ερχόταν ο Τάκης ή ο Μπάμπης, ούτε είχε σημασία.

Κάθε βράδυ εδώ παίζεται η ίδια παράσταση. Έχω βαρεθεί. Θα έπρεπε να μένω σε ένα διαμέρισμα κάπου στην Νέα Υόρκη. Κάτι έχει πάει πολύ λάθος. Συνήθως περνάω όλο το βράδυ μέσα στο κεφάλι μου, ανάμεσα στις σκέψεις μου, φτιάχνοντας παράλληλες πραγματικότητες, είναι πιο ενδιαφέρον έτσι. Τελειώνοντας τη δουλειά, γυρνάω ξημερώματα στο σπίτι. Αναζητώντας με μανία το κρεβάτι μου, αφήνομαι στην αγκαλιά του. Την μόνη αγκαλιά που ξέρω και εμπιστεύομαι. Κούρνιασα σε εμβρυική στάση, έκλεισα τα μάτια μου.

Ήμουν τώρα νεογέννητο στην αίθουσα του τοκετού. Μόλις είχα βγει από τη κοιλιά της μάνας μου μέσα στα αίματα και το εμβρυικό σμήγμα. Φώναξα με όλη μου τη δύναμη και όλοι γύρω μου είπαν πως είμαι ένα θαύμα.

Ήμουν έτοιμη να ζήσω όλες τις ζωές, τις διαφορετικές οπτικές, τις προοπτικές και τις καταδίκες.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

AMBER ALERT

Ελίνα Κολλάτου

Έτρεξα αλαφιασμένη μετά το αναπάντεχο τηλεφώνημα ότι «αποχωρεί». Δωμάτιο 9, 10ς όροφος. Σωριάστηκα στην καφέ χλιοφθαρμένη πολυθρόνα δίπλα της, σαν την ταλαιπωρημένη της ψυχή όσα χρόνια την ξέρω. Μπαλώματα παντού. Δεν τα παρατούσε όμως. Αήττητη συνέχιζε να ράβει, να ξηλώνει και να μοστράρει ξανά το κολάρο της πληγωμένης της καρδιάς. Ίσως να έφταιγε η σταυροβελονιά που έπαιρνε λάθος διαδρομή και με το πρώτο παραστράτημα μονομιάς άνοιγαν διάπλατα οι ραφές. Ίσως το υλικό να μην ήταν ανθεκτικό, ίσως απλά να μην ήξερε το σωστό τρόπο και άδικα ταλαιπωριόταν μια ζωή. Ποιος ξέρει...

Τόσος πόνος εγκλωβισμένος στους γκρίζους τοίχους της ψυχής της. Λάθη, πάθη, φόβοι, ανησυχίες, επιθυμίες μια ζωής στοιβαγμένα πίσω από τα χρυσά κάγκελα της δικής της φυλακής. Στο “πονόμετρο” της ζωής της οι ενδείξεις είχαν προ πολλού ξεπεράσει τα όρια, κανείς δεν μπορούσε να κατανοήσει ώστε να διαβαθμίσει έστω για λίγο το όριο του πόνου της και να τη βοηθήσει.

Ήταν πάντοτε αγωνίστρια. Σκληρά εκπαιδευμένη και ριγμένη στη μάχη από νωρίς. Γαλουχήθηκε να μάχεται, να τα καταφέρνει και να είναι δυνατή. Να ικανοποιεί απλόχερα τις επιθυμίες των άλλων έτοιμες στο πιάτο πριν καν ακόμα της ζητηθεί. Τόσο καλά υπηρετούσε το καθήκον της. Υπήρχαν φυσικά και οι στιγμές που λαβωμένη από τα χτυπήματα και τις κακουχίες του πολέμου, αποσυρόταν για ανεφοδιασμό ψυχής και σώματος, ώσπου να επανέλθει πάλι δριμύτερη. Η γνώριμη μάχη του εαυτού της με τους άλλους. Αιώνια επαναστάτρια της αλήθειας και των ονείρων. Δύσκολα εφόδια για τη στυγνή πραγματικότητα. Οι ουλές από τις μάχες ακόμα διακρίνονται στη ψυχή και στο κορμί της. Αυτοί που «βλέπουν», θα τις αναγνωρίσουν, θα τις δουν.

Κάποια στιγμή αποχώρησε. Συνειδητοποίησε με τον πιο σκληρό τρόπο, αυτόν της «ασθένειας», ότι τόσα χρόνια πρόσφερε μονάχα στους άλλους και όχι στον εαυτό της. Λύγισε, γονάτισε, πόνεσε, θρήνησε και έτσι ένα πρωί απλά το έβαλε στα πόδια. Επαναστάτησε! Αν και κάποιοι διέρρησαν φήμες ότι λιποτάκτησε. Από καταστάσεις χωρίς ουσία, από κενούς και απροσδιόριστους ανθρώπους. Από άψυχα και πεθαμένα συναισθήματα. Από τον εαυτό της μόνο δεν έφυγε! Τότε ήταν που ουσιαστικά τον βρήκε και έμεινε!

Η μεγαλύτερη μάχη μόλις ξεκινούσε.. η μάχη με τον ίδιο της τον εαυτό! Η πιο δύσκολη και η πιο επίπονη από όλες. Δυσβάστακτα μονοπάτια, καλά κρυμμένα μυστικά ορθώνονταν στο δρόμο ζητώντας προσοχή και απελευθέρωση μαζί. Να τα κατανοήσει, να τα αγκαλιάσει, να τα ασπαστεί. Όφειλε να πιάσει το μίτο από την αρχή. Θυμάμαι τα λόγια της : « Ξέρεις η μόνη υπεύθυνη για την ευτυχία σου είσαι εσύ! Σε παρακαλώ μην επιτρέψεις ποτέ σε κανέναν άλλο να σε πείσει για κάτι άλλο. Η Ιθάκη σου είσαι εσύ! Ο προορισμός σου είναι να βρεις εσένα!»

Θέλει κότσια να σβήσεις τους προβολείς, να καθαρίσεις τους υδρατμούς και να σταθείς γυμνός απέναντι στον καθρέπτη .Να αναγνωρίσεις το είδωλο σου εκεί, να το κατανοήσεις και να το συγχωρέσεις. Θέλει στοργή να το αγκαλιάσεις και να αποφασίσεις να το φροντίσεις. Θέλει απεριόριστη αγάπη να το

αποδεχτείς, να σταθείς πλάι του συνοδοιπόρου ότι και αν συμβεί.

Χαμένη στις σκέψεις μου, νιώθω το βλέμμα της να με καρφώνει με τα τεράστια μελαγχολικά καστανά της μάτια. Αρνούμαι να αποδεχτώ ότι μια αγωνίστρια σαν αυτήν αφήνεται λαβωμένη να παραδοθεί. Πασχίζει, κάτι θέλει να μου πει, ψελλίζει για την τελευταία μάχη που δεν κατάφερε να ηγηθεί. Μου δείχνει ένα σημείωμα στο κομοδίνο πλάι της.

AMBER ALERT

Εξαφάνιση ανηλίκου

Κατλίνα Κ. 10 ετών

Μάτια: καστανά

Μαλλιά: καστανά

Ύψος :1.40

Βάρος: 37 κιλά

Την ημέρα της εξαφάνισης ήταν ανέμελη και είχε ένα χαμόγελο αγκαλιά. Η ζωή της διατρέχει κίνδυνο. Ενήλικη τώρα πια ψάχνει ξανά την χαμένη της παιδικότητα και χαρά.

Μπορείτε να βοηθήσετε?

Εύπνησα ταραγμένη! Όνειρο ήτανε...

Το χαμόγελο που σχηματίστηκε στα χείλη μου, σήμανε τη λήξη του πολέμου! Αγκάλιασα στοργικά το παιδί εντός μου και αφεθήκαμε να χουχουλιάζουμε μαζί ανέμελες και ασφαλείς.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΓΡΙΑΣ

Σοφία Σηφάκη

... Ρωτάς αν πίστευε η κυρά-Ασπασία στα θαύματα; Δε γνωρίζω την απάντηση. Στα εξήντα πέντε της πάντως είχε δει τόσα που μάλλον πίστευε περισσότερο στην τύχη ή στη μοίρα, όπως και να είναι δεν ξέρω πώς τα είχε αυτά στο μυαλό της.

Ένα ξέρω. Η κυρά-Ασπασία είχε επιβιώσει του μεγάλου λιμού του '40-'41. Ίσως εσύ να το αγνοείς, είσαι άλλης εποχής αλλά τότε ο κόσμος πέθαινε στους δρόμους από πείνα. Με τα κάρα μάζευαν τους νεκρούς.

Πριν κατέβει στην Αθήνα για να είναι με την κόρη, το εγγόνι και το γιό της, είχε ανεβάσει πολεμοφόδια και προμήθειες στο βουνό – το '40. Οβίδες πέφτανε γύρω από τις γυναίκες που η μία πίσω από την άλλη ανέβαιναν τις πλαγιές. Κι όμως γλίτωσε.

Είχε βγει ζωντανή από την Κομαντατούρ, που τότε στεγαζόταν στο κτίριο της Εθνικής Ασφαλιστικής στον αριθμό 4 της πλατείας Κοραή – στο λέω αν τύχει και περάσεις από εκεί να ξέρεις. Την είχαν καλέσει γι' ανάκριση γιατί, βλέπεις, ο γιος της είχε κρύψει σε μια αποθήκη κάτι προκηρύξεις. Άμα σε βάραιναν τέτοιες ενδείξεις δεν έβγαινες εύκολα αλώβητος από τα νύχια των Γερμανών. Αλλά κι απ' εκεί γλίτωσε. Ο γιος της εκτελέστηκε την επόμενη μέρα.

Είπα προηγουμένως ότι ήταν γύρω στα εξήντα πέντε αλλά έδειχνε πολύ μεγαλύτερη. Η σκληρή ζωή την είχε κυρτώσει, η πείνα την είχε στεγνώσει κι η εκτέλεση του γιοι της την αποτέλειωσε. Ούτε η ίδια ήξερε γιατί ζούσε ακόμα. Ο θάνατος είχε πάρει τόσα νιάτα. Τί δουλειά είχε αυτή να ζει ακόμα; Μόνο η σκέψη του εγγονιού της την κρατούσε. Κι όμως μερικές φορές τα μάτια της – άμα τα σήκωνε, γιατί συνήθως χαμηλωμένα τα είχε – διατηρούσαν μια φλόγα νεανική.

Δεν έφταναν τα δεινά του πολέμου, της κατοχής, ύστερα ήρθε και ο Εμφύλιος. Η μάχη για τον έλεγχο της Αθήνας μαινόταν δρόμο με τον δρόμο, στενό με το στενό. Αδελφός σκότωνε τον αδελφό. Α... δεν τα καλοξέρεις αυτά; Τον Δεκέμβριο του 1944 και τον Ιανουάριο του 1945 εκτυλίχτηκε η μάχη της Αθήνας. Αντίπαλοι ήταν ο ΕΛΑΣ από τη μια και ο Ελληνικός Στρατός, η Χωροφυλακή, διάφορες οργανώσεις και κυρίως ο Βρετανικός στρατός. Το ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία, είχε γίνει αρχηγείο του Άγγλου στρατηγού Σκόμπι. Οι μάχες μαινόταν στον Πειραιά για τον έλεγχο του λιμανιού, στο Κολωνάκι, στο ΦΙΕ στο εργοστάσιο μπύρας, στα Εξάρχεια –εκεί ήταν ο λόχος φοιτητών “Μπάιρον” –, στο Πολυτεχνείο, στο κτίριο της Τηλεφωνικής Εταιρείας που ήταν Κωλέττη και Εμμ. Μπενάκη, στην κλινική Σμπαρούνη γωνία Χ. Τρικούπη και Ναυαρίνου. Να σκεφτείς στην πολυκατοικία που είναι στην οδό Διδότου 47 κατέρρευσε η πρόσοψη από τις βολές βρετανικού άρματος μάχης. Ούτε καν ο Παρθενώνας δεν γλίτωσε. Εκεί, Βρετανοί αλεξιπτωτιστές είχαν εγκαταστήσει σταθμό επικοινωνίας. Άσε στην Καισαριανή, που ήταν προπύργιο των δυνάμεων του ΕΛΑΣ και έτσι καταστράφηκαν πάρα πολλά σπίτια- λένε πάνω από χίλια. Τριάντα τρεις μέρες κράτησαν οι μάχες με ανατινάξεις κτιρίων, οδοφράγματα, πυροβολικό και άρματα μάχης μέσα στους δρόμους και της γειτονιάς της Αθήνας.

Το σπίτι της κυρά-Ασπασίας ήταν στον Κεραμεικό, στην οδό Λεωνίδου. Τι σπίτι δηλαδή: δύο καμαρούλες ήταν. Κουζίνα, κρεβατοκάμαρα. Τα έφεραν έτσι τα γεγονότα ώστε να βρίσκεται στο σύνορο των μαχών εκείνης της περιοχής. Τη μια μέρα νικούσαν οι Άγγλοι, άρα ο δρόμος τους άνηκε μαζί και με τα σπίτια, την επομένη μέρα νικούσε ο ΕΛΑΣ και η κουζίνα, η κυρά-Ασπασία και τα κουζινικά της

καταλαμβάνονταν από τους ελασίτες.

Εδώ θα κάνω μία παρένθεση για μία ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: εκεί που ήταν το σπίτι της κυρά-Ασπασίας στην οδό Λεωνίδου, χαμηλά, τρία με τέσσερα τετράγωνα πάνω από την Ιερά Οδό, βρίσκεται το Δημόσιο Σήμα¹. Τι είναι αυτό; Το Δημόσιο Σήμα ήταν ένας δρόμος στην αρχαία Αθήνα. Εκτεινόταν από το Δίπυλο μέχρι την Ακαδημία Πλάτωνος και, κατά μήκος του, αριστερά και δεξιά, οι Αθηναίοι είχαν τους τάφους των επιφανών ανδρών αλλά και ομαδικούς τάφους απλών πολιτών και συμμάχων που πέθαναν ηρωικά στις μάχες. Από μία διαβολική σύμπτωση λοιπόν, το σπίτι της κυρά-Ασπασίας στην οδό Λεωνίδου όπου διεξάγονταν οι μάχες αυτές του '46 και έπεφταν κορμιά Άγγλων και Ελλήνων, από κάτω του έκρυβε τα ενταφιασμένα σώματα των στρατιωτών μιας άλλης εποχής, της αρχαίας. Το φαντάζεσαι; Υπάρχει μια πόλη κάτω από την πόλη όπως και μια ιστορία πάνω στην άλλη.

Ας επανέλθω όμως σε αυτά που έλεγα. Μιας και ο δρόμος και ό,τι βρισκόταν πάνω σ' αυτόν ήταν το όριο των μαχών, κάποιοι – τώρα οι Άγγλοι ήταν ή ο ΕΛΑΣ θα σε γελάσω – άνοιξαν μια τρύπα στον ένα τοίχο της κουζίνας της κι από εκεί περνάγανε στο διπλανό σπίτι όπου επίσης είχαν ανοίξει άλλη τρύπα, και αυτό συνεχιζόταν έως να βγουν στον παρακάτω δρόμο, την οδό Κεραμεικού. Άντε να δεις και θα καταλάβεις. Τα σπίτια είναι στενά, περνάς ένα-δυο σπίτια και βγαίνεις στον άλλο δρόμο.

Όταν νικούσε ο ΕΛΑΣ έπαιρναν δρόμο οι Άγγλοι μέσω της τρύπας στην κουζίνα. Ορμούσαν ξωπίσω τους οι ελασίτες για να τους κατατροπώσουν. Την άλλη μέρα όμως, μετά από σκληρές μάχες νικούσαν οι Άγγλοι. Τότε η κουζίνα της κυρά-Ασπασίας βρισκόταν στην ζώνη των Άγγλων. Την επομένη μέρα άντε πάλι τα ίδια. Μπούκαραν από την τρύπα στην κουζίνα τα παλικάρια του ΕΛΑΣ κι έπαιρναν στο κατόπι τα εγγλεζάκια. Δύο στρατοί πηγαινοερχόντουσαν από την κουζίνα της κυρά-Ασπασίας. Αυτό το συνεχές πέρα-δώθε κρατούσε για καιρό.

Και τι έκανε η κυρά-Ασπασία; Αυτή είχε πάρει το βάπτισμα του πυρός και καθόταν σαν κοκόνα στην κουζίνα της. Απέξω γινόταν χαμός, αυτή εκεί. Η αλήθεια είναι ότι οι στρατιώτες και των δύο πλευρών ένα είχαν στο νου τους: να περάσουν από την άλλη μεριά. Κανένας δεν έκανε να την πειράξει. Εξάλλου πού είχε να πάει; Τολμούσε να ξεμυτίσει; Μη με ρωτήσεις με ποιανού το μέρος ήταν. Υποθέτω με κανενός. Στην ηλικία της δεν έτρεφε πάθη πολιτικά. Και ήταν μόνη της στο σπίτι. Η κόρη της και το εγγόνι της είχαν φύγει πριν μέρες, νομίζω για να φροντίσουν μια άρρωστη συγγενή. Δεν γινόταν να επιστρέψουν με το χαμό που γινόταν στους δρόμους. Η κυρά – Ασπασία προσευχόταν μόνο να είναι ζωντανοί και τίποτε άλλο.

Βαθιά σε κάποιο ντουλάπι είχε απομείνει μια νταμιτζάνα ρετσίνα – να σου θυμίσω ότι τη ρετσίνα τη σιχαίνονταν οι Γερμανοί στρατιώτες και δεν συγκαταλεγόταν σε αυτά που έπαιρνε ο γερμανικός στρατός για να θρέψει τους στρατιώτες του. Μην κοιτάς τώρα τους τουρίστες που την κατεβάζουν στις ταβέρνες στην Πλάκα, τότε ήταν άγνωστη στον κατακτητή. Είχε εξοικονομήσει ακόμα σταφίδες και αμύγδαλα. Πριν αρχίσουν οι εχθροπραξίες πρόλαβε να μαζέψει και λίγα σαλιγκάρια, μια μέρα μετά τη βροχή. Πώς όμως τώρα να βάλει κατσαρόλα... Πριν φτάσει ο εμφύλιος στην πόρτα της έτρωγε ακόμα και τα νεράντζια από τις νεραντζιές των δρόμων, μάζευε χόρτα, τσουκνίδες και μολόχες και έτσι δεν πείνασε – όμως κι αυτά δεν τα έβρισκε πάντα, γιατί και άλλοι είχαν την ίδια φαινή ιδέα. Εκείνες λοιπόν τις μέρες που μπαινόβγαιναν τα στρατά την έβγαζε κρυφά-κρυφά με ρετσίνα, σταφίδες και αμύγδαλα. Τα έτρωγε με προσοχή, διότι αν τα έβλεπαν οι στρατιώτες θα της τα έπαιρναν. Φοβόταν κιόλας μην μύριζαν τη ρετσίνα πάνω της. Άσε που με άδειο στομάχι τη θέριζε... Η πείνα της έτρωγε τα σωθικά.

¹ Κατά μήκος του Δημοσίου Σήματος, είχαν επίσης ταφεί μεταξύ άλλων ο Περικλής, ο Κλεισθένης, ο Αρμόδιος, ο Αριστογείτων, ο Θρασύβουλος, καθώς και οι Λακεδαιμόνιοι πεσόντες στην μάχη κατά των Αθηναίων δημοκρατικών, το 403 π. Χ.

Άξαφνα μια μέρα ορμάει από την πόρτα του σπιτιού ένα εγγλεζάκι, αλλά δεν έκανε να πάει προς την τρύπα όπως οι άλλοι. Αυτός παραπάτησε, μπήκε στο καμαράκι της κρεβατοκάμαρας και σωριάστηκε στο κρεβάτι της. Ήταν ένα λιανό αντράκι, με ένα ίχνος μουστάκι στο πάνω χείλος, και τεράστια μάτια βουλιαγμένα στις εσοχές τους. Τι να τον κάνει; δεν μπορούσε να τον διώξει. Τον άφησε εκεί και σε λίγο του έβγαλε τις αρβύλες και τον σκέπασε με μια κουβέρτα. Αμέσως τον έπιασαν κάτι τρέμουλα φοβερά.

Το βράδυ η κυρά-Ασπασία έστρωσε δίπλα του στο πάτωμα. Του έριξε στο στόμα μερικές σταγόνες ρετσίνα αραιωμένη με νερό. Δεν είχε τίποτε άλλο να τον βοηθήσει. Έβαλε από βραδύς μερικές σταφίδες στο νερό, να βγάλουν το ζουμάκι τους. Αυτό σκέφτηκε ότι μπορεί να του έδινε κάποια δύναμη. Την επομένη μέρα το πρωί του έβγαλε το στρατιωτικό καπέλο και το έκρυψε. Ίσιωσε με τα ροζιασμένα της δάχτυλα τα ατίθασα μαλλιά του. Μικρό παιδί έμοιαζε. Της θύμισε τον αδικοσκοτωμένο, το γιό της. Τα χείλια του ήταν σκασμένα και το δέρμα του υγρό. Τον σκέπασε καλά-καλά με την κουβέρτα μην τυχόν και μπει κανένας ελασίτης και τον δει. Φρόντισε να είναι κλειστή η πόρτα της κρεβατοκάμαρας στερεώνοντας πάνω της με καρφιά στα δύο άκρα ένα μεγάλο χοντρό υφαντό με την ελπίδα ότι οι στρατιώτες δε θα πρόσεχαν ότι πίσω του κρυβόταν μια πόρτα.

Μέσα στη μέρα κυκλοφορούσαν πάλι οι στρατιώτες αλλά κατά την ώρα που πήρε να σουρουπώνει ένας φοβερός κρότος ακούστηκε κι η πόρτα της άνοιξε διάπλατα. Της φάνηκε πως ένας γίγαντας πρόβαλε στο άνοιγμα. Με μουστάκες και μούσια σαν παπάς, στεκόταν εκεί ένας ζωσμένος με φυσίγγια. Το παράξενο είναι πως τότε η κυρά-Ασπασία αντί για κάτι άλλο έπιασε να παρατηρεί το φαρδύ μέτωπό του που το ζάρωναν βαθιές ρυτίδες σαν να είχε σκεφτεί πολύ στη ζωή του. Έμεινε ακούνητη, όπως ήταν καθισμένη, στο σκαμνάκι μπροστά από το προσκεφάλι του Άγγλου. Σκέφτηκε ότι από αυτή τη θέση ίσως ο γίγαντας να μην καλόβλεπε το πρόσωπό του.

«Το παιδί μου... είναι φθισικό... έχει πυρετό...»

«Καλά κυρά μου, θα πω στα παλικάρια να τον μεταφέρουμε κάπου καλύτερα...» της απάντησε ο γίγαντας και εξαφανίστηκε τόσο ξαφνικά όσο είχε εμφανιστεί.

“Φτηνά τη γλίτωσες, εγγλεζάκι” σκέφτηκε η κυρά-Ασπασία, “μα δεν πρέπει να έρθουν να σε πάρουν γιατί τότε θα δουν τα ρούχα σου και ποιος ξέρει την τύχη σου... μάνα σε περιμένει κι εσένα...”. Άρχισε να ψάχνει κάτι ρούχα του γιου της, να τον ντύσει με αυτά να μην ξεχωρίζει ότι είναι Άγγλος. Σκέφτηκε γρήγορα. Έπρεπε να τον μεταφέρει αλλού ώστε όταν έρθουν να τον πάρουν εκείνη να πει ότι πρόλαβαν κάποιοι συγγενείς να τον γιατροπορέψουν καλύτερα. Όμως πού να τον πάει; Έξω από την πόρτα της ήταν ένας διάδρομος που έβγαζε σε ένα καμαράκι: το πλυσταριό. Εκεί θα του έφτιαχνε ένα κρεβάτι μακριά από τα ξένα μάτια.

Με τη γρηγοράδα νέας μάζεψε ό,τι βρήκε πρόχειρο και το πήγε στο πλυσταριό. Εκεί είδε δύο-τρεις τάβλες ξύλινες. Αυτές θα τον κρατούσαν κάπως μακριά από το υγρό πάτωμα. Πάνω στις τάβλες έφτιαξε το πρόχειρο κρεβάτι. Γύρισε στο κονάκι της. Έπιασε να τον αλλάζει ρούχα. Του έβγαλε το βαρύ εγγλέζικο αμπέχονο – ωραία εγγλέζικα υφάσματα, σκέφτηκε με το νου της –, του έβγαλε το στρατιωτικό παντελόνι, το στρατιωτικό σακάκι με τα διακριτικά του αγγλικού στρατού, του έβγαλε το πουλόβερ που φορούσε από κάτω και τότε έμεινε στήλη άλατος... Η φανέλα του είχε έναν αγκυλωτό σταυρό, μια σβάστικα. Το μυαλό της δεν χωρούσε την πληροφορία. Κοιτάζει το μπράτσο του: άλλη μία σβάστικα, αυτή τη φορά ζωγραφισμένη πάνω στο δέρμα του, μόνιμα με μελάνι – πώς τα λένε αυτά τα σημάδια που κάνουν στο δέρμα τους; έφαχνε να βρει τη λέξη με το μυαλό της. Τι δουλειά είχε ο Άγγλος με τη σβάστικα; ήταν κρυφοναζί; Της ήρθε ζάλη.

Σωριάστηκε στο σκαμνάκι. Με μάτια απλανή κοίταζε τα σχήματα που είχε φτιάξει η υγρασία στον

τοίχο. Πολλές φορές πριν κοιμηθεί καθόταν και τα χάζευε. Το ένα έμοιαζε με το σουρωμένο στόμα ενός τρομαχτικού γέρου, το άλλο με ένα πολύ φαρδύ καράβι που έγερνε. Άξαφνα τινάχτηκε και τον σκέπασε με την κουβέρτα, έχωσε τα ρούχα του κάτω από το κρεβάτι. Στο μυαλό της σχηματίστηκε μια νέα θεωρία. Ήταν γερμανός, απ' αυτούς που άρον-άρον υποχώρησαν από την Αθήνα. Θα είχε ξεμείνει πίσω, είχε βρει τα ρούχα ενός Άγγλου – ή ακόμα χειρότερα, ανατρίχιασε η κυρά- Ασπασία – θα τον είχε σκοτώσει για να τα πάρει και τα είχε φορέσει για είναι προστατευμένος τουλάχιστον από τη μία πλευρά. Ήταν ο Εχθρός, αυτός που της είχε στερήσει το γιό της, αυτός που είχε φέρει τόσα δεινά.

Δεν είχε παρά να τον παραδώσει. Εκείνη την στιγμή ο στρατιώτης άνοιξε τα μάτια του. Ξεπλυμένα γαλάζια, σχεδόν άχρωμα και κάτι ψιθύριζε. Ψιθύρους από τα στόματα τα γερμανικά δεν είχε ακούσει ως τα τώρα η κυρά-Ασπασία. Μόνο κραυγές «λος», «ράους», «αχτουνγκ» και κροτάλισμα πυροβόλων και μπότες στο πλακόστρωτο. Κι όμως ένας από αυτούς, που ως τώρα έμοιαζαν φτιαγμένοι από ατσάλι, ψυχροί, απλησίαστοι, ήταν τώρα εδώ και σάρκα του ήταν απαλή, τα μάτια του σβησμένα, τα μαλλιά του μαλακά στο άγγιγμα. Η ανάσα του ανεβοκατέβαζε την κουβέρτα. Ήταν ένας άνθρωπος ζωντανός, αίμα έτρεχε στις φλέβες του όπως και του γιου της που έτρεξε ποτάμι όταν τον σκότωσαν. Έσφιξε τα δόντια της. Όχι δεν θα τον λυπόταν, δεν το άξιζε...

... Έλα, βάλε μου ένα κρασάκι ακόμα. Στέγνωσε το στόμα μου να μιλάω και έχω ακόμα να σου πω γι' αυτή την ιστορία. Αφού σου είπα προηγουμένως η μία ιστορία κρύβει μια άλλη και μια άλλη και δεν τελειώνει ποτέ. Εμείς οι άνθρωποι επειδή είμαστε πεπερασμένα όντα, με ένα σύντομο διάστημα να ζήσουμε στο χρόνο αντιλαμβανόμαστε πολλές φορές τα πράγματα μεμονωμένα. Το υφάδι του χρόνου και των γεγονότων όμως είναι αχανές. Εμείς εδώ που είμαστε βλέπουμε ένα μόνο σχέδιο. Αν όμως μπορούσαμε να βγούμε από τους περιορισμούς μας και να δούμε καλύτερα, θα βλέπαμε ένα τεράστιο, πανέμορφο, περίπλοκο σχέδιο, μοναδικό για τον καθένα.

Κοίτα δίπλα σου. Βλέπεις τον Γκέρχαρτ πόσο ευχαριστημένος τρώει τα μεζεδάκια και ρουφάει τη ρετσίνα μας; Λατρεύει λέει την Ελλάδα. Βλέπεις τον Νίκο που κάθεται παραδίπλα με τη γυναίκα και τα παιδιά του; Είναι ο πολυαγαπημένος εγγονός της κυρά-Ασπασίας. Φτυστός ο γιος της ο αδικοσκοτωμένος. Πριν δυο χρόνια έφτασε μια ανάσα από το θάνατο. Μία σπάνια νόσος. Ένας γιατρός στη Γερμανία, ένας στην Αμερική κι άλλος ένας στη Ρωσία μπορούσαν να τον κάνουν καλά. Αποφάσισε να πάει στη Γερμανία. Ο Γκέρχαρτ ήταν αυτός ο γιατρός που του έσωσε τη ζωή. Σαν φιλότιμος έλληνας ο Νίκος τον κάλεσε να τον φιλοξενήσει στην Ελλάδα. Να τον φιλέψει, να δείξει την ευγνωμοσύνη του. Κι ήρθαν εδώ για το τραπέζι. Στο σπίτι της Λεωνίδου εδώ στον Κεραμεικό. Εδώ μαζεύεται πάντα η οικογένεια, στο σπίτι της κυρά-Ασπασίας. Το σπίτι είναι αγνώριστο βέβαια. Το ανακαινίσανε. Αλλά μόλις ο Γκέρχαρτ είδε την κυρά-Ασπασία, έσπασε, έπεσε στα γόνατα και της φίλαγε τα χέρια και είπε ότι ποτέ μα ποτέ δε θα ξέχναγε αυτά τα χέρια που τον δρόρισαν τότε στον πυρετό του.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ειρήνη Χρυσοβαλάντου Κατσούλη

Η γειτονιά του ήταν ομολογουμένως όμορφη, με κτήρια όχι υψηλότερα των τριών ορόφων. Αν και βρισκόταν σε μεγαλούπολη, κυριαρχούσε η καθαριότητα και η γαλήνη. Βοηθούσε και η ύπαρξη ενός καταπράσινου πάρκου με ψηλά, αγέρωχα και πυκνά δέντρα, που το φθινόπωρο δημιουργούσε ένα χαλί από φύλλα σε καστανοκίτρινες αποχρώσεις, ενώ κάθε άνοιξη, όπως τώρα, πλημμύριζε την ατμόσφαιρα με ένα σωρό αρώματα. Ο Ε.Ε. δεν το συμπαθούσε πολύ το πάρκο. Κατ' αρχήν, προσέλκυε πολύ κόσμο και έτσι συχνά αναγκαζόταν να μιλήσει με κάποιον γνωστό του, όσο επιδέξια και αν προσπαθούσε να τον αποφύγει. Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι η εντυπωσιακή ηρεμία εκεί δεν τον βοηθούσε καθόλου να αποδιώξει τις σκέψεις του, τις οποίες ένιωθε σαν το τεράστιο σμήνος μαύρα κοράκια που κούρνιαζαν στα κλαδιά των δέντρων του πάρκου. Δεν μπορούσε κανείς να τα διακρίνει εύκολα, αν δεν παρατηρούσε προσεκτικά, μα ο Ε.Ε ήξερε πως βρίσκονται πάντα εκεί να παρακολουθούν ό,τι συμβαίνει.

Όσο και αν τον εκνεύριζε το πάρκο, δεν μπορούσε να το αποφύγει, καθώς το συναντούσε στη καθημερινή διαδρομή ανάμεσα στη δουλειά και το σπίτι. Η διαδρομή αυτή έμενε τα δυο τελευταία χρόνια ίδια και απaráλλαχτη, από τότε, δηλαδή, που μετακόμισε μόνος σε αυτή τη γειτονιά για να προστατέψει την οικογένειά του. Ούτε μια μικρή παράκαμψη για να γίνει πιο σύντομη, ούτε ένα ανεπαίσθητο λοξοδρόμισμα για να κοιτάξει κάτι γύρω του. Για καλή του τύχη στη γειτονιά όλα έβαιναν καλώς και σχεδόν ποτέ δε συνέβαιναν γεγονότα που να ταραξούν τη ζωή των κατοίκων της, και τη δική του πορεία.

Καθώς διέσχιζε το πάρκο, ανέβασε λίγο πιο ψηλά τα γάντια του, ίσιωσε το κοντομάνικο πουκάμισό του και συνέχισε. Τα σκαλιά της εισόδου βγήκαν για ακόμα μια φορά δώδεκα, το δώδεκα είναι καλό νούμερο και άρχισε να ξεκλειδώνει την πόρτα του διαμερίσματός του, μία, δύο. Έπειτα μπήκε και ξανακλείδωσε. Μέσα τον υποδέχτηκε με ένα επιτακτικό νιαούρισμα η γάτα. Δεν ήταν φιλικό, έκρυβε από πίσω κάποια ανικανοποίητη ανάγκη, ένα αίτημα που δεν είχε καλυφθεί. Στο πάτωμα υπήρχε μόνο ένα δοχείο με νερό. Ο Ε.Ε τη μισούσε. Πραγματικά τη μισούσε. Του προκαλούσε μεγάλη αποστροφή καθώς περιφερόταν στο χώρο με το μοναδικό της μάτι, ενώ στην άλλη πλευρά υπήρχε μια τρύπα με μια μόνιμη σιχαμερή υγρασία, που κάποτε έθρεφε ένα ζωντανό όργανο. Αλλά δε γινόταν να τη διώξει.

Θυμόταν ακόμα εκείνη τη μέρα που πετάχτηκε από έναν κάδο απορριμμάτων επειδή τρόμαξε όταν οι γεμάτες σακούλες προσγειώθηκαν πάνω της, και του κατάφερε δυο νυχιές στο χέρι. Αυτές οι γρατζουνιές του έδωσαν ένα αίσθημα ανακούφισης, δεν μπορεί, κάποια μαγική δύναμη θα την έφερε στο διάβα του και έκτοτε την πήρε στο σπίτι για να γίνει μέρος του τελετουργικού του.

Άφησε τα γάντια του προσεκτικά στο τραπέζι. 'Ξέρω ότι πεινάς, μα πρέπει να γνωρίζεις κι εσύ πως έτσι πρέπει να γίνει, δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει. Έλα να δούμε τα νύχια σου!', είπε ενώ έριξε μπροστά της ένα κομμάτι κρέας. Το λιμασμένο ζωντανό απέδειξε ότι είναι όντως αιλουροειδές, προσπερνώντας με τέχνη κάθε εμπόδιο ώστε από την άλλη άκρη του δωματίου να βρεθεί στη λύτρωση. Αστραπιαία ο Ε.Ε άρπαξε το σωτήριο κομμάτι και αμέσως αίμα ανάβλυσε από τη ραχιαία επιφάνεια της δεξιάς του παλάμης. Αυτό επαναλήφθηκε άλλες τρεις φορές. 'Αρκετά και για σήμερα, κανείς δεν κινδυνεύει πια, όλοι σώθηκαν!', είπε και πήγε να περιποιηθεί τις πληγές του, δυο φρέσκες σε κάθε χέρι, ανάμεσα σε άλλες λιγότερο πρόσφατες και μερικές αληθινά πολύ παλιές. Πήγε να κοιμηθεί, όμως, όπως συνήθως, σηκώθηκε μετά για να ελέγξει αν είχε κλειδώσει. Το είχε κάνει. Και τις δεκαέξι φορές.

Το επόμενο πρωινό συνάντησε το γείτονα, ο οποίος έμενε στο απέναντι διαμέρισμα με τη γυναίκα του. Ηλικιωμένοι και οι δύο, έμεναν όλη τους τη ζωή σε αυτό το κτήριο και έδειξαν ιδιαίτερη χαρά όταν ήρθε ο καινούριος νοικάρης. Ο Ε.Ε. ήθελε να αποφύγει το διάλογο, μα ο γείτονας ήταν αποφασισμένος για κουβέντα. “Κουρασμένος φαίνεσαι, παιδί μου, να τους ζητήσεις καμιά άδεια εκεί στη δουλειά που όλο σε τρέχουν! Και αν θέλεις μπορούμε να αναλάβουμε εμείς το τάισμα του γατιού, γιατί το κακόμοιρο κλαίει κάθε απόγευμα μέχρι το βράδυ που έρχεσαι από τη δουλειά. Δε θα μας κουράσεις, εμείς μεγάλοι άνθρωποι είμαστε, τα φάγαμε τα ψωμιά μας, ας φάει τίποτα και τούτο το δύσμοιρο!”, είπε χαμογελαστά και τονίστηκαν περισσότερο τα μεγάλα του ροζ μάγουλα. Ο Ε.Ε. ανέκφραστος τον ευχαρίστησε και έφυγε βιαστικά, μετά βίας κρύβοντας πόσο τον ενοχλούσαν οι παρεμβάσεις στην καθημερινή του ζωή.

Είχε σουρουπώσει για τα καλά, όταν ο Ε.Ε. άφησε το ντουλάπι του στη δουλειά σε πλήρη τάξη, μέτρησε πλακάκια στο δρόμο, απέφυγε την οπτική επαφή με κάθε περαστικό και πέρασε μέσα από το πάρκο για να κάνει την καθιερωμένη του διαδρομή. Αυτή τη φορά του ήταν λίγο πιο δύσκολο να συγκρατήσει τις σκέψεις του, έφταιγε εκείνη η διαμάχη με το συνάδελφο του που δεν έγινε ποτέ πραγματικός καβγάς, γιατί ενώ ο Ε.Ε. δέχτηκε πως είχε κάνει κάτι λάθος, η πραγματική του γνώμη ήταν διαφορετική και ο θυμός μέσα του θέριευε. Είχε μέρες να αισθανθεί τέτοια πίεση, όμως ήξερε πως σε λίγη ώρα θα ήταν στο σπίτι του, εκεί που θα τον περίμενε η γάτα κι όλα θα περνούσαν. “Όχι, όχι, δε θα πεθάνει κανείς, δε θέλω κανένα νεκρό εξαιτίας μου... Ούτε εκείνος έφταιγε, κάνω λάθος, απλά δεν κατάλαβε ότι είχα δίκιο, μπερδεύτηκε, δεν του κρατάω κακία”, σκεφτόταν, ενώ έκλεινε σφιχτά τα μάτια του μετρώντας νευρικά τα κέρματα μέσα στις τσέπες του. Αυτό στάθηκε στη στιγμή αρκετό για να τον συνεφέρει κάπως. Έπειτα οι σκέψεις έγιναν πιο βασανιστικές και τον έκαναν να υποφέρει. Τώρα μετρούσε τα κέρματα με ρυθμό και ένταση, κάνοντας τα χέρια του να πονούν όπως τα έσφιγγε και πλέον μετρούσε σχεδόν μεγαλόφωνα πέντε, δέκα, δεκαπέντε, όπως τότε στο δημοτικό που έπαιζαν κρυφτό κι εκείνος έμενε να μετράει για ώρα, αναγκάζοντας όσα παιδιά είχαν κρυφτεί να φανερωθούν και να τον αλλάξουν θέση με κάποιον άλλον. Όμως, μέσα του, καμιά φορά συνέχιζε να μετράει.

Είχε αποσυντονιστεί τόσο που δεν είδε το περιπολικό κάτω από το σπίτι του και σήκωσε ξαφνιασμένος το κεφάλι του όταν στο κατώφλι της εισόδου τον σταμάτησε ένας αστυνομικός, απαιτώντας να δει την ταυτότητα του. “Αυτός μένει στο σπίτι!”, ακούστηκε η φωνή του γείτονα από το βάθος του ισογείου, και έτρεξε αμέσως κοντά στον Ε.Ε. ‘Θα ήθελα να είσαι ψύχραιμος, γιατί αυτό που θα ακούσεις δεν είναι ευχάριστο... Ε να, έβλεπα τηλεόραση και άκουσα ένα μεγάλο κρότο από το διαμέρισμά σου και ύστερα και δεύτερο και το γατί έβγαλε ένα νιαούρισμα αλλόκοτο, διαφορετικό από τις φορές που παραπονιόταν ότι είναι νησικό... Και ξέρω ότι αυτή την ώρα εσύ δεν είσαι ποτέ στο σπίτι, οπότε κάλεσα την αστυνομία. Φαίνεται ότι κάποιος μπήκε από το παράθυρο του δρόμου... Αλλά μη στεναχωριέσαι, τα έχει αναλάβει όλα η αστυνομία!’, προσπάθησε να τον καθησυχάσει. Δεν καταλάβαινε τι του έλεγε ο γέρος, δυσκολευόταν να δώσει νόημα σε πάνω από δυο λέξεις στη σειρά, ήθελε απλά να μπει στο σπίτι του και να νιώσει τη γλυκιά λύτρωση της σάρκας του να σκίζεται από μια σειρά κοφτερά νύχια. Αλλά μισό λεπτό... κάτι είπε για τον δεύτερο ένοικο του σπιτιού. Για κάποιο λόγο ο γέρος τον εμπόδιζε τόση ώρα να μπει μέσα στο σπίτι του. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Απότομα έλαμψε μέσα του κάτι. Ήξερε την απάντηση αλλά έπρεπε να θέσει το ερώτημα: τι απέγινε ο αποτρόπαιος συγκάτοικος του; “Παιδί μου, ξέρεις, η γάτα δεν ήταν πολύ φρόνιμη και μάλλον επιτέθηκε σε όποιον μπήκε στο σπίτι... Και εκείνος δεν αντέδρασε πολύ ήπια... Λυπάμαι”.

Ο Ε.Ε. ένιωσε ότι το κεφάλι του κόντευε να σπάσει. Τον πρωτόγνωρο αυτόν πόνο συνόδευε ένα ενοχλητικό βουητό, σαν να προσπαθούσαν με κομπρεσέρ να σπάσουν όλα τα κόκαλα του κρανίου του. Στιγμιαία το απόλυτο κενό κυριάρχησε στις σκέψεις του και με οδηγό το ένστικτο πετάχτηκε έξω από την πολυκατοικία.

Ο αέρας δεν του έφτανε, όσο και αν πίεζε τα πνευμόνια του με έντονες ανάσες να τον δεχτούν, και κάθε πόρος του δέρματος του είχε μετατραπεί σε σιντριβάνι από όπου ανάβλυζε καυτός ιδρώτας. Κοιτούσε γύρω σαν χαμένος... “Δε μπορεί να συμβαίνει αυτό, κάποιος θα πεθάνει... Πρέπει να τους γλιτώσω!” Χωρίς να ξέρει γιατί, το βλέμμα του στράφηκε σε ένα παιδί που παραπάτησε στο πεζοδρόμιο και βρέθηκε με την πλάτη πεσμένο στην άσφαλο. Λίγο πιο πέρα ένα αμάξι κατευθυνόταν στο σημείο του ατυχήματος. Μα ο οδηγός δεν έχει δει τι έγινε; Ο Ε.Ε έτρεξε γρηγορότερα από όσο θα επέτρεπε η φυσική ικανότητα ενός ανθρώπου και άρπαξε το παιδί με σκοπό να το απομακρύνει από την άσφαλο, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι το αυτοκίνητο είχε ήδη σταματήσει να κινείται και ο οδηγός περίμενε να φύγουν όλοι για να συνεχίσει την πορεία του. Αφού το παιδί επέστρεψε με ασφάλεια στη μητέρα του, ο Ε.Ε πλησίασε με δολοφονικό βλέμμα τον οδηγό και άρχισε να τον βρίζει, να τον καταριέται και να χτυπάει τις πόρτες και το παμπρίζ με όλη του τη δύναμη. Ούρλιαζε όσο μπορούσε να φτάσει η φωνή του: “Παραλίγο να τον σκοτώσεις, ανεύθυνε!!!”. Το κορμί του έτρεμε, δεν ήταν κύριος του εαυτού του, στο λαιμό οι φλέβες είχαν πεταχτεί και τα γουρλωμένα μάτια του προκαλούσαν φρίκη σε όποιον πλησίαζε για να τον ηρεμήσει. Ένιωθε ότι αδυνατούσε να παραμείνει συγκεντρωμένος σε ένα σημείο του χώρου, γύρω του μπορεί να κινδύνευαν άνθρωποι και έπρεπε να βρίσκεται σε επαγρύπνηση. Προτού να ηρεμήσει, το βλέμμα του έπεσε σε μια κυρία που χάιδευε το σκύλο κάποιου στο πάρκο. Ήταν η ώρα που πολλοί έβγαζαν τα κατοικίδια τους για βόλτα. Αλαφιασμένος έτρεξε κοντά στο σκηνικό. “Αυτά τα διαολεμένα πλάσματα, αυτά τα θηρία, μπορούν με τα δόντια τους να σας κατασπαράξουν σε δευτερόλεπτα κι εσείς αντί να τα κλείσετε όλα σε μια αποθήκη και να τους βάλετε φωτιά, τα βγάζετε να πάρουν καθαρό αέρα; Πρέπει να είστε τρελοί, είναι ανήκουστο! Ανεγκέφαλοι! Δεν καταλαβαίνετε τίποτα!”. Εκείνη τη στιγμή είδε ένα κλαδί δέντρου πεσμένο στο έδαφος. Ίσως και να ήταν αυτό η λύση. Το άρπαξε αποφασιστικά, με την πιο αιχμηρή του άκρη να σημαδεύει τα χέρια του, και χάραξε με αυτήν τέσσερις φορές τα γρατζουνισμένα άκρα του. “Είστε ευχαριστημένοι τώρα;”, ξεφώνιζε και η φωνή του έμοιαζε απόκοσμη. Και εάν αυτό δεν επαρκεί; Σήκωσε τα μανίκια του και έκανε άλλες τέσσερις χαρακιές, μία σε κάθε του πήχη. “Και ποιος μπορεί να με βεβαιώσει ότι αυτό φτάνει;”. Σήκωσε το πουκάμισό του και χάρακωσε το στήθος του τέσσερις φορές μανιασμένα, σαν να επρόκειτο για τον πιο μισητό του εχθρό. Όλοι έφευγαν μακριά, κανείς πια δεν τολμούσε να τον πλησιάσει. “Δεν ξέρω πότε πρέπει να σταματήσω για να είναι ασφαλείς”. Τελικά, έπεσε με τα γόνατα στο έδαφος, με το πρόσωπο ανάμεσα στις χούφτες του, κλαίγοντας με λυγμούς.

Εκείνο το βράδυ έκανε τον πιο ανήσυχο ύπνο της ζωής του. Είδε τέσσερις καβαλάρηδες να τρέχουν με τα άλογά τους μέσα σε μια πόλη και στο πέραςμα τους να σκορπούν το θάνατο: άλλοι πνίγονταν στο ποτάμι, με το χέρι τους να μένει αρχικά μετέωρο στον αέρα, εκκλιπαρώντας για βοήθεια, ώσπου τελικά βυθιζόταν κι αυτό, άλλοι έμεναν παράδοξα εγκλωβισμένοι μέσα στα σπίτια τους που είχαν πάρει φωτιά και λαμπάδιαζαν ολόκληροι, ενώ είχαν φτάσει στην πόρτα, κάποιοι άλλοι παρασύρονταν από τα τέσσερα άλογα και έβρισκαν τέλος τραγικό στα πόδια τους. Παράλληλα χτυπούσε μια καμπάνα πένθιμα για να ενημερώσει για το θανατικό όποιον είχε παραμείνει ζωντανός.

Τον ξύπνησε το επίμονο χτύπημα του κουδουνιού. Σχεδόν σύρθηκε ως την πόρτα για να ανοίξει, είχε εξαντληθεί. ‘Παιδί μου, πρέπει να είσαι πολύ αναστατωμένος από χτες, σου έφερα μερικά μπισκότα που έφτιαξε η γυναίκα μου.’ Ο Ε.Ε. έγνεψε συγκαταβατικά και έκλεισε την πόρτα του. Τα μπισκότα βρισκόνταν σε ένα μεταλλικό κουτί, το οποίο ακούμπησε ευθυγραμμισμένα στη γωνία του τραπέζιου. Κάπως βαρύ, σκέφτηκε και πλησίασε για να το ανοίξει. Μέσα βρήκε πέντε μπισκότα, ούτε τέσσερα, ούτε έξι. Ασήμαντη λεπτομέρεια για τους γείτονες, όμως μπορούσε να διορθωθεί εύκολα. Ξαναπήρε το κουτί στα χέρια του και στράφηκε προς την εξώπορτα. Πριν ακουμπήσει το πόμολο της πόρτας, άκουσε καλπασμό αλόγου. Δεν

μπορεί. Γύρισε το κεφάλι του στο παράθυρο αργά σαν κάποια δύναμη να πήγαινε κόντρα σε αυτή του την κίνηση και την καθυστερούσε, ενώ ένωσε έναν κόμπο στο λαιμό. Τέσσερα άλογα. Τέσσερις καβαλάρηδες. Πήγε κοντά στο παράθυρο. Όλοι συνέχιζαν τη ζωή τους κανονικά, ανεπηρέαστοι. “Αυτοί δεν καταλαβαίνουν τίποτα και δεν προσέχουν τους εαυτούς τους, ενώ ο κίνδυνος είναι εκεί. Περιμένουν να τους προστατεύσω εγώ. Κουράστηκα να περιμένω πότε θα ξεκινήσει η καταστροφή”. Άνοιξε την πόρτα του, βγήκε στο διάδρομο και χτύπησε το κουδούνι του γείτονα, ο οποίος είδε τον Ε.Ε. με το σιδερένιο κουτί στα χέρια, ανέκφραστο όπως πάντα. ‘Μήπως δε σου άρεσ...;’ Το επόμενο που ακούστηκε ήταν ο κούφιος μεταλλικός ήχος του κουτιού πάνω στο κεφάλι του ηλικιωμένου, ενώ το αίμα κυλούσε ακολουθώντας τα αυλάκια από το σκαλισμένο του πρόσωπο. Τα χτυπήματα ήταν αλλεπάλληλα και χωρίς να αλλάζει η έντασή τους. Όταν σωριάστηκε στο πάτωμα, ο Ε.Ε. ακούμπησε το κουτί στο ακίνητο σώμα του και αφήνοντας ανοιχτές τις πόρτες, πλησίασε στο παράθυρό του έντρομος. Κι όμως οι καβαλάρηδες δεν ήταν εκεί. Μάλλον έφυγαν για άλλη πόλη. Όλα κυλούσαν ήρεμα. Άνθρωποι έκαναν βόλτα μιλώντας και γελώντας μεταξύ τους, το φως της μέρας έδινε μια ζωηρή εικόνα στην πόλη, ακόμα και τα κορναρίσματα των αγανακτισμένων οδηγών ακούγονταν σαν κάλεσμα σε κάποια γιορτή. Ένα μειδίαμα φάνηκε στο πρόσωπό του. Ήταν τόσο απλό. Κανείς δεν κινδύνευε πια. Είχε νικήσει.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ...

Πέτρος Κομποθέκρας

Το μεγάλο ρολόι που βρισκόταν στο σαλόνι χτύπησε τρεις φορές. Ήταν τρεις μετά τα μεσάνυχτα όταν η Ιβάνκα, η ηλικιωμένη πλέον υπηρέτρια της έπαυλης ανασηκώθηκε από το κρεβάτι της. Είχε πρόβλημα στα νεφρά και κάθε βράδυ, τα τελευταία τέσσερα χρόνια, σηκωνόταν τέτοια ώρα περίπου για να πάει στην τουαλέτα.

«Αχ! Καταραμένα γηρατειά», πρόφερε με εμφανή δυσφορία και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Φόρεσε την ξεφτισμένη ρόμπα της και βγήκε από την κρεβατοκάμαρα. Κατευθυνόταν με μηχανικές κινήσεις προς τη μεγάλη αίθουσα του καθιστικού, όταν άκουσε κάτι που την έκανε να ξυπνήσει για τα καλά. Κάτι μακρόσυρτο, σαν ουρλιαχτό, πλημμύρισε στη στιγμή όλη την έπαυλη. Κάτι τόσο αφύσικο, τόσο απόκοσμο που έκανε κάθε σπιθαμή του γέρικου κορμιού της να αναριγήσει από τον τρόμο. Γύρισε το κεφάλι αργά προς την πηγή του ήχου. Ήταν το παράθυρο του διπλανού διαδρόμου ορθάνοιχτο, με τον αγέρα απέξω να λυσομανά.

«Άτιμο παράθυρο με κοφοχόλιασες, ανάθεμα σε!» Και πήγε προς τα εκεί για να το κλείσει. Ευθύς όμως άρχισε να της γεννιέται μια απορία: πώς το παράθυρο αυτό κατάφερε να ανοίξει, τη στιγμή που ακριβώς το προηγούμενο πρωινό, είχαν προσπαθήσει να το ανοίξουν ο κηπουρός μαζί με τον σοφέρ του κυρίου Jahenson; «Βλακείες!» σκέφτηκε η γριά οικονόμος και συνέχισε τον δρόμο της προς την τουαλέτα του προσωπικού.

Στον δρόμο προς το μπάνιο, κοίταξε το αναμμένο τζάκι στη μεγάλη αίθουσα της βιβλιοθήκης. Η επιβλητική μορφή του Andrew Jahenson ήταν καθισμένη στη μεγάλη πολυθρόνα, αντικατοπτριζόταν σε όλο σχεδόν το πάτωμα της βιβλιοθήκης, από την έντονη φλόγα που έβγαζε εκείνη τη στιγμή το τζάκι. Φαινόταν πως, για άλλη μια φορά, τον είχε πάρει ο ύπνος στην πολυθρόνα του, μάλιστα τον τελευταίο καιρό αυτό συνέβαινε κάθε βράδυ και γενικώς η συμπεριφορά του Κυρίου Jahenson είχε γίνει αρκετά αλλόκοτη.

Μη δίνοντας ιδιαίτερη σημασία, η Ιβάνκα συνέχισε τον δρόμο της και αφού πέρασε τον σκοτεινό διάδρομο σαν υπνοβάτισσα, κατέβηκε τις σκάλες και κατευθύνθηκε στις τουαλέτες του προσωπικού. Τώρα ένοιωθε την υγρασία του υπογείου να διαπερνά κάθε εκατοστό του γέρικου κορμιού της – παρά τα 36 συνεχόμενα χρόνια που εργαζόταν σαν υπηρέτρια στην έπαυλη Jahenson, αυτή την υγρασία δεν την είχε συνηθίσει ακόμα... Αφού τέλειωσε την ανάγκη της, η Ιβάνκα άρχισε με κόπο να ανεβαίνει τις ίδιες σκάλες που πριν λίγο είχε κατέβει. Καθώς περνούσε τον διάδρομο που οδηγούσε στο σαλόνι, είδε το φως του τζακιού της βιβλιοθήκης και αμέσως θυμήθηκε πως έπρεπε να πάει να ξυπνήσει τον κύριο Jahenson για να πάει επιτέλους στο κρεβάτι του. Το πρόσωπο της πήρε μια έκφραση αηδίας, ήταν ως να την υποχρέωναν να καταπιεί ένα πολύ απαίσιο φάρμακο, επειδή ο Andrew Jahenson δεν ήταν από τους ευκολότερους ανθρώπους. Πόσο μάλλον όταν τον ξυπνούσε κανείς από τον βαθύτερο του ύπνο. Η Ιβάνκα πήρε μια βαθειά ανάσα και με αποφασιστικότητα άρχισε να κινείται προς την πολυθρόνα μπροστά στο Τζάκι. Απόψε αυτή η κακιά συνήθεια θα τελείωνε οριστικά. Δεν μπορούσε άλλο να ακούει τις αγριεμένες φωνές του, όταν μάλιστα εκείνος της είχε επιβάλλει να τον ξυπνά.

«Κύριε Jahenson! Πάλι σας πήρε ο ύπνος στην πολυθρόνα σας; Σηκωθείτε σας παρακαλώ και πηγαίνετε να κοιμηθείτε στο κρεβάτι σας σαν κανονικός άνθρωπος! Δεν καταλαβαίνετε ότι αυτό δε σας κάνει καλό; Ξυπνήστε!».

Αλλά η μορφή του Andrew Jahenson παρέμενε ασάλευτη πάνω στην πολυθρόνα, δίχως να κουνηθεί ούτε ένα εκατοστό.

«Κύριε Jahenson, με ακούτε;» και η Ιβάνκα κινήθηκε προς το μέρος του μα, όταν έφτασε δίπλα του, αυτό που αντίκρισαν τα μάτια της έκανε το σώμα και την ψυχή της να κυριευθούν από τον απόλυτο τρόμο. Ο κύριος Jahenson είχε γύρει εντελώς το κεφάλι του προς τα πίσω, ενώ κάτω από το κανονικό στόμα έχασκε απειλητικά ένα αφύσικο δεύτερο στόμα. Τα ορθάνοιχτα μάτια του κοίταζαν το ταβάνι, χωρίς όμως να βλέπουν. Σαν να είχαν δώσει τη θέση τους σε δύο πολύ μικρά τζάμια, ενώ μια λιμονούλα αίματος είχε σχηματιστεί στα πόδια του. Η μυρωδιά του άλικου αίματος πλημμύρισε ευθύς τα ρουθούνια της καθώς έπαιρνε ανάσα για να ουρλιάξει και να φωνάξει βοήθεια. Όμως αυτή η κραυγή δε θα έβγαινε ποτέ από το στόμα της. Ένοιωσε κάτι να της κλείνει το στόμα, κάτι που έμοιαζε με ανθρώπινη παλάμη αν και μύριζε σαν καλό πέτσινο γάντι. Με μια δυνατή σπασμωδική κίνηση, το χέρι της κινήθηκε μπροστά και βρήκε πάνω στο άψυχο κορμί του Andrew Jahenson, και αυτό έφυγε από τη θέση του, πέφτοντας τελικά στο πάτωμα, σαν μαριονέτα που της έχουν κόψει τα σκοινιά, ενώ η υπηρέτρια είχε την αίσθηση πως κάτι τραβούσε τώρα όλο της το κορμί προς τα πίσω. Την επόμενη στιγμή ένοιωσε κάτι σαν βελόνα να ακουμπάει λίγο κάτω από το δεξί αυτί της, και μετά κάτι κρύο σαν ατσάλι να διαπερνά πέρα ως πέρα τον λαιμό της. Το αόρατο χέρι έφραζε το στόμα της, ακόμα και τη στιγμή που, προσπαθώντας να πάρει ανάσα, οι πνεύμονες της πλημμύρισαν από αίμα. Ίσως να μη συνειδητοποιούσε πως αυτή ήταν η τελευταία στιγμή της ζωής της. Ίσως να πίστευε αφελώς πως ακόμα υπήρχε μια αμυδρή ελπίδα να γλιτώσει. Το κορμί τη τρανταζόταν νευρικά, ενώ το καυτό της αίμα έλουζε τα ρούχα της και τον χώρο μπροστά της. Δεν υπήρχε πια καμιά ελπίδα σωτηρίας. Όταν το κατάλαβε μετά από λίγα δευτερόλεπτα, το κορμί της αναδεύτηκε σπασμωδικά για μια τελευταία φορά και μετά το σώμα άρχισε να χαλαρώνει καθώς η τελευταία πνοή βγήκε από το σώμα της, και τότε το “εμπόδιο” που της είχε κλείσει το στόμα άφησε το πλέον άψυχο κορμί της να πέσει, ίσια μπροστά, δίπλα ακριβώς στο πτώμα του αφεντικού της.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ελίνα Αζωίδου

Στα όνειρα όλα εμφανίζονται παραμορφωμένα, απειλητικά και τρομακτικά. Αρκεί να έχεις μια άσχημη μέρα, για να σε βασανίζει το υποσυνείδητο σου όλη νύχτα. Δυστυχώς τελευταία συνέβαινε πολύ συχνά αυτό. Δεν ήταν κάτι συγκεκριμένο, κάτι κακό που σκεφτόταν πριν πέσει για ύπνο. Απλά συνέβαινε. Ήταν ένα αόριστο, κακό προαίσθημα. Ήξερε ότι ονειρευόταν. Ήταν το ίδιο όνειρο που έβλεπε από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, χωρίς να καταλαβαίνει τον λόγο. Το ήξερε από έξω, σαν ταινία. Προσπάθησε να το σταματήσει. Ήθελε απεγνωσμένα να ξυπνήσει. Ξύπνα! Φώναξε στον εαυτό της, χωρίς βέβαια να έχει αποτέλεσμα. Για μια ακόμη φορά, είδε τον εαυτό της στο ίδιο λιβάδι, στο ίδιο δάσος. Όπου και αν κοίταζε, στις ίριδες των ματιών της καθρεφτιζόνταν δέντρα. Πανύψηλα, παμπάλαια, παράξενα. Παντού απλωμένα λουλούδια, όλων των ειδών, στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Στον αέρα τριγύρω της, πετούσαν είδη πεταλούδων που δεν είχε ξαναδεί ποτέ στην ζωή της. Λες και είχαν βγει από κάποιο παραμύθι ή από κάποιο φανταστικό μυθιστόρημα. Λες και βρισκόταν σε έναν άλλο κόσμο, εξωπραγματικό. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, τόσο καθάριος που μπορούσες να δεις τα αστέρια να διαγράφονται στον τελευταίο όροφό του. Ο ήλιος που είχε βολευτεί άνετος ακριβώς πάνω από το κεφάλι της, είχε την σωστή θερμοκρασία λες και κάποιος την είχε παραγγείλει. Ούτε σε έκανε να ιδρώνεις, ούτε και να κρυώνεις. Η ατμόσφαιρα ήταν ειδυλλιακή, σχεδόν ανατριχιαστική. Δεν της άρεσε. Ήθελε να φύγει από εκεί και να πάει σπίτι της. Δεν επιθυμούσε τίποτα το ειδυλλιακό, παρά μόνο το φυσιολογικό σαλόνι της. Άρχισε να περπατάει απρόθυμα, μη ξέροντας τι άλλο να κάνει. Τα βήματα της ηχούσαν στα αυτιά της τόσο δυνατά, λες και οι σόλες των παπουτσιών της ήταν φτιαγμένες από το πιο βαρύ μέταλλο του κόσμου. Λες και ολόκληρος ο κόσμος είχε καταστραφεί και εκείνη ήταν η μόνη που είχε καταφέρει να επιβιώσει. Μπροστά της απλωνόταν ένα πέτρινο μονοπάτι, με στρόγγυλες γκριζες πέτρες. Πάνω στις πέτρες ήταν σκορπισμένα μπλε και μοβ χαλίκια λες και είχαν πέσει από τη χούφτα ενός μωρού καθώς η μαμά του το έβγαζε βόλτα με το καρτσάκι του. Αναρωτήθηκε αν συμβόλιζαν κάτι. Ήξερε ότι ήταν η χιλιοστή φορά που το αναρωτιόταν αυτό. Και η χιλιοστή φορά που δεν θα έπαιρνε καμία απολύτως απάντηση. Έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό της. Το ήξερε πολύ καλά αυτό το όνειρο, ωστόσο η ατμόσφαιρα έμοιαζε να την υπνωτίζει όσο περισσότερο χρόνο περνούσε εκεί, να την αποδυναμώνει. Προσπάθησε να θυμηθεί. Οι αναμνήσεις του ονείρου είχαν ήδη αρχίσει να θολώνουν. Την προηγούμενη φορά που είχε διαλέξει να πάρει τον δρόμο του πέτρινου μονοπατιού τα πράγματα δεν είχαν εξελιχθεί καλά. Ήταν σίγουρη για αυτό. Αυτή τη φορά λοιπόν θα έπαιρνε διαφορετικό δρόμο. Δικό της ήταν το όνειρο, είχε το δικαίωμα να κάνει ότι ήθελε. Γύρισε την πλάτη της στα μπλε και μοβ γελοία χαλίκια και άρχισε να προχωράει βιαστικά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Συνέχισε το περπάτημα χωρίς να κοιτάζει πίσω της. Δέντρα, δέντρα, πρασινάδα. Πουθενά το πέτρινο μονοπάτι. Ναι! Τα είχε καταφέρει! Μα πώς δεν το είχε σκεφτεί νωρίτερα; Θα άλλαζε το όνειρό της. Θα γινόταν εκείνη ο σεναριογράφος. Θα το έκανε όμορφο. Θα....

Σταμάτησε απότομα. Το μονοπάτι με τις πέτρες εμφανίστηκε πάλι μπροστά της. Όχι, όχι, όχι. Γύρισε πίσω. Πάλι η ίδια εικόνα. Λες και μεγεθύνονταν στα μάτια της, οι πέτρες εμφανίζονταν όλο και πιο κοντά της, έτοιμες να την καταπιούν. Ούρλιαξε αλλά στα αυτιά της δεν αντήχησε ούτε ψίθυρος. Παρακάλεσε να έρθει κάποιος να την σώσει. Να της δώσει τον χάρτη που θα την έβγαζε από αυτόν τον εφιαλτικό λαβύρινθο. Ένωθε τόσο μόνη, τόσο αβοήθητη. Είχε την ανάγκη να κλάψει αλλά τα μάτια της παρέμεναν στεγνά. Το

μονοπάτι την δοκίμαζε, την προκαλούσε να το διασχίσει, σχεδόν το απαιτούσε – δεν της έδινε επιλογή. Πόσο παράξενο ήταν, να μην μπορούσε να επιλέξει στο ίδιο της το όνειρο; Ήταν παγιδευμένη εκεί μέσα. Έπεσε κάτω, στο μαλακό γρασίδι, πανικόβλητη, προσπαθώντας να ελέγξει τις ανάσες της. Πως μπορούσε να πέφτει κάτω και να κάνει ασκήσεις αναπνοής ενώ δεν της επιτρεπόταν να κάνει το πιο απλό πράγμα και να ξυπνήσει; Το βλέμμα της εστίασε στον ουρανό. Όσο καθарός και αν ήταν, τώρα παρατηρούσε ότι δεν πετούσαν καθόλου πουλιά. Δεν υπήρχε ζωή σε αυτό το μέρος. Λες και ήταν απλά ένας πίνακας ζωγραφικής που είχε σκοπό να την ξεγελάσει ότι όλα ήταν καλά και όμορφα ενώ στην πραγματικότητα δεν ήταν. Ξαφνικά μια ιδέα της ήρθε στο μυαλό. Η λύση του αινίγματος σχηματίστηκε στο μυαλό της. Και αν έπρεπε απλά να υποκύψει; Να διασχίσει το μονοπάτι για να τελειώσει όλο αυτό και να ξυπνήσει; Αν το όνειρο αυτό την καλούσε απλά να το επαναλάβει από την αρχή ως το τέλος, να κάνει τον κύκλο του όπως ένα κρυολόγημα για να περάσει; Ο παραλογισμός της κορυφωνόταν στο όνειρό της, σε όλο του το μεγαλείο. Στάθηκε πάλι στα πόδια της. Αυτή τη φορά με αποφασιστικότητα. Προχώρησε προς τις στρογγυλές πέτρες, θέλοντας να το τελειώσει όσο πιο γρήγορα γινόταν. Σχεδόν ευχήθηκε να χτυπούσε το τηλέφωνο του σπιτιού της για να την ξυπνούσε ο θόρυβος. Καθώς προχωρούσε πρόσεξε κάποια σημαδάκια πάνω στις πέτρες, για πρώτη φορά. Ήταν κάτι μουντζούρες. Έσκυψε να το παρατηρήσει πιο διεξοδικά. Σκόνη κιμωλίας αν δεν έκανε λάθος. Δεν έκατσε να δει τι ακριβώς έγραφαν-αν σήμαιναν κάτι. Βιαζόταν. Όπου να ναι ο ήλιος θα έφευγε και θα έδινε τη θέση του στο σκοτάδι. Το γνώριζε πολύ καλά. Και να το. Στο οπτικό της πεδίο εμφανίστηκε το πάρκο. Υπήρχε μια τσουλήθρα που έδειχνε τόσο παλιά που κανείς δεν θα τολμούσε να την δοκιμάσει ούτε για αστείο. Να και η μία και μοναδική ξεχαρβαλωμένη κούνια στην οποία καθόταν ένα κοριτσάκι με μακριά καστανά μαλλιά που της είχε γυρισμένη την πλάτη. Το μυαλό της πλημμύρισαν σκηνές ταινιών τρόμου που όταν φώναζες τα κοριτσάκια να γυρίσουν προς τα εσένα, έτρεχες ουρλιάζοντας. Οι πλάτες τους ήταν πιο ελκυστικές από τα πρόσωπά τους. Λες και είχε διαβάσει το μυαλό της, ο ήλιος χάθηκε. Σκοτάδι κυριέυσε το άλλοτε φωτεινό τοπίο και ο αέρας που άρχισε να φυσά με μανία ανάγκασε τα δέντρα να λυγίσουν με βία λες και τα μαστίγωνε και εκείνα δεν μπορούσαν να αντέξουν τον πόνο. Τα λουλούδια που υπήρχαν σε αφθονία εξαφανίστηκαν μεμιάς και στην θέση τους εμφανίστηκαν χαιρέκακες, άσχημες τσουκνίδες. Η μεταμόρφωση του τοπίου είχε αρχίσει. Ο μανιακός αέρας ούρλιαζε μες τα αυτιά της και σε συνδυασμό με την σκόνη που έφερε μαζί του, έκανε τα βήματα της δύσκολα και αργά. Η σκόνη έμπαινε στα μάτια της με αποτέλεσμα να δακρύζουν. Προσπάθησε να τα κρατήσει ανοιχτά όσο και αν την έτσουζαν. Κάτι ερχόταν. Κάτι πλησίαζε. Κάτι αόρατο παραμόνευε. Κάτι που ήταν έτοιμο να την παρασύρει στις πιο σκοτεινές σκιές, στα άδυτα του κόσμου, να την καταπιεί και να μην την αφήσει ελεύθερη ποτέ ξανά. Τα ουρλιαχτά του αέρα συνόδευσαν και άλλα ουρλιαχτά. Αυτά του μικρού κοριτσιού. Για μια στιγμή ευχήθηκε να μπορούσε να την αφήσει εκεί και να τρέξει με όλη της τη δύναμη. Δεν μπορούσε όμως να το κάνει. Ποιος θα μπορούσε να αφήσει ένα τρομαγμένο κοριτσάκι στην κόλαση και να φύγει;

“Έλα!” της φώναξε και ας ήξερε ότι θα γινόταν έτσι και αλλιώς.

“Πρέπει να φύγουμε!” Το κοριτσάκι δεν δίστασε ούτε λεπτό. Με το που άκουσε την φωνή της έτρεξε αμέσως δίπλα της και έπιασε το χέρι της. Άρχισαν να τρέχουν, με την μικρή να την οδηγεί. Φαινόταν να ξέρει καλύτερα τα κατατόπια. Ετοιμαζόταν να την ρωτήσει αν έμενε εδώ όταν συνειδητοποίησε ότι όλο αυτό ήταν ένα όνειρο. Για μια στιγμή το είχε ξεχάσει μες την απελπισία της. Δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο της μικρής από τον αέρα και δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή όχι για αυτό. Ο αέρας που είχε μετατραπεί σε ανεμοστρόβιλο έκανε τα πάντα για να τους αποτρέψει να φτάσουν στον προορισμό τους. Ωστόσο σύντομα πέρασαν τον ψηλό φράχτη από την μικρή τρύπα που υπήρχε στην γωνία και έφτασαν ακριβώς μπροστά από το παλιό, σκουριασμένο σπίτι. Ακόμα δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο του

κοριτσιού, όμως τώρα την άκουγε να κλαίει σιωπηλά. Φοβήθηκε τόσο πολύ που θα προτιμούσε να την κυνηγάνε εγκληματίες. Οτιδήποτε εκτός από αυτό. Ετοιμαζόταν να την παρηγορήσει όταν το παιδάκι την τράβηξε από το χέρι. Είδε τα κάγκελα στα παράθυρα του τριώροφου σπιτιού. Για κάποιον λόγο αυτό το σπίτι την έκανε να ανατριχιάζει. Ένιωθε ότι όλος ο εφιάλτης που έβλεπε εδώ και ώρα, από την αρχή ως το τέλος, είχε αυτόν τον σκοπό. Εδώ ήταν ο τελικός προορισμός. Εδώ ήταν τα άδυτα του κόσμου που θα την κατάπιναν και δεν θα την άφηναν να ξαναβγει στο φως του ήλιου ποτέ ξανά στην ζωή της. Από εκείνο το μέρος προσπαθούσε να ξεφύγει από την αρχή. Η συνειδητοποίηση αυτή έκανε για πρώτη φορά τα μάτια της να δακρύνουν και σύντομα αναλύθηκε σε δάκρυα. Ήθελε να τρέξει. Αν έμπαινε σε εκείνο το σπίτι όλα θα τελείωναν. Έπρεπε να κάνει τα πάντα για να φύγει. Και όταν το κοριτσάκι την τράβηξε ακριβώς εκεί όπου εκείνη δεν ήθελε και δεν έπρεπε να πάει, προσπάθησε να την εμποδίσει.

“Μη! Άσε το χέρι μου!” Προσπαθούσε να καρφώσει τα παπούτσια της στο έδαφος σαν να υπήρχε κόλλα εκεί για να την αποτρέψει, ενώ το παιδί συνέχιζε να την τραβάει. Όταν όμως κοίταξε τα παπούτσια της, δεν υπήρχαν. Δεν φορούσε παπούτσια και τα πόδια της ήταν ταλαιπωρημένα, γεμάτα με ξερό αίμα. Αν και πονούσε, συνέχισε να αντιστέκεται με όλη της τη δύναμη.

“Δε θέλω να μπω εκεί μέσα!” Δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία, παρά μόνο συνέχισε να την τραβάει με το ζόρι. Θα περίμενε κανείς ότι εκείνη σαν ενήλικας θα είχε περισσότερη δύναμη από ένα παιδί, όμως το όνειρο αυτό δεν ήταν και υπόδειγμα λογικής... Ήταν λες και το παιδί είχε αποκτήσει υπερδυνάμεις. Έφτασαν έξω από το σπίτι. Εκεί της άφησε το χέρι και για μια στιγμή επικράτησε απόλυτη ησυχία. Ήταν το είδος της ησυχίας που επικρατεί πριν από μια πολύ μεγάλη έκρηξη, καθώς το περιβάλλον θρηνεί για αυτό που πρόκειται να έρθει. Δεν έκανε καν τον κόπο να τρέξει. Ήξερε ότι δεν θα είχε καμιά σημασία. Το κοριτσάκι της έδωσε λίγο χρόνο να προετοιμαστεί. Και ύστερα άπλωσε το χέρι και άνοιξε την πόρτα. Η πόρτα έβγαλε αυτόν τον ανατριχιαστικό θόρυβο που βγάζουν οι πόρτες που έχουν να ανοιχτούν πολύ καιρό. Έκλεισε σφιχτά τα ματιά της ενώ γνώριζε ότι ήταν ήδη πολύ αργά. Εφιάλτης μέσα σε εφιάλτη. Όταν άνοιξε τα μάτια της το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν η ξύλινη σκάλα, της οποίας το πρώτο σκαλί είχε σπάσει και για να ανέβεις στο δεύτερο, έπρεπε να πάρεις φόρα. Ένα παγωμένο χέρι της έσφιξε με δύναμη την καρδιά και λίγο έλειψε να την θρυμματίσει. Ύστερα άνοιξε το στόμα και ούρλιαξε με όση δύναμη της απέμεινε.

Τα ουρλιαχτά της αντήχησαν στο σκοτεινό δωμάτιο. Ανακάθισε στο κρεβάτι, ανασαίνοντας ακανόνιστα, νιώθοντας την πιτζάμα της να κολλάει πάνω της από τον ιδρώτα σαν δεύτερο δέρμα. Επιτέλους είχε ξυπνήσει. Η βροχή έπεφτε ρυθμικά στο τζάμι του παραθύρου της. Τώρα που δεν βρισκόταν πια μέσα στο όνειρο εκείνο, μπορούσε να ξεκινήσει να καθησυχάζει τον εαυτό της με το χλιοειπωμένο λογύδριο που είχε δημιουργήσει για αυτόν ακριβώς το σκοπό. Όλα ήταν ένας κακός εφιάλτης, τίποτα δεν ήταν αληθινό και τίποτα από όλα αυτά δεν σήμαινε κάτι. Ωστόσο όλα ήταν ψέματα. Ένα όμορφο ψέμα να στολίζει την άσχημη αλήθεια. Πως να παραδεχόταν ότι το όνειρο κάθε άλλο παρά όνειρο ήταν; Πως ήταν μια παλιά ανάμνηση; Πως δεν έβλεπε το πρόσωπο του παιδιού στο όνειρο απλά επειδή δεν ήθελε γιατί ήξερε ότι θα κοίταζε τον ίδιο της τον εαυτό που προσπαθούσε επίμονα να της θυμίσει όσα εκείνη ήθελε να ξεχάσει; Όχι. Δεν ήταν μια παλιά ανάμνηση. Ένας εφιάλτης ήταν. Μέχρι την επόμενη φορά..

ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ

Νικολέττα Ανθή – Βέλλη

Αναρωτιέμαι αν τελικά είναι αλήθεια όλα αυτά που ακούγονται για το σύμπαν, δηλαδή ότι συνωμοτεί υπέρ μας για ένα σοβαρό θέμα που μπορεί να μας απασχολεί, έτσι ώστε με τη βοήθειά του να βρούμε την απάντηση ή ακόμη και τη λύση του. Να θεωρήσω τυχαίο γεγονός το άρθρο για τη φιλία της σημερινής πρωινής εφημερίδας; «Η φιλία κατά τον Αριστοτέλη: Τρία τα είδη της, μόνο το ένα αξίζει πραγματικά».

Το τελευταίο καιρό αισθάνομαι πως χάνω το μυαλό μου, εξαιτίας μιας καλής μου φίλης. Δεν μπορώ να πω ότι είναι η καλύτερη φίλη μου. Εκείνη, όμως, το λέει και το διεκδικεί με κάθε τρόπο. Η λέξη «κτητικότητα» είναι συνώνυμη του ονόματός της. Με χρειάζεται πάντα δίπλα της, θέλει να ξέρει την κάθε εισπνοή μου και εκπνοή μου, το κάθε μου βήμα και την κάθε μου σκέψη. Μου δίνει, πλέον, την αίσθηση πως είμαι μία τηλεκατευθυνόμενη φίλη, ενός βαμπέρ που δημιουργεί τις οδηγίες χρήσης μου. Τον τελευταίο καιρό διακατέχομαι από ένα έντονο αίσθημα ασφυξίας και εμμονικό σύνδρομο. Τη σκέφτομαι συνέχεια. Υπάρχει παντού. Όπου και να πάω η σκέψη της με ακολουθεί. Νοιώθω την ανάγκη να φύγω μακριά της. Στην ιδέα ότι πρέπει να της δώσω αναφορά για το που ήμουν, τι έκανα, τι ένοιωσα, γιατί δεν την πήρα μαζί... «Αχ! Θεέ μου!»

Πίνω μια γουλιά από τον καφέ μου, παίρνω μια ανάσα και γέρνω το κεφάλι μου προς την εφημερίδα. Το άρθρο αυτό παίρνει τη μορφή ελπίδας – γίνεται το σωσίβιο μου! Ο Αριστοτέλης τόσα χρόνια διαβάζεται από όλο τον κόσμο, κάτι θα έχει να πει και σε μένα. Συγκεντρώνω το νου μου, προσπαθώ να τη βγάλω για λίγο από το μέρος εκείνο του εγκεφάλου μου που πήγε και θρονιάστηκε ελέγχοντας το κάθε κύτταρο του, τον κάθε νευρώνα του, το κεντρικό νευρικό σύστημά μου.

Το άρθρο δεν το διαβάζω απλώς, το ρουφάω, το καταπίνω, το ντύνομαι, το οσμίζομαι, το λούζομαι – γίνομαι ολότελα δική του, επιπλέω στις γραμματοσειρές του, ταξιδεύω στην αρχαιότητα περπατώντας με τον Αριστοτέλη απολαμβάνοντας τη ρητορική του! Το εμμονικό μου σύνδρομο με εγκαταλείπει, προς το παρόν, τουλάχιστον. Ο εγκέφαλός μου ελαφρύς, χωρίς το βάρος της σκέψης της, ανακεφαλαιώνει με δικά του λόγια τα όσα διάβασε. Σύμφωνα, λοιπόν, με τον Αριστοτέλη η φιλία είναι ένα είδος αρετής και αναγκαία στη ζωή του κάθε ανθρώπου είτε πλούσιου είτε φτωχού. Υπάρχουν οι «συμπωματικές φιλίες», διαχωρισμένες σε δύο είδη. Αυτού του είδους οι φιλίες στηρίζονται περισσότερο στη σύμπτωση παρά στην πρόθεση. Το πρώτο είδος είναι η φιλία ωφελιμότητας και βασίζεται στα οφέλη που αποκομίζουν τα δύο μέρη μεταξύ τους. Όσο αποκομίζουν οφέλη τόσο διατηρούν αυτή τη σχέση. Όταν δεν υπάρχει πια συμφέρον τότε τελειώνει και η σχέση. Το δεύτερο είδος είναι η φιλία απόλαυσης η οποία παρατηρείται, κυρίως, ανάμεσα σε νέους ανθρώπους όπως συμμαθητές ή συμφοιτητές, σε αντίθεση με το πρώτο είδος που συμβαίνει ανάμεσα σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας. Η φιλία απόλαυσης φτάνει στο τέλος της όταν τα ενδιαφέροντα των φίλων δεν είναι πια κοινά, με αποτέλεσμα το τέλος της απόλαυσης να σηματοδοτεί και το τέλος της φιλίας. Αυτά τα δύο είδη φιλίας λόγω του μικρού τους βάθους περιορίζουν και την ποιότητα τους. Υπάρχει, όμως, και μια μορφή φιλίας βασισμένη στην κοινή εκτίμηση των αρετών και των ιδανικών ανάμεσα στα δύο μέρη. Αυτή η φιλία καλλιεργεί την καλοσύνη και διαμέσου αυτής αναπτύσσεται η εμπιστοσύνη, η ενσυναίσθηση, ο σεβασμός και η αγάπη με αποτέλεσμα αυτή η φιλία να έχει διάρκεια στον χρόνο και ποιότητα!

Τελικά ναι, συμφωνώ! Το σύμπαν συνωμοτεί υπέρ μας! Και γιατί να συνωμοτήσει εναντίον μας άλλωστε; Ο

περίπατος με τον Αριστοτέλη αποδείχτηκε αρκετά εποικοδομητικός. Νομίζω πως θα τον επαναλάβω και κάποια άλλη φορά. Δηλαδή, όποτε χρειαστεί. Μια ωφέλιμη σχέση είναι καλό να την έχω στη ζωή μου. Με την άλλη σχέση δεν ξέρω ακόμη τι να κάνω. Νομίζω ότι θα είναι καλό να της μιλήσω. Στην ιδέα ότι θα τη συναντήσω για να συζητήσουμε περί φιλίας με πιάνει ταχυκαρδία, ένας κόμπος στο λαιμό μου, ένα σφίξιμο στο κεφάλι και μια άρνηση να τη δω. Ο νους μου πάλι καταλαμβάνεται από την παρουσία της, ο εγκέφαλός μου βαραίνει ξανά, σαν να μην φτάνουν όλα αυτά κουδουνίζει και το τηλέφωνό μου με έναν λυσσαλέο και υστερικό θόρυβο λες και βγαίνει από το στόμα της. Η οθόνη ολόκληρη ένα τρομακτικό πρόσωπο έτοιμο να με καταβροχθίσει σαν να είμαι (λόγω της λαιμαργίας της) απόλαυση αλλά και ωφέλιμη συγχρόνως. Είναι το δικό της πρόσωπο και αναρωτιέμαι πάλι γι' αυτό το σύμπαν. Αποφασίζω να μην απαντήσω. Θα μου δώσω χρόνο. Ανοίγω την τσάντα μου και βγάζω την κάρτα ενός καλού, κατά τα λεγόμενα του φίλου μου του Γιώργου, ψυχολόγου. Ο Γιώργος γνωρίζει όλη αυτή την αρρωστημένη κατάσταση που βιώνω το τελευταίο διάστημα. Πιστεύει ότι χρήζω ψυχολογικής βοήθειας. Ο ίδιος διέγνωσε σε μένα χαμηλή αυτοεκτίμηση, ψυχαναγκαστική διαταραχή, συμπλέγματα κατωτερότητας που έχουν ως συνέπεια να μην μπορώ να υποστηρίξω τον εαυτό μου. Αν αναλώνομαι σε άχρηστες και νοσηρές σχέσεις, το μόνο που καταφέρνω είναι να δηλητηριάζω την ψυχή μου, το νου μου, τα ζωτικά μου όργανα και όλα αυτά είναι μονόδρομος προς την κατάθλιψη, ενώ ο συναισθηματικός προορισμός του ανθρώπου είναι η χαρά, η ωριμότητα και η πληρότητα της ψυχής μέσα από την αυτογνωσία.

Καλώ τον ψυχολόγο από το σταθερό μου τηλέφωνο γιατί φοβάμαι μήπως το κινητό μου στοίχειωσε από την επιμονή της να το κουδουνίζει συνεχώς. Κλείνω ραντεβού για την επόμενη μέρα. Ευτυχώς του είχε μιλήσει ο Γιώργος και έτσι επέσπευσε το ραντεβού.

Την επόμενη μέρα, ψάχνω το όνομα του στα κουδούνια της πολυώροφης πολυκατοικίας, βλέπω το ονοματεπώνυμο του ξεθωριασμένο, προφανώς από τα χρόνια, να δεσπόζει στην κορυφή της σειράς των κουδουνιών. «ΑΡΗΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ – ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ». Το χτυπάω, μου ανοίγει και ανεβαίνω στον έκτο όροφο. Κάθομαι στον αναπαυτικό μπλε καναπέ στο καθιστικό. Μετά από δέκα λεπτά ανοίγει μία πόρτα, έρχεται κοντά μου και με χαιρετάει δια χειραψίας. Μου λέει να περάσω στο δωμάτιο από το οποίο βγήκε πριν από λίγο. Μου δείχνει την καρέκλα μπροστά από το γραφείο του. Για δευτερόλεπτα περνάω μια διανοητική σύγχυση. Κοιτάζω διακριτικά ολόγουρά μου ψάχνοντας γι' αυτό το περιβόητο «ντιβάνι». Κρίμα, δεν βλέπω τίποτα και είχα έρθει προετοιμασμένη να ξαπλώσω. Εκείνος κάθεται πίσω από το έπιπλο του γραφείου του. Δεύτερη διανοητική σύγχυση. Σε παθολόγο ήρθα;

Αρχίζει να μου μιλάει κάνοντάς μου ερωτήσεις, όπως τι ακριβώς με απασχολεί, γιατί θεωρώ ότι έχω ανάγκη να επισκεφτώ ένα ψυχολόγο και διάφορες άλλες. Του εξήγησα ότι κάνω το χατίρι του Γιώργου. Εκείνος πιστεύει ότι έχω την ανάγκη ενός ειδικού και όχι εγώ. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να απαλλαγώ από μία φίλη μου, γιατί πολύ απλά δεν την θεωρώ πια φίλη μου και δεν ξέρω πώς μπορώ να το καταφέρω. Του απάντησα σε όλες τις ερωτήσεις για τη μαμά μου, τον μπαμπά μου, τις γιαγιάδες μου, τους παππούδες μου, την αδελφή μου και τον αδελφό μου. Από ότι μου είπε για τους υπόλοιπους συγγενείς θα μιλούσαμε στην επόμενη συνεδρία. «Τι να πούμε για τους συγγενείς μου; Δεν με ενδιαφέρουν αυτοί. Για τη φίλη μου θέλω να πούμε», του απάντησα και έφυγα.

Οι επόμενες μέρες κυλούσαν σαν ένα ήσυχο και ατάραχο ποταμάκι. Της είπα ότι θα πάω στην αδελφή μου στην Κρήτη και αφού μου είπε μες στη γλύκα πόσο ζηλεύει και πόσο θα της λείπω με άφησε ήσυχη. Μία φορά τη μέρα βέβαια μιλούσαμε στο τηλέφωνο για περίπου μισή ώρα. Κλαιγόταν, την παρηγορούσα. Η ίδια επαναλαμβανόμενη ιστορία. Ευτυχώς αύριο έχω συνεδρία. Αυτός θα την πληρώσει. Θα ξεσπάσω επάνω του όλη την αγανάκτηση και την πίεση που έχω συσσωρεύσει μέσα μου από αυτή τη σχέση.

Μέσα στο μετρό, εκεί που χάζενα στο κινητό μου, διάβασα κάτι πολύ όμορφο: «η φιλία και η αγάπη ανθίζουν όπου οι άνθρωποι είναι ειλικρινείς». Και μια φωνούλα μέσα μου ψιθύρισε γλυκά για να μη με τρομάξει: «εσύ είσαι ειλικρινής;». Κατέβηκα από το μετρό λίγο σκυθρωπή και ταραγμένη. Η πρώτη φράση που είπα στον ψυχολόγο ήταν «Δεν είμαι ειλικρινής όσον αφορά αυτή τη φιλία». Και φυσικά εκείνος με ρώτησε «γιατί;».

« Γιατί δεν περνάω καλά. Είμαι συνέχεια με μια θηλιά στον λαιμό. Δεν νοιώθω αγάπη παρά μόνο φόβο. Δεν ήταν έτσι από την αρχή. Κατά τη διάρκεια της φιλίας μας άρχισε να μου δημιουργεί διάφορες ενοχές για ό,τι και να έπραττα. Μόνο δυσφορία νιώθω δίπλα της. Το χειρότερο είναι ότι δεν μπορώ να απαλλαγώ».

«Πιστεύεις ότι αυτή είναι η λύση; Να απαλλαγείς από την παρουσία της ή να μάθεις να την αντιμετωπίζεις χωρίς να τη φοβάσαι;»

«Δεν ξέρω, μα ξέρω είναι ότι αυτό δεν λέγεται φιλία. Εμένα μου λείπει η φιλία της, η αληθινή!»

«Πώς είναι η αληθινή φιλία για σένα;»

«Καταρχήν υπάρχει αγάπη, όχι ψυχαναγκασμός και ζήλια. Η αληθινή φίλη χαίρεται με τη χαρά της άλλης, δεν την υποθάλπει. Πονάει με τον πόνο της, λυπάται με τη λύπη της, σχεδόν όλα τα συναισθήματα τα μοιράζονται. Επίσης πιστεύω ότι γίνονται και κουμπάρες κάποια στιγμή στη ζωή τους».

«Θα ήθελες να την έχεις κουμπάρα;»

« Ούτε φίλη δεν θέλω να την έχω. Τι σου λέω τόση ώρα;»

« Αυτό που εγώ καταλαβαίνω είναι ότι είσαι εδώ για αυτή τη γυναίκα. Πληρώνεις συνεδρίες και μιλάς συνέχεια για εκείνη. Σε αυτή τη σχέση μόνη σου έχεις αυτοδεσμευτεί. Μόνη σου αναβάλλεις την απαλλαγή σου. Εσύ δίνεις χώρο για να συμβούν όλα αυτά».

«Μόνη μου;»

« Σκέψου αυτά που είπαμε μέχρι την επόμενη συνεδρία. Για σήμερα τελειώσαμε. Χαιρετίσματα στον Γιώργο».

Προτίμησα να περπατήσω από το να μπω στο μετρό. Η ιδέα του κόσμου και του θορύβου δεν ταίριαζαν με τις τρικυμισμένες σκέψεις μου. Έφυγα, από τον ψυχολόγο, φορτωμένη με έναν ολόκληρο ωκεανό. Σιγοτραγουδούσα βουτηγμένη στα σκούρα του νερά:

Σ' έναν αόρατο ωκεανό, μέσα στα ρεύματα σ' ακολουθώ... Κύμα το κύμα, φιλή το φιλή, στων οριζόντων τη σιωπή... Κι ύστερα χάνεσαι στους Τροπικούς, λύνεις ανέμους, του Αιόλου τους ασκούς... Κι όταν στο σώμα ξυπνά η αφή, πια δεν υπάρχει επιστροφή... Έρχεσαι, φεύγεις και πετάς, κανείς δεν ξέρει που γυρνάς... Κι απ' τους ανέμους της καρδιάς κανένας δε σου μοιάζει... Γιατί είσαι κύμα που κυλά, Μοίρα μποέμισσα καρδιά... Μ' απ' όσα μου `δωσες κλειδιά κανένα δεν ταιριάζει... Έρχεσαι, φεύγεις, πέφτεις στο φως, σαν τη βαρκούλα που τη σέρνει ο καιρός... Ίσια στο μάτι του κατακλυσμού, στις Συμπληγάδες τ' ουρανού... Σώμα απ' το σώμα σου είμαι και `γω, μια πεταλούδα μέσα στον ωκεανό... Κάτω απ' τον ίλιγγο των αστεριών, μέσα στους κήπους των βυθών... Έρχεσαι, φεύγεις και πετάς, κανείς δεν ξέρει που γυρνάς... Κι απ' τους ανέμους της καρδιάς κανένας δε σου μοιάζει... Γιατί είσαι κύμα που κυλά, Μοίρα μποέμισσα καρδιά... Μ' απ' όσα μου `δωσες κλειδιά κανένα δεν ταιριάζει... Έρχεσαι, φεύγεις, πέφτεις στο φως σαν την βαρκούλα που τη σέρνει ο καιρός ίσια στο μάτι του κατακλυσμού στις συμπληγάδες του ουρανού. Σώμα το σώμα σου είμαι κι εγώ μια πεταλούδα μέσα στον ωκεανό κάτω απ' τον ίλιγγο των αστεριών μέσα στους κήπους των βυθών.²

² Πρόκειται για στίχους από άλλα έργα.

Αχ! Βρε κορίτσι μου, μ' απ' όσα μου `δωσες κλειδιά κανένα δεν ταιριάζει. Αποφασίζω να της μιλήσω για όλα τα άγχη που μου δημιουργεί. Ιδιαίτερα αισθάνομαι την ανάγκη να της μιλήσω για την κτητικότητα που μου ασκεί. Την καλώ στο τηλέφωνο, τής λέω ότι γύρισα και θέλω να τη δω. Την περιμένω στην αγαπημένη μας καφετέρια με τη ρετρό διακόσμηση και την απαλή τζαζ μουσική. Παραγγέλνω τον αγαπημένο μου καφέ. Αισθάνομαι τυχερή που ακόμη μπορώ και απολαμβάνω τέτοιες μικρές πολύτιμες στιγμές! Γίνομαι ένα με το περιβάλλον και ταξιδεύω μέσα στον αόρατο ωκεανό μου! Από το ταξίδι στη φαντασία με αποτραβούν δύο γνωστά χείλη που αγγίζουν το μάγουλό μου. Είναι εκείνη. Ήρθε με την ίδια λαχτάρα που έρχεται κάθε φορά. Προλαβαίνω και μιλάω πρώτη.

«Θέλω να σου μιλήσω»

«Και εγώ το ίδιο»

Την κοιτάζω στα μάτια για να διαλευκάνω τη διάθεσή της. Γίνομαι καχύποπτη. Τα μάτια της λάμπουν πονηρά. Θυμίζω στον εαυτό μου ότι δεν της ανήκω. Όπως μου είπε και ο ψυχολόγος μόνη μου αποφάσισα να αυτοδεσμευτώ σε αυτή τη σχέση. Άρα έχω την εξουσία να αποδεσμευτώ όποτε θέλω.

«Θα μιλήσω πρώτη, γιατί γι' αυτό τον λόγο σου ζήτησα να συναντηθούμε. Και μετά μου μιλάς και εσύ! Καταρχάς θέλω να σου πω ότι με πνίγει η κτητικότητα που βγάζεις απέναντί μου. Υπονομεύεις κάθε χαρά μου και κάθε όμορφο γεγονός στη ζωή μου. Έχεις γίνει η σκιά μου, είμαι υποχρεωμένη να σου λέω για κάθε βήμα που κάνω, για κάθε άνθρωπο που συναντώ. Αισθάνομαι να μου έχεις φορέσει ένα λουρί και σαν σκυλάκι εξαρτημένο από το αφεντικό του με τραβάς όπου θες εσύ. Είσαι εγωίστρια και θέλεις να περνάει μόνο το δικό σου. Κάνεις σαν να ζηλεύεις και δεν καταλαβαίνω γιατί. Είσαι μία πολλή όμορφη κοπέλα, έχεις ένα αρκετά ικανοποιητικό επαγγελματικό σε αντίθεση με μένα που δεν είμαι τόσο εντυπωσιακή όσο εσύ και όσον αφορά την επαγγελματική μου σταδιοδρομία ακόμη ακροβατώ».

Η φωνή μου υψώνεται και ταυτόχρονα πνίγεται μέσα σε ένα στιγμιαίο βογκητό. Εκείνη με κοιτάζει λίγο αμήχανα σαν να συνειδητοποιεί εκείνη τη στιγμή ότι απέναντι της έχει έναν άνθρωπο με συναισθήματα, ευαισθησίες, ανασφάλειες, συμπλέγματα, αλλά και ανάγκη να μοιραστεί, να αγαπήσει και να αγαπηθεί. Παίρνει εκείνη τον λόγο με ένα κόμπιασμα στην ομιλία. Ένας πρωτόγνωρος φόβος αναδύεται εκείνη τη στιγμή. Ο φόβος μην με χάσει.

«Θέλω να σου ζητήσω ένα μεγάλο συγγνώμη. Έχεις δίκιο για όσα μου είπες. Σε χρησιμοποίησα. Η αλήθεια είναι ότι δεν σε πλησίασα γιατί αναζητούσα τη φιλία σου. Άλλος ήταν ο λόγος. Ο Γιώργος. Ήμουν πολύ ερωτευμένη μαζί του. Το να είμαι φίλη με την καλύτερη του φίλη σήμαινε ότι θα μάθαινα τα πάντα γι' αυτόν και ότι θα κατάφερνα να είμαι δίπλα του όσο το δυνατόν περισσότερο. Έχεις δίκιο ότι σε ζήλευα. Πολλές φορές περνούσε από το μυαλό μου ότι μπορεί να είχατε ερωτική σχέση και τρελαινόμουν. Τότε γινόμουν κακιά. Πάλευα με τα συναισθήματά μου. Κατά βάθος σε συμπαθώ πάρα πολύ. Μου αρέσεις, δεν μοιάζεις καθημερινός άνθρωπος, έχεις μια έντονη ανεξάρτητη προσωπικότητα και σε θαυμάζω! Αυτό το διάστημα που μου είπες ψέματα ότι είσαι στην Κρήτη, ήρθε ο Γιώργος και με βρήκε με αρκετά άγρια διάθεση. Μου επιτέθηκε λεκτικά για όσα υπέφερες εξ αιτίας μου. Εκεί λύγισα και του είπα την αλήθεια. Φυσικά μετά απ' αυτό θα εξαφανιζόμουν. Όμως, μου εξομολογήθηκε και εκείνος τα συναισθήματά του για μένα. Ο θυμός του οφειλόταν κυρίως στο ότι είχα προδώσει τις προσδοκίες του με τον κακό χαρακτήρα μου. Αυτό που ήθελα να σου ζητήσω σήμερα ήταν εάν θα ήθελες να γίνουμε κουμπάρες».

Νομίζω ότι τα αυτιά μου έχουν κυριευτεί από κουδουνίστρες. Ποια είναι αυτή που κάθεται απέναντί μου;

«Ποια πραγματικά είσαι;», τη ρώτησα.

«Η μελλοντική κουμπάρα σου και αληθινή φίλη σου», μου απάντησε.

Η μουσική συνεχίζει να παίζει. Τα μάτια μας κοιτάζονται με μια επιθυμία να γνωριστούν, να μοιραστούν,

να αισθανθούν! Αφού αγαπάμε τόσο πολύ το ίδιο πρόσωπο, τότε έχουμε ελπίδα να αγαπηθούμε και εμείς! Αν και τα βλέμματα ήδη εκπέμπουν τη ζεστασιά της αγάπης!

Σκέφτομαι ότι πράγματι υπήρξα θύμα της. Είναι αλήθεια ότι αυτοδεσμεύτηκα σε αυτή τη σχέση και σε αυτό το ρόλο. Ευτυχώς δεν τον άντεξα, δεν κατάφερα να τον οικειοποιηθώ και αντέδρασα ακροβατώντας ανάμεσα στο να διαλύσω ή να σώσω αυτή τη φιλία έχοντας σύμμαχο τον καλύτερό μου φίλο, τον Γιώργο. Αισθάνομαι ότι πλέον βαδίζω μία πορεία με εκείνη συνοδοιπόρο μου, γιατί: «Η φιλία και η αγάπη ανθίζουν όπου οι άνθρωποι είναι ειλικρινείς». Και εμείς αυτό σήμερα το καταφέραμε ακόμη και αν έπρεπε να υπερβούμε τον εαυτό μας και τον εγωισμό μας!

Ένα περαστικό σκοτεινό βλέμμα της για κλάσματα του δευτερολέπτου – φρόντισε να το αλλάξει αμέσως – ήταν τόσο γρήγορο, αφού νόμιζα ότι το φαντάστηκα, έγινε η αιτία να τρυπώσει μέσα μου μια μικρή καχυποψία. Αναρωτιέμαι, μήπως τελικά ισχύει αυτό που λέει η παροιμία: “Μ’ ένα σμπάρο δυο τρυγόνια;” Θα πρέπει να συναντήσω τον Γιώργο το συντομότερο και να μιλήσουμε, επίσης μην ξεχάσω να κλείσω ραντεβού για την επόμενη συνεδρία.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Βέτα Χρυσοπούλου

Ένοιωθε να παλεύει με τα κύματα. Προσπαθούσε μάταια να βγει στη στεριά. Είχε χάσει το λιμάνι που τόσο αγαπούσε και τώρα πάλευε να βρει άλλο. Πόσα λιμάνια πλησίασε αλλά κανένα δεν της άρεσε. Αφιλόξενα εχθρικά τα λιμάνια που γνώρισε. Συνέχισε να κολυμπά συνέχισε να ψάχνει. Εξαντλημένη έφτασε και πάλι στη στεριά. Μπροστά της πάλι καινούργιο λιμάνι. “Ούτε αυτό είναι σαν αυτό που έχασα”, ήταν η πρώτη της σκέψη. Ξαφνικά κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να το πλησιάσει. Πονούσε το σώμα της, με δυσκολία μπορούσε να κουνηθεί. Απελπισμένη ξάπλωσε στη στεριά. Της ήταν αδύνατο να κάνει βήμα... Δεν μπορούσε να το πλησιάσει, ούτε μάλλον να ζητήσει βοήθεια. Σύρθηκε με δυσκολία, βρήκε τη δύναμη να σηκωθεί, να μπερδευτεί μέσα στο πλήθος.

Μπήκε πια στο λιμάνι. Άρχισε να το αγάπα. “Δεν είναι το λιμάνι που είχα”, σκεφτόταν κάποιες φορές, “μα είναι απλό και ήρεμο. Εδώ θα μείνω και θα είμαι ευτυχισμένη, γιατί αυτό είναι πια το δικό μου λιμάνι και το αγαπώ”.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ

Ευθαλία Μαχαιρίδου

«Βίκτωρ, Βίκτωρ», ακούστηκε μια φωνή. «Δεν μπορείς να τα καταφέρεις», συνέχισε. Όμως γρήγορα η φωνή σταμάτησε, καθώς ο Βίκτωρ τοποθέτησε τα χέρια του στα αυτιά του προκειμένου να απαλλαγεί από οποιονδήποτε ενοχλητικό ήχο. Η εικόνα ήταν ενός ταλαιπωρημένου άντρα – τα μαύρα μαλλιά που είχαν μετατραπεί σε γκριζα με ταχύτερους ρυθμούς από ότι θα άρμοζε στην ηλικία του, χαρακτηρίζαν τον Βίκτωρα. Είκοσι εννέα χρονών και οι μαύροι κύκλοι ήταν έντονοι κάτω από τα καστανά ανήσυχά μάτια του. Ένας άνθρωπος μοναχικός, που αν τον παρατηρούσες θα καταλάβαινες εκ πρώτης όψεως πως κάτι τον βασανίζει.

Ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του και έσταζε στο ταρτάν του γηπέδου του στίβου. Λαχανιασμένος, με μοναδική σκέψη να τριγυρνάει στο μυαλό του να μην παραιτηθεί, προσπαθούσε να συνεχίσει. Ο καθημερινός του στόχος να τρέχει 25 γύρους συνεχόμενα υπό οποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες. Υπενθύμιζε συνεχώς στον εαυτό του εκφράσεις όπως: μπορείς να το κάνεις, είσαι δυνατός, το έχεις, λίγο έμεινε, θα τα καταφέρεις. Τον βοηθούσαν να αντλήσει δύναμη και να πιστέψει στις δυνατότητές του. Αν και το συναίσθημα αυτό δεν διαρκούσε για πολύ, με αποτέλεσμα γρήγορα να εγκαταλείπει την προσπάθεια και ειδικότερα όταν η βροχή επικρατούσε στο σκηνικό της ημέρας.

Τον τελευταίο καιρό είχε παρατηρήσει ότι η σταθερότητα του όλο και ελαττωνόταν. Δυσκολευόταν να κάνει τον εαυτό του να πειθαρχήσει, και ανά τακτά χρονικά διαστήματα ερχόταν αντιμέτωπος με το μεγαλύτερο εμπόδιο της ζωής του. Η απογοήτευση τον είχε κυριεύσει, κάνοντας τον να νοιώθει ότι δεν μπορεί να ανταπεξέλθει σε τίποτα. Οι βοηθητικές εκφράσεις – που άλλοτε τον έκαναν να αισθάνεται δυνατός – τον είχαν αφήσει και τη θέση τους είχε πάρει κάτι που τον έκανε να νοιώθει την αδυναμία όχι μόνο στο νου αλλά και στο σώμα. Η συνεχής υπενθύμιση έγινε πιο έντονη και ενοχλητική· ήταν...η φωνή που του έλεγε: «Είσαι άχρηστος. Μην προσπαθείς. Δεν θα τα καταφέρεις ποτέ.».

Ο Βίκτωρ, κάθε φορά που άκουγε την φωνή, κάλυπτε τα αυτιά του με τα χέρια του και η φωνή τις περισσότερες φορές σταματούσε. Όμως, όταν η φωνή συνέχιζε να τον ενοχλεί ήταν σαν να ' 'τρυπάει' ' το κεφάλι του χωρίς τελειωμό. Δεν μπορούσε να την ελέγξει και τότε φώναζε υστερικά «Άφησε με. Σταμάτα. Φύγε. Δεν σε αντέχω άλλο», με τα δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπο του. Περιπατούσε στον δρόμο και κοιτούσε τους περαστικούς με μισό μάτι. Είχε ρίξει το φταιξιμο για ό,τι του συνέβαινε στους ανθρώπους γύρω του. Πίστευε ότι αυτοί είναι υπαίτιοι για την φωνή που άκουγε, παρόλο που πολλές φορές τον ρωτούσαν αν χρειάζεται κάποια βοήθεια, βλέποντας τον να φωνάζει δυνατά, αλλά αυτός τους έδιωχνε μακριά με τον ίδιο τρόπο που απαντούσε στην φωνή, και έτσι οι περισσότεροι τον περνούσαν για τρελό.

Ένας ολόσωμος καθρέφτης στο δωμάτιο του σπιτιού του, παρακινούσε το ενδιαφέρον του Βίκτωρ· ελκυστικός σαν μαγνήτης. Τον πλησίαζε και κάθε φορά αντανάκλούσε ένα διαφορετικό είδωλό του. Όταν η φωνή παρέμενε σιωπηλή, ο Βίκτωρ έβλεπε στον καθρέφτη έναν βασιλιά· όμορφος, δυνατός, ισχυρός, πλούσιος και με χαρακτηριστικά που ακόμα και οι πιο λαμπροί βασιλιάδες θα ζήλευαν. Περισσότερα από όσα ποθούσε και από όσα είχε ονειρευτεί απεικονίζονταν εκεί. Όμως, όταν η φωνή ξυπνούσε ο Βίκτωρ έβλεπε την εικόνα ενός άχρηστου, ανήμπορου, γερασμένου άντρα που δεν είχε κανέναν λόγο ύπαρξης. Του υπενθύμιζε συνεχώς την ασχήμια του, την μοναχικότητα, τις αποτυχίες, τα ελαττώματά του και ό,τι αρνητικό μπορούσε να του δημιουργήσει εκείνη την στιγμή μέσα του, αν και η πραγματικότητα διέφερε

πολύ από αυτό που αντίκριζε στον καθρέφτη. Η φωνή έπαιζε με το μυαλό του και τα συναισθήματά του – με την πάροδο του χρόνου του έκανε πλύση εγκεφάλου – σε σημείο που ο Βίκτωρ ταύτισε τον εαυτό του με τα λόγια της. Είχε πειστεί πως είναι όσα του λέει η φωνή, χωρίς να μπορεί να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα

Η φωνή αυτή προερχόταν από μέσα του. Ήταν η εσωτερική φωνή που τον απασχολούσε εδώ και χρόνια. Σαν έναν καλλιτέχνη, που έχει δημιουργήσει ένα θαυμαστό πορτρέτο και ξαφνικά το χαλάει μουντζουρώνοντας το γρήγορα και βίαια με το μαύρο χρώμα που η φωνή του δίνει την ψευδαίσθηση ότι είναι το μόνο που λείπει για να αναδειχθεί το έργο του σε ένα πραγματικό αριστούργημα, με αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή του έργου, έτσι που ούτε η διεκδίκηση μιας θέσης στα σκουπίδια δεν θα ήταν δυνατή. Ο πλήρης έλεγχος και η υποταγή στην φωνή κατεύθυναν το χέρι του καλλιτέχνη. Όμως, στην περίπτωση του Βίκτωρ έλεγχε όλο τον μηχανισμό του. Είχε γίνει ένα με την φωνή.

Οι επισκέψεις στον ψυχολόγο τον είχαν βοηθήσει να μάθει να αντιμετωπίζει και να διαχειρίζεται την φωνή, χωρίς όμως να έχει απαλλαγεί πλήρως από αυτήν. Εδώ και έναν χρόνο είχε σταματήσει να πηγαίνει στα ραντεβού του, διότι νόμιζε πως τα είχε καταφέρει, με αποτέλεσμα να καταστήσει την φωνή πιο δυνατή και ισχυρή από κάθε άλλη φορά. Είχε ανακαλύψει με την βοήθεια του ψυχολόγου ότι η φωνή προερχόταν από την παιδική του ηλικία· μια εξωτερική φωνή του παρελθόντος την οποία είχε κάνει κτήμα του. Και η φωνή ήταν...η φωνή της μητέρας του. Οι πληγές που του είχε δημιουργήσει είχαν χαραχθεί βαθιά μέσα του και ξυπνούσαν έντονα συναισθήματα και αναμνήσεις. Τώρα θυμόταν ξεκάθαρα τις παλιές στιγμές που η μαμά του, τού τόνιζε διαρκώς πόσο απογοητευμένη ήταν από αυτόν, πως ποτέ του δεν θα γίνει κάτι αξιόλογο, πως θα παραμείνει μόνος, τεμπέλης και άχρηστος σε όλη του την ζωή. Λόγια που ο Βίκτωρ τα απορρόφησε σαν σφουγγάρι και τον οδήγησαν στη διαμόρφωση της εικόνας που η μαμά του είχε ορίσει για εκείνον.

Πλέον η μαμά του δεν ζούσε. Πέρασαν περίπου πέντε μήνες από τότε που έφυγε από την ζωή. Ίσως γι' αυτό η φωνή να είχε γίνει τόσο έντονη. Ο Βίκτωρ δεν είχε σχέση με την μαμά του από την ενηλικίωσή του και τον διωγμό του από το πατρικό. Όμως, η παρουσία του στην κηδεία της μαμάς του, τού ξύπνησε αναμνήσεις που έμελλε να τον στοιχειώνουν από εδώ και στο εξής. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί τα βράδια, αισθανόταν αμφιβολία, φόβο, αποτυχία και η φωνή του τα υπενθύμιζε όλα ξανά και ξανά. Ένοιωθε πως είχε χάσει την μάχη με τον εαυτό του. Ήταν έτοιμος να παραιτηθεί από την ίδια του την ύπαρξη, καθώς θεωρούσε πως ήταν ο μόνος τρόπος να απαλλαγεί μια για πάντα από την φωνή.

Η παιδική του ηλικία είχε στιγματιστεί από τις αποδοκιμασίες της μητέρας του και την εγκατάλειψη του από τον πατέρα του, τα οποία του είχαν γίνει έμμονη ιδέα. Αντί να εστιάσει στο να αγαπήσει και να αποδεχτεί τον εαυτό του όπως πραγματικά είναι και όχι όπως πίστευε η μαμά του, και να εκπαιδεύσει την φωνή μέσα του, ο Βίκτωρ τα είχε παρατήσει όλα. Δεν ήθελε να ξαναπάει σε ψυχολόγο και να εφαρμόσει οποιαδήποτε άλλη συνειδητή στρατηγική. Ήθελε απλά να ηρεμήσει και να γίνει ο βασιλιάς που έβλεπε στον καθρέφτη. Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τι είναι αλήθεια και τι όχι. Το μόνο που σκεφτόταν – καθώς ήταν καθισμένος στην άκρη ενός γκρεμού – ήταν πως θα αποκτούσε την ψυχική του γαλήνη.

Ένα βήμα πριν πηδήξει οι σειρήνες από τα περιπολικά ηχούσαν στα αυτιά του. Έμεινε σοκαρισμένος να κοιτάει τα αμάξια και τους αστυνομικούς που ερχόντουσαν κατά πάνω του μη γνωρίζοντας τι έχει συμβεί. Χωρίς να αντισταθεί – αφού ήξερε πλέον πως η ζωή του δεν είχε κανένα νόημα – οι αστυνομικοί του πέρασαν τις χειροπέδες και τον οδήγησαν προς το αυτοκίνητο. Φτάνοντας στο αστυνομικό τμήμα, χωρίς να του πουν λέξη, του έδωσαν την κατάλληλη ενδυμασία και τον έκλεισαν σε ένα μπουντρούμι. Η φωνή άρχισε ξανά να τον ενοχλεί και ο Βίκτωρ έπαχνε απελπισμένα γύρω του ένα αιχμηρό αντικείμενο προκειμένου να γλυτώσει, όμως δεν έβρισκε τίποτα. Είχε καθίσει στο πάτωμα και κουνιόταν μπρος-πίσω σαν να είχε

αποτρελαθεί.

Μετά από λίγο, η πόρτα με τα κάγκελα άνοιξε και ένας ηλικιωμένος κύριος μπήκε μέσα στο κελί. Το πρόσωπό του φαινόταν άγνωστο στον Βίκτωρ, αν και ο κύριος φάνηκε πως τον ήξερε. «Δεν με αναγνωρίζεις;», του είπε με σοβαρό ύφος. Ο Βίκτωρ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, ενώ συνέχισε να κουνιέται στον ίδιο ρυθμό. Παρατήρησε τον κύριο, ο οποίος φορούσε τα ίδια ρούχα με αυτόν, και έτσι κατάλαβε πως ήταν και αυτός ένας κρατούμενος. «Ξέρεις γιατί είσαι εδώ;» ρώτησε ο κύριος, με τον Βίκτωρ να εξακολουθεί να μην δίνει απαντήσεις και να κουνάει μόνο αρνητικά το κεφάλι του. «Θα σου πω εγώ», του είπε και συνέχισε: «Πριν από μερικούς μήνες σημειώθηκε μια δολοφονία, η οποία έγινε με αυτό εδώ το μαχαίρι.», του είπε και του έδειξε το χρυσαφένιο μαχαίρι. Ο Βίκτωρ το κοίταξε με βλέμμα που φαινόταν πως κάτι του θύμιζε. «Το συγκεκριμένο ανήκει σε εμένα και αποτελεί κειμήλιο της οικογενείας μου, γι' αυτό και το αναγνώρισαν οι αστυνομικοί, καθώς είχα την ατυχία να το ξεχάσω στο παλιό σπίτι που έμενα και έτσι κατηγορήσαν εμένα για τον φόνο, χωρίς όμως στην πραγματικότητα να τον έχω διαπράξει εγώ.», είπε και πλησίασε τον Βίκτωρ αφήνοντας το μαχαίρι δίπλα του.

Ο Βίκτωρ τον κοίταξε προσεκτικά, με την χαμένη ανάμνηση της ύπαρξης του μαχαιριού στο πατρικό του να επανέρχεται στο μυαλό του. Όμως, ήταν η μόνη λεπτομέρεια που μπόρεσε να θυμηθεί και ο κύριος συνέχισε να μιλάει: «Βίκτωρ, γιε μου...», και τα μάτια του Βίκτωρ έλαμψαν στο σκοτάδι. Τότε, για πρώτη φορά μίλησε και με τρεμάμενη φωνή πρόφερε γεμάτος απορία τη λέξη «Πατέρααα;». Ο κύριος συνέχισε «Αχ, τι έκανα γιε μου; Σε εγκατέλειπα πριν εικοσιπέντε χρόνια σε αυτήν την γυναίκα, η οποία έβγαλε όλο το άχτι της για εμένα πάνω σου. Καμιά συγχώρεση δεν θα μπορέσει να με λυτρώσει από το κακό που σου έκανα και πόσο μάλλον όταν σε βλέπω σε αυτή την κατάσταση. Οι αστυνομικοί είπαν πως η κάμερα ασφαλείας του γείτονα κατέγραψε το σκηνικό θανάτου. Γι' αυτό σε έφεραν εδώ κακόμοιρο παιδί μου.», είπε με τα δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπο του. «Γιατί την σκότωσες γιε μου; Γιατί;» ρώτησε με θλιμμένο ύφος ο γέρος άνθρωπος που αγνοούσε τα γεγονότα. «Όχι εγώ, η φωνή, πατέρα.», είπε ο Βίκτωρ καθώς πήρε το μαχαίρι και το κάρφωσε στην καρδιά του, με τον πατέρα του να μην έχει προλάβει να εμποδίσει την αυτοκτονία του γιου του, να γονατίζει σαν να του έχουν κοπεί τα πόδια και να κοιτάει σοκαρισμένος και χαμένος, δίχως να μπορεί να συνειδητοποιήσει τι είχε μόλις συμβεί.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΡΩΜΑ ΑΣΒΕΣΤΗ

Ελένη Δούνη

Περπατούσε πολύ γρήγορα, σχεδόν έτρεχε. Μόλις μπήκε στο δρόμο του πατρικού της σπιτιού, μείωσε λίγο την ταχύτητά της. Ένωθε πάντα, από πολύ μικρή, το ίδιο ακριβώς συναίσθημα κάθε φορά που έφτανε εδώ. Απίστευτη γαλήνη, ηρεμία και μια βεβαιότητα ότι από εδώ και κάτω όλα είναι υπό έλεγχο. Αφού αντάλλαξε καμιά δεκαριά καλημέρες, με τις γερασμένες πια φιγούρες των παιδικών της χρόνων, επιτάχυνε και πάλι γιατί ο μάστρο- Νίκος δεν θα την περίμενε επ' άπειρον. Προσπέρασε γρήγορα την ηλικιωμένη κυρία, που διπλωμένη σχεδόν στα τέσσερα, βουτούσε μια χοντρή βούρτσα σε έναν κουβά γεμάτο με γαλακτερό υγρό και ασβέστωνε το πεζοδρόμιό της. Που και που σήκωνε τη βούρτσα της και περνούσε με ασβέστη τον κορμό της νεραντζιάς, που φούντωνε δίπλα της. Αυτή η εικόνα αλλά και η μυρωδιά που την πλημμύρισε, ερχόταν πραγματικά από ένα μακρινό παρελθόν.

Μόλις είχε τελειώσει η πρωινή μάχη, για να πει το γάλα της. Βγήκε τρέχοντας, κλαίγοντας και ρουφώντας τη μύτη της στη βεράντα του σπιτιού. Σταμάτησε απότομα και κάθισε κατάχαμα στο παγωμένο τσιμέντο. Ήξερε ότι η μαμά της την παρακολουθούσε και ήθελε με όλη την δύναμη των πέντε χρόνων της να την κάνει να νιώσει άσχημα, που την υποχρέωσε για ένα ακόμα πρωί, να πει το μισητό ρόφημα. Με την άκρη του ματιού της είδε την μάνα της να μπαίνει στο σπίτι, χωρίς να την μαλώσει που σωριάστηκε στο πάτωμα. Έτσι καθισμένη, σύρθηκε προς τον τοίχο και αφού ακούμπησε την πλάτη της, άπλωσε μπροστά τα πόδια της και τέντωσε αδιάφορα το χέρι της προς τη γωνία του. Κοίταξε γύρω γύρω και αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε ψυχή, άρχισε με το νυχάκι του δείχτη της να ξύνει τον ασβεστωμένο τοίχο. Μόλις κατάφερε να βγάλει ένα σχετικά μεγάλο φλούδι ασβέστη, ξανακοίταξε κλεφτά προς τις δύο πόρτες, του σπιτιού και της αυλής και με μια γρήγορη κίνηση έχωσε το πολύτιμο απόκτημα κάτω από τη γλώσσα της. Ένωσε τρομερή απόλαυση, που τη σύγκρινε μόνο με τις ροζ τσάρλεστον καραμέλες, που της έπαιρναν, τότε η γιαγιά και τότε ο μπαμπάς της, από τα ψιλικά της κυρά- Κούλας.

Η μάνα της, όλη αυτή την ώρα, την παρακολουθούσε πίσω από την κουρτίνα. Η καρδιά της είχε σφίξει. Εδώ και αρκετό καιρό, ίσως δυο τρεις μήνες, έβλεπε τη μικρή αρκετές φορές να δοκιμάζει τον ασβέστη από τον παλιότοιχο. Τις πρώτες φορές θύμωσε και την είχε μαλώσει πολύ. Γρήγορα όμως κατάλαβε, έστω και με τις σχεδόν ανύπαρκτες γνώσεις ψυχολογίας εκείνου του καιρού, ότι κάθε μάλωμα έφερνε πιο πολλές προσπάθειες της κόρης της να καταφέρει να κάνει το δικό της. Ωστόσο, επειδή βαθιά ριζωμένη μέσα της ήταν η άποψη ότι το παιδί δεν έπαιρνε αρκετό ασβέστιο, λόγω της άρνησής της να πίνει γάλα και γι' αυτό κατέληξε να τρώει ασβέστη, δημιούργησε ένα φαύλο κύκλο πίεσης, μαλώματος, τύψεων και ενοχών. Όταν αναγκάστηκε να φανερώσει στον άντρα της την κακιά συνήθεια της κόρης τους, εκείνος προσπάθησε να την καθησυχάσει. Της είπε ότι ο ασβέστης δεν είχε καμιά σχέση με το ασβέστιο και ότι η μικρή Μαρία έπαιρνε ότι χρειαζόταν ο οργανισμός της από το τυρί και το γιαούρτι, που κατανάλωνε με μεγάλη ευχαρίστηση. Ήθελε τόσο πολύ να τον πιστέψει.

Η Μαρία είχε σηκωθεί και περπατούσε σιγά σιγά προς την πόρτα του σπιτιού, ελπίζοντας ότι η μαμά της θα την φώναζε να μπει μέσα. Κατάλαβε όμως ότι η γυναίκα είχε κατέβει στην αυλή. Άκουσε το τρίξιμο της πόρτας του μικρού χώρου, που υπήρχε κάτω από τη βεράντα και εκεί έμενε η κατσικούλα τους με τα τρία της κατσικάκια. Η μητέρα πήρε στην αγκαλιά της την Ασπρούλα, το αγαπημένο κατοίκι της κόρης της για να της το πάει να παίξουν, προσπαθώντας να της τραβήξει την προσοχή. Όμως την ίδια στιγμή μια

μαύρη μαλλιαρή μπάλα, ο Αραπάκος, πετάχτηκε, άρχισε να ανεβαίνει πηδώντας τις σκάλες και σε χρόνο ρεκόρ έφτασε στη βεράντα. Το κορίτσι μαρμάρωσε. Κόλλησε με την πλάτη στον τοίχο και ευχήθηκε να μην τη δει το μικρό ζώο. Η μητέρα φώναξε «μην τρέξεις» και αφήνοντας στο έδαφος την Ασπρούλα, άρχισε να ανεβαίνει σιγά σιγά τα σκαλιά, ώστε να μην φοβηθεί το τρελαμένο ζώακι. Ο μικρός πολεμιστής όμως, είχε ήδη πάρει θέση μάχης. Έσκυψε το κεφάλι του και προτάσσοντας τα τρυφερά κερατάκια του όρμησε πάνω στο κοριτσάκι και άρχισε να κουτουλάει τα μικρά γόνατα. Σε λιγότερο από ένα λεπτό η γυναίκα έφθασε και πιάνοντας τον μικρό κατεργάρι από την κοιλιά, τον σήκωσε στον αέρα και τον προσγείωσε στη σκάλα. Στράφηκε προς την κόρη της, που κατάχλομη έσκυβε να δει τα ματωμένα της πόδια. Μπήκαν στο σπίτι και η μάνα περιποιήθηκε τις μικροπληγές, που είχαν ανοίξει δίνοντας ένα μεγάλο μήλο στο κλαμένο κορίτσι. Κανείς δεν είχε καταλάβει, πότε και πως αυτό το αξιαγάπητο, ζωηρό και παιχνιδιάρικο ζώακι, που είχε κλέψει την καρδιά όχι μόνο της οικογένειας, αλλά και όλης της γειτονιάς, είχε ανοίξει τέτοια βεντέτα με τη Μαρία. Γεννήθηκε έτσι κατάμαυρο από την κατάλευκη μητέρα του. Τα άλλα δυο αδελφάκια του, γιατί η φλώρα τους είχε γεννήσει τρίδυμα, ήταν η μία ολόλευκη και ο άλλος υπόλευκος έτσι πήραν αντίστοιχα τα ονόματα Ασπρούλα και Γαλαζούλης. Παρότι το γαλάζιο κατσικάκι είχε γεννηθεί με μια αναπηρία στα πίσω του πόδια και κέρδισε αμέσως την αγάπη και τη φροντίδα όλων, ο μικρός Αραπάκος διεκδίκησε δυναμικά το ενδιαφέρον με την τσαχπινιά και την ατέλειωτη όρεξή του για παιχνίδι. Κάθε μέρα, νωρίς το απόγευμα, που και τα δυο κορίτσια ήταν στο σπίτι, συνήθως με μερικά ακόμα παιδιά από τη γειτονιά, η μητέρα άνοιγε το χώρο των κατσικιών και επέτρεπε στα παιδιά να παίξουν μαζί τους στην αυλή. Η ήσυχη Ασπρούλα και ο Γαλαζούλης συγκέντρωναν την προσοχή των κοριτσιών και ο Αραπάκος έπαιζε με τα αγόρια και τη Μαρία. Η μικρή λάτρευε τα μικρά και τη μαμά τους και πολλές από τις ώρες, που η αδελφή της ήταν στο σχολείο, τις περνούσε έξω από το ημιυπόγειο σπίτι τους μιλώντας τους και χαϊδεύοντας τα μέσα από τα κάγκελα. Ο Αράπης της έδειχνε μεγάλη αγάπη και αφοσίωση και πολλές φορές την προτιμούσε για τα παιχνίδια του ακόμα και από τα αγόρια της παρέας. Αυτό άλλαξε ξαφνικά.

Ένα από τα απογεύματα, που έπαιζαν το αγαπημένο τους παιχνίδι να ανεβοκατεβαίνουν αλαλάζοντας τα σκαλοπάτια, το κορίτσι ακούμπησε λαχανιασμένο στον τοίχο και τότε ο μικρός της φίλος, αφού έξυσε το κεφάλι του στα κάγκελα της βεράντας στράφηκε και συνέχισε το ξύσιμο στα γόνατα της. Στην αρχή το έκανε ήσυχα και απαλά, σιγά σιγά όμως δυνάμωνε και τότε η Μαρία προσπαθώντας να του απομακρύνει το κεφάλι τον τράβηξε από τις τρίχες ουρλιάζοντας. Αυτή ήταν η αρχή του τέλους μιας φιλίας και επίσης η αρχή κάμποσων τέτοιων πονεμένων στιγμών. Το κορίτσι πληγωμένο και φοβισμένο πια, όταν συναντιόταν με τον πρώην συνεργό της στο παιχνίδι και τις αταξίες, μαρμάρωνε και εκείνος αυτή την ακινησία της αεικίνητης φίλης του την θεωρούσε έναυσμα για να ξεκινήσει το κουτούλημα στα γόνατα. Με τον καιρό αυτό έφερε και την κοροϊδία της αδελφής της αλλά και όποιων παιδιών βρίσκονταν μπροστά στις επιθέσεις. Η Μαρία ντρεπόταν και έκλαιγε αλλά δεν μπορούσε να ξεπεράσει το σοκ και να φερθεί αδιάφορα, όπως την συμβούλευαν. Οι γονείς επενέβησαν γρήγορα και ο μικρός ταραξίας περιορίστηκε αρκετά, αλλά η «προδοσία» του σημάδεψε τη μικρή της καρδούλα. Η Μαρία στράφηκε πιο πολύ στα ήσυχα αδελφάκια για το παιχνίδι της και μετά από αρκετό διάστημα κατάφερε να συναντιέται με τον Αραπάκο χωρίς να συμβαίνουν δράματα. Αλλά τόσο φίλοι δεν ξανάγιναν ποτέ.

Χρειάστηκε να περάσει περίπου μισός χρόνος, να δουλέψει η μητέρα στα ιατρεία του ΙΚΑ της περιοχής, ώστε να δοθεί και η πολύτιμη απάντηση στο θέμα της κατάποσης του ασβέστη. Ο εξαιρετικός παιδίατρος, που ανέλαβε τις μικρές, τους εξήγησε μετά από εξετάσεις και αναλύσεις, ότι η «αλλοτριοφαγία», η εντυπωσιακή αυτή συνήθεια της κόρης τους οφειλόταν στην αναιμία της και όχι στην άρνησή της να πίνει γάλα. Με μια γερή θεραπεία με σίδηρο αλλά και την παράλληλη μετακόμισή τους στο

δικό τους πια σπίτι η κατάσταση αυτή έγινε παρελθόν. Ο τοίχος, με τον ξεφτισμένο ασβέστη, τα κατσικάκια με τα χρωματιστά ονόματα και τα ματωμένα γόνατα μετατράπηκαν σε γλυκόπικρες αναμνήσεις.

Ξεκίνησε πάλι να τρέχει. Η ηλικιωμένη είχε ασπρίσει πια το πεζοδρόμιο και μάζευε τα σύνεργα της. Κάτι είχε αρχίσει να της λέει, όταν την είδε έτσι σταματημένη, αλλά εκείνη δεν είχε το χρόνο και τη διάθεση να της απαντήσει. Η μητέρα της είχε πεθάνει πριν από ένα χρόνο, το σπίτι τους είχε παλιώσει τόσο πολύ, που χρειαζόταν μια γερή ανακαίνιση και ο κυρ- Νίκος είχε ήδη φτάσει και την περίμενε θυμωμένος. Είχε παρκάρει με δυσκολία ένα στενό μακριά από το σπίτι και τον έβλεπε να κουβαλάει ξεφυσώντας τα εργαλεία του.

-Μαρία άργησες και το ξέρεις ότι δεν μου αρέσει να χάνω την ημέρα μου, ξεκίνησε να μουρμουράει μέσα από τα δόντια του.

Η Μαρία ξεκλείδωσε βιαστικά την πόρτα και την άνοιξε διάπλατα. Ο μάστορας ακούμπησε με πάταγο τα εργαλεία στο πάτωμα και κοίταξε στο εσωτερικό του σπιτιού. Η μεγάλη σκάλα δέσποζε στην μέση.

-Θυμάσαι, της είπε, εγώ ήμουν παλικαράκι που μάθαινα τη δουλειά δίπλα στο θείο μου και εσύ ένα κλαράκι με δυο μαύρες κοτσίδες.

-Πέρασαν τα χρόνια κυρ-Νίκο, του είπε συνοφρυωμένη.

-Πάω να φέρω και τα υπόλοιπα, είπε και ξαναγύρισε στο φορτηγό του, βλαστημώντας τα τόσα πολλά παρκαρισμένα αυτοκίνητα, που δεν του επέτρεπαν να παρκάρει κοντά.

Η γυναίκα περπατούσε πίσω του με σκοπό να τον βοηθήσει. Όταν έφτασαν, της ήρθαν δάκρυα στα μάτια και παράλληλα νευρικό γέλιο. Μπροστά-μπροστά, στην καρότσα του παλιού φορτηγού, περίμενε έτοιμη για να μεταφερθεί μια σακούλα με ολόλευκο ασβέστη.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Μιχαήλ Σινικόγλου

Ο Ορέστης γυρνούσε από την δουλειά του, κουρασμένος. Οι δρόμοι κατάμεστοι από αυτοκίνητα με ανθρώπους που «τρέχουν» κολλημένοι στην κίνηση για να φτάσουν στον προορισμό τους. Κατά πάσα πιθανότητα, στην ηρεμία και θαλλωρή του σπιτιού τους μετά από μια κουραστική μέρα. Η αγωνία όλων να φτάσουν στον προορισμό το ταχύτερο δυνατόν, είναι που διαμορφώνει στα πρόσωπά τους την απελπισία ανθρώπου που τρέχει μα έχει κουραστεί από τα εμπόδια.

Ανάβει, λοιπόν, το φανάρι και ο Ορέστης βρίσκεται πρώτος στην σειρά των αυτοκινήτων. Ξεκινά αμέσως το δικό του και τα υπόλοιπα σταδιακά ακολουθούν. Ο δρόμος μπροστά του άδειος και γνωρίζει καλά πως έχει προτεραιότητα έναντι όλων των παράδρομων αριστερά και δεξιά του. Ξαφνικά τον προσπερνούν δύο δίκυκλα μικρού κυβισμού. Ένα από αριστερά και ένα από δεξιά. Και τα δύο επιταχύνουν αρκετά. Στα δεξιά βλέπει ένα τζιπ μεγάλου κυβισμού να βγαίνει απότομα από άλλο δρόμο και να σταματά. Ο Ορέστης καταλαβαίνει ότι η κατάσταση αρχίζει να γίνεται αρκετά μπερδεμένη για να προβλεφθεί με ασφάλεια η συνέχειά της, και αρχίζει να κόβει ταχύτητα – το ίδιο συμβαίνει και με το ένα από τα δύο δίκυκλα. Το άλλο συνεχίζει ακάθεκτο, χωρίς να μειώσει ταχύτητα.

Επάνω του βρίσκεται ένας οδηγός και ένα κοριτσάκι ηλικίας δώδεκα ετών, χωρίς κράνος. Ο Ορέστης κόβει ακόμα περισσότερο ταχύτητα. Δεύτερο αυτοκίνητο πλησιάζει από συμβαλλόμενο δρόμο στα αριστερά. Ο Ορέστης σκέφτεται για κλάσματα δευτερολέπτου πως κάτι θα γίνει και κόβει ακόμα περισσότερο ταχύτητα προσπαθώντας να αναλύσει κάθε λεπτομέρεια του δρόμου, όσο μπορεί, με δεδομένη και την κούραση από την δουλειά. Με την άκρη του ματιού του βλέπει το τζιπ στα δεξιά να κάνει μια ανεπαίσθητη κίνηση να βγει στο δρόμο. Το δίκυκλο που προπορεύονταν αρχίζει να ταλαντεύεται από το απότομο φρενάρισμα του: ο οδηγός προφανώς υπέθεσε ότι το τζιπ θα ξεκινήσει και πως θα πέσει επάνω του.

Το δίκυκλο πέφτει στον δρόμο. Ο οδηγός ενώ παρασέρνεται στο οδόστρωμα στρέφει το σώμα του και αγκαλιάζει το κοριτσάκι σφιχτά για να τα προστατέψει, και συνεχίζει έτσι για δέκα ολόκληρα μέτρα, με το κοριτσάκι αγκαλιά του. Στο τέλος βρίσκει στο κράσπεδο και σταματά. Όλοι παγώνουν. Τα αυτοκίνητα όλα σταματούν, καθώς και το δεύτερο δίκυκλο. Οι οδηγοί κατεβαίνουν.

Ο Ορέστης είναι παγωμένος. Είναι ο μόνος που έτυχε να έχει δει όλη την σκηνή σε κάθε της πτυχή. Είχε καταφέρει να δει μέχρι και τις εκφράσεις των προσώπων μπροστά του σε κάθε τους δευτερόλεπτο. Η οδηγός του τζιπ παγωμένη, με έκφραση έκπληξης και τα μάτια ορθάνοιχτα, ο οδηγός της μηχανής έντρομος με μάτια ανοιχτά γεμάτα απελπισία να σφίγγει στην αγκαλιά του το κοριτσάκι και να το κοιτά σαν να προσεύχεται. Το κοριτσάκι με μάτια ερμητικά κλειστά να προσπαθεί να απομονωθεί από όλο το γεγονός, να ταξιδέψει αλλού, σε μια αγκαλιά κάτω από κάποιες άλλες συνθήκες, πιο ασφαλείς. Τελικά ο οδηγός σηκώνεται, αλλά κουτσαίνει. Το κοριτσάκι είναι επίσης καλά, μα έχει μεγάλες πληγές στα πόδια από το σύρσιμο στο οδόστρωμα και κλαίει συνεχώς. Το δέρμα του σε κάποια σημεία είναι καμένο. Η οδηγός του τζιπ κατεβαίνει αμέσως και δηλώνει δυνατά σε όλους: «Εγώ δεν έκανα τίποτα. Μόνος του έπεσε».

Ο Ορέστης ήταν και από πριν ταραγμένος, μα όταν άκουσε την φράση της οδηγού μετά βίας κατάφερε να συγκρατήσει τα νεύρα του, διότι η οδηγός του τζιπ όχι μόνο είχε βγει αρκετά μέτρα μπροστά από το σήμα του στοπ, όχι μόνο έκανε κίνηση προς τον δρόμο δημιουργώντας την εντύπωση πως θα ξεκινούσε, μα κυνικά απέδειξε πως το μόνο που την ενδιέφερε εκείνη την στιγμή ήταν να πείσει, και μάλιστα βιαστικά,

όλους, πως εκείνη δεν έφταιγε σε τίποτα. Ούτε μισή ερώτηση στον άνθρωπο αν είναι καλά. Ούτε μισό ενδιαφέρον για το κοριτσάκι που έκλαιγε. Μόνο όταν ο οδηγός από το δεύτερο μηχανάκι της έκανε την αντίστοιχη παρατήρηση, άρχισε να ασχολείται με το συμβάν υπό την ανθρώπινη σκοπιά του, υποκριτικά. Μα ο άνθρωπος όσο και αν προσποιηθεί, αυτό είναι για λίγο. Γιατί όταν χρειάστηκε να πάει κάποιος τον οδηγό της μηχανής που έπεσε και το παιδί στο νοσοκομείο εκείνη αρνήθηκε κατηγορηματικά γιατί έπρεπε, είπε, να πάει σε μια δουλειά. Ρώτησαν τον Ορέστη οι υπόλοιποι αν θα μπορούσε να την πάει, γιατί στο συμβάν είχαν σταματήσει μόλις δύο άλλοι οδηγοί πλην του ίδιου και των εμπλεκομένων. Το δεύτερο δίκυκλο, και ένα αυτοκίνητο, διθέσιο κάμπριο, εκ των πραγμάτων δεν θα μπορούσαν να μεταφέρουν παρά μόνο τον έναν. Και έτσι ο Ορέστης δέχθηκε να πάει αυτός το ζευγάρι στο νοσοκομείο.

Αργότερα έμαθε πως έγινε μήνυση από τον οδηγό του δίκυκλου στην οδηγό του τζιπ. Του ζητήθηκε να καταθέσει για το γεγονός στο αντίστοιχο αστυνομικό τμήμα, και πήγε. Μέσα ήταν ένας αξιωματικός και ένας ανακριτικός υπάλληλος. Ο αξιωματικός ρωτούσε με απότομο τρόπο. Ο Ορέστης απάντησε με την σειρά που είδε τα γεγονότα να γίνονται.

Ο αξιωματικός ενδιαφέρθηκε μόνο για την οδηγό του τζιπ και ζήτησε να επιβεβαιώσει ως μάρτυρας ότι η γυναίκα δεν είχε πρόθεση για το ατύχημα και πως έδειξε κάθε διάθεση να βοηθήσει. Ο Ορέστης διαμαρτυρήθηκε πως η γυναίκα πράγματι δεν είχε πρόθεση, αλλά δεν έδειξε την παραμικρή πρόθεση να βοηθήσει. «Μα πήρε τηλέφωνο το ΕΚΑΒ», συμπλήρωσε ο αξιωματικός, εμφανώς εξαιρετικά ενημερωμένος για την μία πλευρά της ιστορίας. Πράγματι επιβεβαίωσε πως πήρε όντως αυτό το τηλέφωνο και μόνο αυτό. Μετά ρώτησε ο αξιωματικός αν το κοριτσάκι φορούσε κράνος. Στην απότομη ερώτηση του αξιωματικού του Ορέστη του ήρθε να απαντήσει «Δεν θυμάμαι». Του φάνηκε εξαιρετικά μεροληπτικός ο αξιωματικός αναφορικά με το συμβάν, γιατί διαπίστωσε ότι το ενδιαφέρον του περιοριζόταν στα ελαφρυντικά της κυρίας, οδηγού του τζιπ.

Για μέρες μετά ο Ορέστης σκεφτόταν πως αν η συμπεριφορά της οδηγού του τζιπ ήταν περισσότερο ανθρώπινη και με ειλικρινές ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπό της που βρέθηκε σε μια ατυχή στιγμή και ακόμα περισσότερο όταν υπήρχε και δική της υπαιτιότητα, η στάση του συνολικά θα ήταν διαφορετική. Σε εκείνη την περίπτωση δεν θα είχε κανένα θέμα να δηλώσει την αλήθεια πλήρως, όπως την είδε ο ίδιος και όπως την θυμόταν πραγματικά. Ακόμα και αν θεωρούταν ελαφρυντικό για την οδηγό του τζιπ ότι το κοριτσάκι δε φορούσε κράνος. Γιατί τότε, σκέφτονταν, θα ήταν απλώς μια ατυχής στιγμή, για δύο άτυχους ανθρώπους.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ

Χρύσα Γεωργιάδου

Κυριακή πρωί και η μέρα βρίσκει τον Γιάννη να κάθεται στο αγαπημένο του καφέ με θέα τη Θεσσαλονίκη. Είχε πάρει μαζί του την κυριακάτικη εφημερίδα του και φυσικά το χοντρό του σημειωματάριο.

Ήταν ιδιαίτερα ανήσυχος εκείνο το πρωινό. Είχε ενημερωθεί χθες το απόγευμα από τον εκδοτικό οίκο πως θα έπρεπε ως την επόμενη Κυριακή να ολοκληρώσει το βιβλίο του. “Είναι η τελευταία προθεσμία”, θυμήθηκε τα λόγια που του είπε ο υπάλληλος καθώς έκλεινε το τηλέφωνο εκνευρισμένος.

Όταν πριν από ένα χρόνο δέχθηκε την πρόταση από τον φίλο του Τάσο, πίστευε πως θα είχε ολοκληρώσει το βιβλίο μέσα σε έξι μήνες. Ήταν απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του. Είχε ήδη σημειώσει, μετά από δική του έρευνα, διάφορα θέματα τα οποία, τότε, του φαινόταν υπέροχο να γραφτούν και να διαβαστούν από πολλούς. Μάλιστα ο Τάσος, του άφησε το θέμα ελεύθερο.

Ο Γιάννης κι ο Τάσος ήταν συμμαθητές. Είχαν να βρεθούν χρόνια, ώσπου ο Τάσος επικοινωνήσε μαζί του, παρακαλώντας τον να γράψει ένα βιβλίο, το οποίο θα το εκδώσει ο ίδιος. Ο Γιάννης είχε ήδη μια μεγάλη επιτυχία πριν 2 χρόνια με το βιβλίο του “ένα όνειρο κλεμμένο”, ωστόσο όταν έκλεισε ο εκδοτικός οίκος με τον οποίο είχε συνεργασία, έμεινε κι ο ίδιος στον αέρα. Έτσι δέχθηκε άμεσα την πρόταση του Τάσου.

Καθισμένος στο γνωστό τραπέζι, δίπλα στο παράθυρο, θυμάται όλες τις συζητήσεις με τον Τάσο. Θυμάται με πόση χαρά είχε δεχθεί την πρότασή του, μάλιστα ο ίδιος επέμενε πως το βιβλίο θα ήταν έτοιμο πριν την προκαθορισμένη ημερομηνία. Θυμήθηκε επίσης πως ήδη στους τέσσερις μήνες το είχε μετανιώσει. Είχε πολλές ιδέες. Δεν μπορούσε να καταλάβει το λόγο που ξαφνικά ξέχασε όλες τις λέξεις. Το λόγο που ξαφνικά όλα τα θέματα που είχε σημειώσει, του φαινόταν τώρα γελοία. Προσπαθούσε επί μέρες να συγκεντρωθεί στη δουλειά του, όμως μάταια. Έγραφε κι έσβηνε. Για μέρες. Καμία ιδέα. Για μέρες έμενε ξάγρυπνος πάνω στο γραφείο του. Ήταν απελπισμένος.

Αποφασίζει να σταματήσει για λίγο να σκέφτεται και να διαβάσει την εφημερίδα. “Μπορεί να χει κάποιο ενδιαφέρον θέμα να γράψω”, σκέφτηκε. Το μάτι του πέφτει σ’ ένα άρθρο. Ζητούσαν άτομα πρόθυμα να μεταβούν στα νησιά του Αιγαίου, προκειμένου να βοηθήσουν εθελοντικά οργανισμούς της περιοχής σχετικά με τους μετανάστες. Το άρθρο δεν έδινε πολλές πληροφορίες, παρά μόνο ένα τηλέφωνο επικοινωνίας. Ο Γιάννης χωρίς δεύτερη σκέψη βρέθηκε με το κινητό στο χέρι να καλεί τον αριθμό.

Το γραφείο τον ενημέρωσε πως δεν κάλυπτε τα έξοδα ταξιδιού, ωστόσο αναλόγως με το νησί που θα επέλεγε, οι εκεί οργανισμοί θα μπορούσαν να καλύψουν ένα μέρος της διαμονής του. Του είπαν επίσης, πως ο ίδιος θα επέλεγε το διάστημα της διαμονής, ωστόσο δεν θα έπρεπε να είναι μικρότερο από έξι μέρες, και ενημερώθηκε επιγραμματικά για τα καθήκοντά του. “Είναι αρκετά κουραστικό το έργο που πρέπει να αναλάβετε και θέλει δύναμη κυρίως ψυχική. Το πιθανότερο είναι πως θα εργάζεστε πολλές ώρες και συνήθως χωρίς αμοιβή”, φρόντισε να ενημερώσει η κυρία τον Γιάννη.

Και ξαφνικά, βρίσκεται στις 8 το βράδυ μέσα στο αεροπλάνο με προορισμό το αεροδρόμιο της Σάμου. Καθ' όλη την διάρκεια της πτήσης, έχει τα μάτια του κλειστά. Ήταν για άλλη μια φορά μια γρήγορη απόφαση. Για χρόνια είχε δείξει ενδιαφέρον για το πρόβλημα με τους μετανάστες, και μόλις είδε το άρθρο στην κυριακάτικη εφημερίδα, είπε να μην χάσει την ευκαιρία. Είχε σκοπό να μείνει 6 μέρες, κι έπειτα θα αποφάσιζε αν θα έμενε παραπάνω ή όχι. Μόλις οι ρόδες του αεροπλάνου ακούμπησαν τον διάδρομο, ο Γιάννης άνοιξε τρομαγμένος τα μάτια του. “Το βιβλίο!”, σκέφτηκε. “Τί θα γίνει με το βιβλίο;!”.

Είχε παγώσει, μέχρι το σκούντημα που δέχθηκε από την διπλανό του για να σηκωθεί. Συμφώνησε με το εαυτό του να ξεχάσει για λίγο το βιβλίο, μέχρι να φτάσει στον προορισμό του. Στην ίδια πτήση ήταν άλλα επτά άτομα που είχαν ταξιδέψει για τον ίδιο σκοπό. Τους παρέλαβε όλους ειδικό λεωφορείο και τους μετέφερε στο Βαθύ, την πρωτεύουσα του νησιού όπου και θα διέμεναν. Έξω από το ξενοδοχείο τους περίμενε ο υπεύθυνος του προγράμματος και αφού τους ευχαρίστησε, είπε πως τα έξοδα διαμονής θα ήταν δωρεάν για τις 6 μέρες. Θα μπορούσαν επίσης να τρώνε στο ξενοδοχείο πρωινό και αν επιθυμούσαν να μείνουν παραπάνω, θα έπρεπε να το δηλώσουν ως την Τετάρτη. Πριν τους καληνυχτίσει, είπε πως θα ερχόταν αύριο το πρωί στις 9, να τους παραλάβει και να τους μεταφέρει στον καταυλισμό, όπου θα τους ενημέρωνε για τα περαιτέρω.

Ο Γιάννης δεν είχε καμία όρεξη να δειπνήσει κι έτσι πήγε απευθείας στο δωμάτιό του για να ξεκουραστεί, αλλά κυρίως να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του.

Δευτέρα 9:30π.μ. Βρίσκεται ήδη στον καταυλισμό και ενημερώνεται από τους υπευθύνους. Τα καθήκοντα πολλά, ώρες εργασίας αρκετές, σχεδόν χωρίς διάλειμμα, όμως ο Γιάννης δεν έχει μετανιώσει για την απόφασή του. Κάθε βράδυ σκέφτεται το βιβλίο του. Το σημειωματάριο παραμένει κενό.

Το βράδυ της Τρίτης ξυπνάει μούσκεμα στον ιδρώτα και συνειδητοποιεί πως μετά από πολύ καιρό είδε όνειρο και καταλαβαίνει πως θυμάται κάθε λεπτομέρεια. Ναι, είναι σίγουρος πως το κοριτσάκι στο όνειρο είναι η μικρή που είδε σήμερα το πρωί να τον κοιτάει επίμονα με μια κούκλα στο χέρι. “Πρέπει να γράψεις ημερολόγιο. Η μαμά μου, μου είχε πει πως όταν ήταν μικρή και ήταν στενοχωρημένη όπως είσαι εσύ, έγραφε ημερολόγιο”. Είναι απόλυτα σίγουρος πως αυτά ήταν τα λόγια της μικρής στο όνειρο.

Κατάλαβε το μήνυμα του ονείρου και άρχισε αμέσως να γράφει. Σταμάτησε μόνο όταν χτύπησε το ξυπνητήρι στις 7 το πρωί. Είχε ήδη γράψει 4 κεφάλαια όταν αποφάσισε πως δεν θα έμενε άλλες μέρες. Την 6η μέρα θα έφευγε για να παραδώσει ο ίδιος το χειρόγραφο στον Τάσο. Ήταν σίγουρος αυτή τη φορά πως θα τελείωνε. Το ένιωθε.

Παρόλο που δεν είχε κοιμηθεί σχεδόν καθόλου, δεν ένιωθε κουρασμένος. Ίσα ίσα ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος και μάλιστα ήθελε να βρει το κοριτσάκι που είδε το προηγούμενο βράδυ στο όνειρό του. Όμως μάταια. Εκείνη την ημέρα το κοριτσάκι δεν το βρήκε πουθενά.

Κύλησαν γρήγορα οι μέρες. Κοιμόταν ελάχιστα και ξυπνούσε για να γράφει. Ευτυχώς είχε πάρει μαζί του αρκετά μολύβια και χαρτιά.

Το τελευταίο βράδυ στο νησί, ονειρεύτηκε πάλι το κοριτσάκι, το οποίο όπως έμαθε από από τον Μιχάλη, έναν γιατρό στον ίδιο καταυλισμό, είχε καταφέρει και είχε φύγει με τον πατέρα της για την Γερμανία. Σ' αυτό το όνειρο το κοριτσάκι ήταν εντελώς διαφορετικό. Καθαρό, με ωραίο φόρεμα και έδειχνε ευτυχισμένο. Την είδε σ' ένα βιβλιοπωλείο με έναν κύριο

όπου υπέθεσε πως ήταν ο πατέρας της, να του λέει ευχαριστώ. Πάλι στα ελληνικά. Κυριακή πρωί και η μέρα βρίσκει τον Γιάννη να κάθεται στο αγαπημένο του καφέ με θέα την Θεσσαλονίκη. Είχε πάρει μαζί του την κυριακάτικη εφημερίδα του και φυσικά το χοντρό σημειωματάριό του. Γυρνώντας να φωνάξει την σερβιτόρα βλέπει στο διπλανό τραπέζι μια κοπέλα να διαβάζει ένα βιβλίο. Το δικό του βιβλίο. “το ημερολόγιο του κοριτσιού που δεν ήξερε να γράφει”. Χαμογελάει ευτυχισμένος και γυρίζει να διαβάσει την εφημερίδα του.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΕΙΑ

Μαρία Παλαιολόγου

Βαρέθηκα.

Τίποτα το ασυνήθιστο και σήμερα. Μια ακόμα μέρα στην σχολή. Ένας καθηγητής να μιλάει, οι μαθητές να ακούνε, ή να κάνουν ότι τον ακούνε η απλώς να παίζουν με τα κινητά. Περιμένοντας να περάσει η ώρα και να πάνε να πουν καφέ, να σχολιάσουν ή πιο σωστά να βγάλουν την κακιά τους.

Βαρετά όντα. Κουράστηκα να τους παρακολουθώ, ιδιαίτερα αυτήν. Τίποτα το ιδιαίτερο τελικά. Απλώς κάθεται και ακούει παίζοντας νευρικά με ένα στύλο που έχει στο δεξί της χέρι. Τίποτα δεν θυμίζει τον παλιό της εαυτό, κανείς δεν θα καταλάβαινε ποια ήταν και τι είχε κάνει. Ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Τότε αυτό που είχα νιώσει εκείνο το βράδυ ήταν ψευδαίσθηση; Αποκλείεται. Είμαι σίγουρος ότι το ένιωσα. Ένα μαύρο χέρι έπιασε την καρδιά μου και με ωμή δύναμη σφήνωσε τα μυτερά νυχιά μέσα της, διατάζοντας την επιτακτικά να σταματήσει. Ένιωσα ότι θα πέθαινα, ότι όλα τελείωσαν. Δεν είδα, δεν άκουσα, δεν μύρισα, δεν διαισθάνθηκα τίποτα, μόνο ένιωσα τον πόνο του θανάτου. Αυτό μόνο εκείνη θα μπορούσε να το κάνει. Κάποτε είχε φτάσει πολύ κοντά αλλά τελικά απέτυχε και έχασε τα πάντα η σχεδόν τα πάντα. Την παρατηρώ τόσο καιρό... αλλά τίποτα. Είναι όπως την είχα αφήσει: ένας απλός άνθρωπος.

Το μάθημα σχεδόν έφτασε στο τέλος του. Η πόρτα ανοίγει αλλά αντί να μπει ένας φοιτητής εμφανίζεται ένας άνδρας που τον ακολουθούν άλλοι τέσσερις. Ό,τι δεν κατάφερε ο ασπρομάλλης καθηγητής το κατάφεραν αυτοί σε μια στιγμή. Όλων η προσοχή ήταν επάνω τους. Δεν μου κάνει εντύπωση: όλοι ψηλοί, ντυμένοι στα μαύρα με κάποιες διακοσμητικές πράσινες γραμμές ενώ στο δεξιο τους ώμο ασημένιες γραμμές πλέκονταν και σχημάτιζαν τα φτερά ενός δράκου που έβγαιναν πλάι από το βουτηγμένο στο χρώμα του αίματος κεφάλι του. Παίχτες από την συντεχνία του κόκκινου δράκου. Επικίνδυνα, υπεροπτικά πλάσματα. Όλοι τους είχαν ακουστά, οι περισσότεροι τους είχαν δει από μακριά αλλά ποτέ από τόσο κοντά. Παίχτες. Ιεραρχικά πάνω απ' τους στρατιώτες, πιο δυνατοί. Κλήθηκαν χωρίς την θέληση τους να τερματίσουν το παιχνίδι και την διαμάχη ανθρώπων-τεράτων, Δεν τα έχουν πάει και άσχημα αλλά ακόμα έχουν δρόμο για να μας ξεφορτωθούν όλους...

Οι παίχτες στάθηκαν ακίνητοι, απόλυτα σοβαροί, και συγκεντρωμένοι σκάναραν την αίθουσα ώσπου τα μάτια τους σταμάτησαν απότομα, όπως το θηρίο που ανακαλύπτει το θήραμα του. Στραφήκαν προς το μέρος της. «Λεία Αζαρία, ο αρχηγός ζήτη να πας να τον συναντήσεις. Παρακαλώ ακολούθησε μας». Σοβαρή, επίπεδη φωνή. Αν πάει, τελείωσε μια για πάντα. Δεν έχει βέβαια και επιλογή, θα τους ακολουθήσει επειδή αυτό τη διατάζουν να κάνει και μετά απλώς δεν θα ξαναβγεί από εκεί πέρα – ή έστω όχι ζωντανή.

Όλοι τώρα κοιτούν αυτή, έκπληκτοι. “Τι την θέλουν; Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο”, τα μάτια τους λένε. Σταματάει να παίζει νευρικά το στυλό της. Ισιώνει την πλάτη της, πάει λίγο πίσω την καρέκλα ακούγοντας αυτό το ανατριχιαστικό τρίζιμο, σηκώνεται όρθια και αρχίζει να περπατά προς το μέρος τους. Βήμα ασταθές αλλά και ανάλαφρο.

Ταυτόχρονα το κορμί έχει την ίδια ελαφριά κίνηση με τα μαλλιά της που φτάνουν μέχρι τον αγκώνα. Τα χέρια απλώς κρέμονται από δίπλα, σαν να μην ξέρει τι να τα κάνει. Το κεφάλι και αυτό σκυφτό, “σαν πρόβατο που πάει στην σφαγή”, και όντως δεν διαφέρει και πολύ.

Ετοιμάζομαι να φύγω, όλα τώρα είναι προκαθορισμένα, σχεδόν την λυπάμαι για αυτό που της μέλει να

πάθει. Πριν διασχίσω το κατώφλι της πόρτας η φωνή της ακούγεται στην αίθουσα, σαν ψίθυρος: «Και αν αρνηθώ να έρθω;». Γυρνώ και την βλέπω ακόμα να προχωράει, πιο αργά, όμως τα μαύρα μάτια της γυαλίζουν και μαζί με το χαμόγελο που τα συνοδεύει μου θυμίζουν δηλητηριώδες φίδι έτοιμο να επιτεθεί. Δεν το ένιωσα μόνο εγώ - και οι εκείνοι οι άντρες το κατάλαβαν. Τα χέρια όλων πήγαν ασυναίσθητα στα όπλα τους. Ο σγουρομάλλης που μπήκε πρώτος στην αρχή απλώνει με δύναμη το χέρι του στο πλάι, σήμα να μην κουνηθούν. Όστε αυτός είναι ο αρχηγός τους... Θα το μετανιώσει μετά, λογικά. Τελικά θα καθίσω, ενδιαφέρον έχει η κατάσταση. . .

«Οι εντολές μου είναι, Λεία Αζαρία, να σε συνοδεύω στον αρχηγό με όποιον τρόπο κρίνω κατάλληλο». Φωνή όλο αυτοπεποίθηση αλλά όλο το σώμα του είναι σφιγμένο, νιώθει ότι κάτι δεν πάει καλά αλλά δεν ξέρει τι ακριβώς. Ούτε εγώ ξέρω αλλά κάτι μου λέει ότι θα μάθουμε σύντομα.

Για πρώτη φορά σηκώνει το κεφάλι της και παίρνει το βλέμμα της από το έδαφος. Μια μικρή σιγή, και μετά: «Θέλεις να πεις ότι η διαταγή είναι ‘φερτέ την δεν με ενδιαφέρει αν θα λείπει κάποιο μέλος του σώματος της αρκεί να είναι ζωντανή’» λέει, «αλλά το ερώτημα είναι γιατί ο αρχηγός έστειλε μια νέα ομάδα που δεν έχει παραπάνω από μερικούς μήνες στο πεδίο μάχης».

Αυτό το σχόλιο δεν του άρεσε καθόλου. Τα ρουθούνια του αρχηγού πλαταίνουν. Ενοχλήθηκε αρκετά με τη αλήθεια... «Όστε με παίρνει για αδύναμη», συνεχίζει, «μια εύκολη αποστολή που και πρωτάρηδες μπορούν να την φέρουν εις πέρας. Κάνει λάθος», τονίζοντας πιο πολύ τις τελευταίες λέξεις. Τα μακριά της χέρια ξαφνικά αποκτούν ζωή. Το αριστερό της χέρι πάει πλάι στον γοφό της και σαν να πιάνει κάτι εκεί. Το δεξί της κουνιέται ταυτόχρονα και πάει λίγο πιο πάνω από το αριστερό για να πιάσει κι αυτό κάτι. Με το που τα δυο χέρια έρχονται σε ευθυγράμμιση μια μαύρη λάμψη εμφανίζεται για μια απειροελάχιστη στιγμή. Τα χέρια τώρα ακουμπάνε ένα μαύρο θηκάρι που κρύβει μέσα του την λεπίδα ενός σπαθιού με μια απλή μεταλλική λαβή. «Δεν θα σας το κάνω τόσο εύκολο».

Αμέσως το χέρι της τραβάει το σπαθί απ’ το θηκάρι που αποκαλύπτει μια μαύρη λεπίδα. Τα μάτια των παιχτών γουρλώνουν, καθώς δεν το περιμένουν αυτό. Τραβάνε τα όπλα τους: Σπαθιά, γιαταγάνια, δόρυ και πιστόλι κοντινής απόστασης. Τα φέρνουν σε θέση επίθεσης και ετοιμάζονται για επίθεση. Δεν προλαβαίνουν να κάνουν παραπάνω από δυο βήματα και ακινητοποιούνται. Τα όπλα τους πέφτουν και τα χέρια τους έρχονται στο κεφάλι τους κλείνοντας τα αυτιά τους. Μέσα στην απελπισία τους προσπαθούν να διώξουν αυτόν το ήχο που εισβάλλει στο σώμα τους και τους τρώει, μα δεν αντέχουν για πολύ και πέφτουν όλοι λιπόθυμοι... όλοι σε αυτήν την αίθουσα, εκτός από το σγουρομάλλη που τα γόνατα του έχουν λυγίσει και το κεφάλι ακουμπά στο πάτωμα προσπαθώντας να αντισταθεί. Δέκα δευτερόλεπτα κράτησε. Παραλίγο και εγώ να χάσω τις αισθήσεις μου. Ευτυχώς που πρόλαβα να ενεργοποιήσω την ασπίδα έγκαιρα. Το βλέμμα μου καρφώνεται επάνω της, τα χέρια μου τρέμουν λίγο, φοβάμαι.

Στέκεται εκεί ακίνητη και παρατηρεί σαν ζωγράφος που θαυμάζει το έργο του. Τι έγινε μόλις τώρα; Πως έχει ένα τέτοιο σπαθί στην κατοχή της; Όταν έβγαλε το σπαθί από το δοκάρι έκανε μια αέρινη κίνηση και το γύρισε ώστε η άκρη της λεπίδας να κοιτάζει στο πάτωμα και με δύναμη το κάρφωσε. Η λεπίδα γυάλιζε στις ακτίνες του ηλίου και στην αίθουσα έλαμπε σαν το πιο δυνατό αστέρι στον σκοτεινό ουρανό. Μια μαύρη νεφέλη κάλυψε τον χώρο και από μέσα της ακούγονταν στριγκλιές και κραυγές που σε τρέλαιναν αν δεν μπορούσες να τις σταματήσεις πριν πάνε στη καρδιά σου. Σίγουρα αυτό το σπαθί είναι φτιαγμένο από ένα κακό τζίνι που έχει σκοτώσει χιλιάδες εκατοντάδες ανθρώπους και τώρα κατοικεί μέσα του. Πως το βρήκε; Ποτέ δεν θα σταματήσει να με ξαφνιάζει.

Μετράει μέχρι το δέκα και το βάζει στο θηκάρι του. Ο καπνός αμέσως εξαφανίστηκε. Έχουμε μείνει και εγώ και ο σγουρομάλλης με χλωμή όψη στο πρόσωπο να την κοιτάμε. Άραγε είδε και αυτός ένα κόκκινο πουλί

με φτερά από φωτιά να την αγκαλιάζει και να εξαφανίζεται; Τα χείλη του ψιθύρισαν: “φοίνικας”. Προσπάθησε με δυσκολία να σηκωθεί απ’ το πάτωμα . Τα κατάφερε με την βοήθεια μιας καρέκλας, τα πόδια του τρέμουν, έχει ιδρώσει ολόκληρος, στα μάτια του φαίνεται η απελπισία. Η Λεία τον πλησιάζει και τον πιάνει σφιχτά απ’ τον λαιμό. «Πες μου αρχηγέ γιατί να μην σκοτώσω εσένα και την ομάδα σου» η ηρεμία της καθώς λέει αυτά τα λόγια είναι που τον κάνει να αρχίσει να κλαίει .Είναι μάλλον η πρώτη φορά που καταλαβαίνει που έχει μπλέξει ή για πρώτη φορά νιώθει πως θα πεθάνει . Τα χέρια χαλαρώνουν λίγο γύρω απ’ τον λαιμό. Πλησιάζει στο αυτί και του ψιθυρίζει « Μια λάθος απόφαση και θα πεθάνεις και εσύ και οι σύντροφοι σου. Σήμερα δεν θα πεθάνεις από το σπαθί μου, αλλά ένα τέρας δεν θα είναι τόσο μεγαλόψυχο, γι αυτό πάρε αυτήν την αποτυχία και κάνε την δύναμη. Ένας που δεν έχει γευτεί τον θάνατο δεν είναι παίχτης , μα απλώς ένα παιδί που παίζει».

Στην αρχή τον απείλησε, μετά τον συμβούλεψε, τον προκάλεσε και στο τέλος τον ειρωνεύτηκε. Τον αφήνει και απομακρύνεται .Πριν φύγει απ’ την αίθουσα λέει κάτι τελευταίο:

«Πες του ότι γύρισα, και αυτήν την φορά θα νικήσω». Μένει και την κοιτά λίγο, δεν ξέρει ούτε αυτός ποια είναι η κοπέλα που φεύγει. Κάτι μου λέει ότι μετά από αυτό θα μάθει. “Ποτέ μην υποτιμάς έναν άνθρωπο που θέλει να ζήσει” – μου έρχονται αυτά τα λόγια στον μυαλό. Τότε δεν το κατάλαβα μα τώρα καταλαβαίνω τι ήθελε να μου πει. Ήθελε να με προειδοποιήσει. Την έβλεπα να απομακρύνεται με το κεφάλι ψηλά. Έχει την κορμοστασιά μιας βασίλισσας, έτοιμη να πάρει πίσω ό,τι της κλέψαμε με τόσο ύπουλο τρόπο. Ήδη βλέπω το στέμμα λίγο βρώμικο από τις στάχτες αλλά ταυτόχρονα να καίει και να αγκαλιάζει το κεφάλι της. Αυτή είναι η εικόνα μιας βασίλισσας.

Μην ανησυχείς, είδα το απειλητικό βλέμμα που μου έριξες πριν φύγεις. Μόνο ένα πράγμα έλεγε: θα σε διαλύσω εγώ αυτήν την φορά. Μπορεί να αναγεννήθηκες από τις φωτιές, Φοίνικα Λεία, αλλά πρόσεχε μην καείς μονή σου.

Να πάρει, ενθουσιάστηκα μάλλον περισσότερο από ότι έπρεπε. Αλλά δεν πειράζει, στο τέλος εγώ θα σε νικήσω πάλι, και αυτήν την φορά θα σιγουρευτώ ότι θα το κάνω σωστά.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Κατερίνα Τρευλοπούλου

Εκείνο το πρωί ο κ. Γιάννης ξύπνησε ευδιάθετος και πραγματικά ξεκούραστος μετά από πολύ καιρό. Φόρεσε το παλιό σκισμένο του παντελόνι και ένα λεπτό λινό πουκάμισο και κατέβηκε με δυο δρασκελιές στην κουζίνα. Η κόρη του έλλειπε, μάλλον θα είχε πεταχτεί στην αγορά, κι εκείνος βρήκε την ευκαιρία να αρπάξει ένα μικρό μπισκότο από το κουτί, ευχόμενος να μην τα έχει μετρημένα. Τον πρόσεχε πολύ και του υπενθύμιζε συνέχεια πως η ηλικία του δεν του επιτρέπει τις αλλοτινές κραιπάλες. Μάταια προσπαθούσε να την πείσει πως χωρίς κρασί και ζάχαρη δεν είχε νόημα η ζωή του. Εκείνη απλώς χαμογελούσε και του έδινε βραστά λαχανικά και πλιγούρι και την Κυριακή μόνο μισό ποτήρι μπρούσκο.

Καλοδιάθετος καθώς ήταν αποφάσισε να πάει για ψάρεμα, είχε χρόνια να το κάνει, τουλάχιστον πέντε. Άρπαξε το καλάμι του και κατέβηκε προς τη θάλασσα. Ο πρωινός ήλιος καθρεφτίστηκε στα ψαρά του μαλλιά και φώτισε τις βαθιές ρυτίδες που χαρακωναν το πρόσωπό του. Τις αγαπούσε εκείνες τις ρυτίδες, κάθε μία και μια μέρα στη θάλασσα.

«Καλημέρα κυρ Γιάννη», άκουσε μια φωνή από μακριά.

«Καλημέρα βαρκάρη», ανταπέδωσε κι εκείνος τον χαιρετισμό στο νεαρό άντρα που στεκόταν όρθιος στην πολυκαιρισμένη βάρκα του.

Ήταν ξανθός με απροσδιόριστη ηλικία και μάτια βαθυγάλανα σαν τη θάλασσα. Τα ρούχα του φαίνονταν παλιά και σκονισμένα και το παντελόνι του ήταν γεμάτο τρύπες και μπαλώματα, τόσα πολλά που αναρωτιόσουν αν είχε απομείνει τίποτα από το αρχικό ύφασμα.

«Θες να σε πετάξω μέχρι απέναντι;», ρώτησε ο νεαρός και ο Γιάννης χαμογέλασε. Θεόσταλτο δώρο εκείνος ο νεαρός, συνήθως του έπαιρνε πάνω από μισή ώρα να βρει βαρκάρη.

«Πόσα θέλεις;», τον ρώτησε εκείνος κάπως διστακτικά.

«Ένα χρυσό νόμισμα».

Ο γέρος ενθουσιάστηκε. Συνήθως το ταξίδι κόστιζε περισσότερο, ή τουλάχιστον έτσι θυμόταν. Με ένα σάλτο μπήκε στη βάρκα και έδωσε το νόμισμα στο βαρκάρη.

«Κράτα το ακόμα», του είπε εκείνος χαμογελαστά, «θα πληρωθώ όταν φτάσουμε απέναντι».

Το ταξίδι ήταν ήρεμο και η θάλασσα γαλήνια. Η αλμύρα της γέμιζε βίαια τους πνεύμονες του γέροντα με έναν αέρα που του θύμιζε τα καλοκαίρια που παιδί ακόμα έτρεχε στα ρηγά και η μάνα του ούρλιαζε έξαλλη στην ακροθαλασσιά να γυρίσει πίσω.

«Ωραίο το μουστάκι σου, κυρ Γιάννη», είπε ο βαρκάρης βγάζοντας τον κάπως απότομα από τις σκέψεις του. Εκείνος χαμογέλασε και το χάιδεψε απαλά. Η αλήθεια είναι πως ήταν περήφανος γι' αυτό το μουστάκι. Δεν το έκοψε ποτέ, ούτε την ημέρα του γάμου του, και ας προσπαθούσαν από καιρό να τον πείσουν οι γονείς και τα πεθερικά του. Μόνο η αγαπημένη του γυναίκα, η Λενιώ του, δεν του το ζήτησε ποτέ.

«Θεός σχωρέστην», σιγομουρμούρισε.

«Μην ανησυχείς και την έχει ήδη συγχωρέσει», του είπε ο βαρκάρης άτονα και συνέχισε να τραβάει κουπί όλο και πιο γρήγορα.

«Πώς ξέρεις το όνομά μου;», ρώτησε ο Γιάννης περίεργος.

«Ξεκούτιανες κυρ Γιάννη;», αναρωτήθηκε ο βαρκάρης. «Έχουμε ξαναγνωριστεί, μερικούς μήνες πριν. Μου είχες ζητήσει να σε πάρω μέχρι το νησί αλλά τελικά ο καιρός μας τα χάλασε».

«Αλήθεια...», απάντησε εκείνος πασχίζοντας να θυμηθεί πότε συνέβη αυτό.

«Πλησιάζουμε...», είπε ο βαρκάρης και κοίταξε ανήσυχος τον ουρανό που είχε αρχίσει να γεμίζει σύννεφα.

«Ξέρεις τι θυμήθηκα ξαφνικά, βαρκάρη;», είπε ο γέρος αδιαφορώντας για τις αστραπές που έκαναν την πρώτη τους εμφάνιση. «Την ανθισμένη πορτοκαλιά στην πίσω αυλή του σπιτιού μας. Εκείνα τα μικρά ανθάκια που γέμιζαν με το άρωμά τους όλο το σπίτι όταν ερχόταν η άνοιξη».

«Ναι...», ψιθύρισε εκείνος, «αυτή είναι μια ωραία εικόνα».

Ξάφνου ο ουρανός γέμισε πυκνά μαύρα σύννεφα και μια δυνατή καταιγίδα ξέσπασε. Η θάλασσα φούντωσε και ξαφρισμένα κύματα χτυπούσαν με μανία το ξύλινο βαρκάκι. Ο βαρκάρης τραβούσε κουπί, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο δυνατά. Αλλά το νησί φαινόταν να απομακρύνεται από τα μάτια τους, μια πρωτοφανής καταχνιά το σκέπασε και πλέον δεν ήταν ορατό στον ορίζοντα.

«Κρατήσου κυρ Γιάννη», φώναξε ο βαρκάρης. «Κοντεύουμε».

Τότε, ανάμεσα στα ουρλιαχτά του ανέμου και την βροχής ακούστηκε η μελωδική φωνή μιας γυναίκας να καλεί τον ηλικιωμένο άντρα.

«Λενιώ», είπε εκείνος συγκινημένος. Η φωνή ακούστηκε και πάλι, πιο καθαρά αυτή τη φορά.

«Μπαμπά...», φώναζε κάποιος από την ακτή. Δεν ήταν η γυναίκα του, ήταν η μοναχοκόρη του. Ο γέροντας αναγνώρισε ξεκάθαρα τη φωνή της και χωρίς δεύτερη σκέψη βούτηξε στα νερά και άρχισε να κολυμπάει προς την ακτή.

«Μην φεύγεις», ούρλιαξε ο βαρκάρης αλλά η φωνή του δεν έφτασε ποτέ στα αυτιά του άντρα που πάλευε με τα κύματα για να φτάσει στο παιδί του. Κολυμπούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του αλλά οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν. Τα πόδια του είχαν γίνει βαριά, λες και κάποιος είχε κρεμάσει σε αυτά τόνους βαρίδια και τα χέρια του δεν υπάκουαν τις εντολές του μυαλού του. Και το στόμα του, προσπαθούσε να φωνάξει, να της δείξει ότι είναι ακόμα εκεί, ζωντανός, αλλά δεν μπόρεσε να βγάλει ούτε μια κραυγή.

Τα μάτια του κυρ Γιάννη άνοιξαν. Δίπλα του η κόρη του κλαμένη και ένας ψηλός άντρας που μετά βίας αναγνώριζε.

«Γιατρέ μου ευτυχώς», είπε εκείνη μην μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. «Είναι ζωντανός. Προλάβαμε και πάλι».

Ο κυρ Γιάννης προσπάθησε να μιλήσει αλλά δεν τα κατάφερε. Και τότε θυμήθηκε. Για μήνες το σώμα του πονούσε φριχτά, τα πόδια και τα χέρια του ήταν ακίνητα και από τη μύτη του ένα σωληνάκι έφτανε μέχρι το στομάχι του. Έτσι έτρωγε. Το μουστάκι έλλειπε, κίνδυνος μόλυνσης είχε πει ο τσαρλατάνος που πλήρωναν για γιατρό. Το περήφανο μουστάκι του έλλειπε πάνω από έξι μήνες, ίσως και χρόνο.

«Θα σε κρατήσω κοντά μας μπαμπά», του είπε η κόρη του τρυφερά. «Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να ζήσεις».

Εκείνος δεν κούνησε ούτε τα μάτια του, μόνο δάκρυσε. Πότε επιτέλους θα τελείωνε αυτό το μαρτύριο; Πότε θα ήταν και πάλι ελεύθερος; Ήθελε μόνο να πεθάνει. Πόσες φορές θα αναγκαζόταν να γυρίσει πίσω από εκείνο το τελευταίο ταξίδι; Άνοιξε τη χούφτα του και είδε να γυαλίζει ένα χρυσό νόμισμα. Η μυρωδιά της ανθισμένης πορτοκαλιάς έφτασε στα ρουθούνια του.

«Ίσως την επόμενη φορά», σκέφτηκε και αποκοιμήθηκε.

ΟΙ ΠΙΑΤΕΛΕΣ

Μιχάλης Αγραφιώτης

Για μια ακόμη φορά μετά από πολύ καιρό είχαμε βρεθεί ξανά όλοι μαζί. Τα τραπεζώματα της θείας Νίτσας έδιναν πάντα την ευκαιρία για τη συνάθροιση της οικογένειας μας. Φυσικά μιλάμε για μαγειρική πολλών αστέρων και οπωσδήποτε μόνο για γερά στομάχια. Εγώ, για παράδειγμα, έβρισκα πως τα τσιγάριζε πολύ. Τα καρύκευε πολύ. Τα φόρτωνε σάλτσες και μυρωδικά. Τα σερβίριζε με δυνατό κόκκινο κρασί. Και φρόντιζε όλοι να χορτάσουν μέχρι εκεί που δεν παίρνει άλλο, περιφερόμενη και ανατροφοδοτώντας τα πιάτα που ποτέ δεν άδειαζαν. Ακολουθούσαν σιροπιαστά γλυκά, φρούτα και γιαούρτι. Αναψυκτικά για όσους είχαν ανάψει από το πολύ φαΐ, δηλαδή όλους. Και καφές, κυρίως για τους μεγαλύτερους, αλλά και για μερικούς από μας τους μικρότερους, όσους η θεία Νίτσα αποφάσιζε ότι είχαν πάρει προαγωγή.

Κι όπως κάθε φορά η θεία Νίτσα παρότρυνε και ενθάρρυνε τους διστακτικούς. Το θέμα σε αυτό το τραπέζι ήταν να μη γίνεις στόχος. Τρώγαν οι άλλοι, έπρεπε να τρως κι εσύ. Χόρτασαν οι άλλοι, θα χορτάσεις κι εσύ. Σκάσε και τρώγε. Αντίρρηση καμία. Οι πιατέλες αιωρούνταν στο αέρα δίνοντας μια αίσθηση απειλής. Τα διάφανα χέρια της θείας Νίτσας κανοναρχούσαν στην περιφορά και διανομή των εδεσμάτων.

Το θέμα είναι να μεις στο ρυθμό. Ύστερα κάθε μπουκιά γλιστράει πιο εύκολα. Παρακολουθούσα προσεκτικά τον Βαλάντη καθώς κατέβαζε μπουκιές από κοτόπουλο. Ο Βαλάντης ακολουθούσε το ρυθμό του θείου Ισίδωρου. Ο θείος Ισίδωρος έδινε το τέμπο στο Βαλάντη. Ο Βαλάντης θαύμαζε και εκτιμούσε το θείο Ισίδωρο. Ο θείος Ισίδωρος παραδεχόταν κι αναγνώριζε το Βαλάντη. Κατάπινε ο Βαλάντης, ρεύνταν επιδοκιμαστικά ο θείος Ισίδωρος. Τίποτε δε τάραζε τη μυστική τους επικοινωνία. Ερχόντουσαν οι πιατέλες, η μία μετά την άλλη. Σχημάτιζαν μια ευθεία γραμμή μεταξύ Βαλάντη και θείου Ισίδωρου. Ύστερα προχωρούσαν πειθαρχημένες και έστριβαν στην κατεύθυνση της ξαδέρφης Φένιας που προσπαθούσε να μας παρασύρει όλους στο δικό της ρυθμό. Η Φένια αγριοκοίταζε τον Βαλάντη όταν την άφηνε πίσω στο μάσημα. Θύμωνε η Φένια, έχανε το μέτρημα, κουνιόντουσαν επικίνδυνα οι πιατέλες στον αέρα, ξανάβρισκαν την ισορροπία τους με κόπο. Ξανάπαιρναν το δρόμο τους κατά μήκος του τραπέζιου και προσγειώνονταν στη γωνιά μου. Έκανα πως μασούσα και κατάπινα παρακολουθώντας ευλαβικά τον Βαλάντη που ήταν προσηλωμένος στο θείο Ισίδωρο. Θύμωναν οι πιατέλες, έστριβαν βιαστικά προς την κατεύθυνση του Σήφη που προσπαθούσε φιλότιμα, αλλά δεν τα κατάφερνε. Λοξοκοίταζε η θεία Νίτσα το Σήφη. Κάγχαζε ο Βαλάντης χωρίς να πάρει τα μάτια του από το θείο Ισίδωρο. Χαρά η ξαδέρφη Φένια. Απορριπτέος ο Σήφης. Νέες πιατέλες στο προσκήνιο, νέα προσπάθεια για τον Σήφη. Δεν τα κατάφερνε. Αυτόν ήταν. Ο Σήφης είχε γίνει στόχος.

«Δεν είσαι σαν τον Βαλάντη. Δεν έμοιασες στον θείο Ισίδωρο. Γιατί δεν κοιτάς πως κάνει η Φένια; Τους παλπούδες δεν τους πρόφτασες. Αυτούς αν έβλεπες θα καταλάβαινες. Αυτά τα παιδιά – μα κανείς τους! Δεν είσαι σαν τον πατέρα σου. Δεν έμοιασες στη μάνα σου. Να σου πω εγώ ιστορίες. Ήταν άλλες εποχές, άλλοι άνθρωποι. Θυμάστε τα τραπέζια που κάναμε. Που τώρα; Έλα Σήφη ξηγήσου ένα ξεγυρισμένο κοψίδι. Δε μπορείς; Τι δε μπορείς; Τι είσαι εσύ και δε μπορείς. Δε κατεβαίνει; Πως δε κατεβαίνει; Α, ρε Σήφη! Ο πατέρας σου ζύγιζε πολύ, εσύ ζυγίζεις λίγο. Ναι ρε, στη ζυγαριά, που αλλού; Τι ήρθες να κάνεις εδώ; Έχε

χάρη στη μάνα σου, θα σου λεγα εγώ τι θα 'κανες εδώ».

Είχε περάσει η ώρα, είχαμε μείνει οι δύο μας στο τραπέζι. Ο ένας απέναντι στον άλλο. Εγώ που προσπαθούσα να κοροϊδέψω. Ο Σήφης που δεν μπορούσε ούτε να προσπαθήσει ούτε να κοροϊδέψει. Η θεία Νίτσα είχε γίνει όλη διάφανη. Έμειναν οι πιατέλες στον αέρα να υπενθυμίζουν την παρουσία της. Οι ώμοι του Σήφη είχαν γύρει. Τα μαλλιά μου είχαν αρχίσει να γκριζάρουν στις ρίζες. Τα χρόνια είχαν περάσει. Σκοτείνιαζε.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ευάγγελος Πήχας

Κάποτε ήταν ο φόβος και ο τρόμος σε ολόκληρο το δάσος των γλυκών νερών, όπως συνήθιζαν να το λένε οι περαστικοί, λόγω μιας μικρής λίμνης στο κέντρο του, η οποία ήταν σχεδόν πάντα καλυμμένη από ένα κατάλευκο πέπλο ομίχλης, που πρόσδιδε στο τοπίο μια νότα μυστηρίου.

Όλοι φοβόντουσαν τις σκιές στο δάσος εκείνο, ιδίως όταν η νύχτα σκέπαζε με τα σκοτεινά φτερά της την ελπίδα και ο ζωντανός τρόμος σερνόταν έξω από το λαγούμι του για να κυνηγήσει. Έτσι τον γνώριζαν όσοι κατοικούσαν ακόμη στο μικρό χωριό με τα πέτρινα σπιτάκια δίπλα απ' τη λίμνη. Όλες τους οι προσπάθειες να τον διώξουν ή να τον εξοντώσουν είχαν αποβεί άκαρπες και πολλές από αυτές μοιραίες· ακόμη και για τους πιο δυνατούς. Είχαν καταλήξει λοιπόν στο γεγονός ότι δεν είχαν άλλη επιλογή, από το να αφήσουν τον τόπο τους μια για πάντα, ήταν πλέον αναπόφευκτο. Τους έμενε μόνο να αγοράσουν μεγάλα κάρα με άλογα από την κοντινότερη πόλη – η πεζοπορία αυτή θα τους έπαιρνε αρκετές μέρες – και να επιστρέψουν, να φορτώσουν τα πολύτιμα υπάρχοντα τους και να βρουν ένα νέο μέρος για να κατοικήσουν.

Ξεκίνησαν με τα πόδια ένα ηλιόλουστο πρωινό του Φθινοπώρου, ελπίζοντας να προλάβουν να διασχίσουν το τεράστιο δάσος και να βγουν απ' την άλλη μεριά πριν πέσει η νύχτα και τους καταπιεί το σκοτάδι. Μπροστά πήγαιναν οι ξυλοκόποι έχοντας τα τσεκούρια τους σε ετοιμότητα, ακολουθούσαν οι αγρότες με τις γυναίκες και τα παιδιά και πιο πίσω στη σειρά βρίσκονταν οι μεταλλωρύχοι κραδαίνοντας τις αξίνες τους με την ελπίδα να μην χρειαστεί να τις χρησιμοποιήσουν. Περιπατώντας στο δύσβατο μονοπάτι, ανάμεσα στα ψηλά, σιωπηρά δέντρα, κοιτούσαν γύρω τους με αγωνία για την παραμικρή κίνηση που μπορεί να σημάνει κίνδυνο.

Η τύχη τους ευνόησε και κατάφεραν να περάσουν απ' το δάσος ασφαλώς. Το ταξίδι τους μόλις ξεκινούσε και ο βαθύτερος πόνος τώρα άρχιζε μιας και γνώριζαν ότι στην επιστροφή θα έπρεπε να ξεριζώσουν τα όνειρα που είχαν για το τόπο τους και να τα πάρουν μακριά, αφού εκεί το μέλλον τους προμηνύονταν δυσοίωνο. Το ταξίδι διήρκεσε λίγο περισσότερο από ένα μήνα και την ημέρα που επέστρεψαν δεν περίμεναν ότι θα βιώσουν κάτι τόσο αναπάντεχο, κάτι που δεν θα μπορούσαν να εξηγήσουν, ούτε καν να φανταστούν ότι μπορεί ποτέ να υπάρξει πιθανότητα να συμβεί· και εννοείται πως δεν θα πίστευαν όποιον και να τους το έλεγε.

Ήταν αργά το απόγευμα όταν αντίκρισαν με νοσταλγία τα πρώτα δέντρα του σκοτεινού δάσους, του δάσους τους, να ξεπροβάλλουν στον ορίζοντα καλώντας τους να πλησιάσουν, δεν τόλμησαν όμως. Πέρασαν το βράδυ στην ύπαιθρο και το επόμενο πρωί επιβιβαστήκαν όλοι στα κάρα τους, έσφιξαν τα χαλινάρια των αλόγων και πήραν το δρόμο προς την καρδιά του πελώριου δάσους που δέσποζε επιβλητικό μπροστά τους. Μερικοί παρατήρησαν την αλλαγή αμέσως, οι περισσότεροι δεν ήθελαν να το πιστέψουν· ήταν πασιφανές όμως ότι το δάσος είχε τώρα αλλάξει. Για την ακρίβεια, δεν θυμόντουσαν την τελευταία φορά που το είδαν να σφύζει από ζωή. Μικρά και μεγάλα ζώα έτρεχαν ξέγνοιαστα ανάμεσα στα δέντρα, πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα σε ψηλά και χαμηλά κλαδιά και ελάφια ξεχώριζαν στο βάθος τους δάσους, να τρώνε ανενόχλητα

Κάποτε ήταν ο φόβος και ο τρόμος σε ολόκληρο το δάσος των γλυκών νερών, όπως συνήθιζαν να το λένε οι περαστικοί, λόγω μιας μικρής λίμνης στο κέντρο του, η οποία ήταν σχεδόν πάντα καλυμμένη από ένα κατάλευκο πέπλο ομίχλης, που πρόσδιδε στο τοπίο μια νότα μυστηρίου.

Όλοι φοβόντουσαν τις σκιές στο δάσος εκείνο, ιδίως όταν η νύχτα σκέπαζε με τα σκοτεινά φτερά της την ελπίδα και ο ζωντανός τρόμος σερνόταν έξω από το λαγούμι του για να κυνηγήσει. Έτσι τον γνώριζαν όσοι κατοικούσαν ακόμη στο μικρό χωριό με τα πέτρινα σπιτάκια δίπλα απ' τη λίμνη. Όλες τους οι προσπάθειες να τον διώξουν ή να τον εξοντώσουν είχαν αποβεί άκαρπες και πολλές από αυτές μοιραίες· ακόμη και για τους πιο δυνατούς. Είχαν καταλήξει λοιπόν στο γεγονός ότι δεν είχαν άλλη επιλογή, από το να αφήσουν τον τόπο τους μια για πάντα, ήταν πλέον αναπόφευκτο. Τους έμενε μόνο να αγοράσουν μεγάλα κάρα με άλογα από την κοντινότερη πόλη – η πεζοπορία αυτή θα τους έπαιρνε αρκετές μέρες – και να επιστρέψουν, να φορτώσουν τα πολύτιμα υπάρχοντα τους και να βρουν ένα νέο μέρος για να κατοικήσουν.

Ξεκίνησαν με τα πόδια ένα ηλιόλουστο πρωινό του Φθινοπώρου, ελπίζοντας να προλάβουν να διασχίσουν το τεράστιο δάσος και να βγουν απ' την άλλη μεριά πριν πέσει η νύχτα και τους καταπιεί το σκοτάδι. Μπροστά πήγαιναν οι ξυλοκόποι έχοντας τα τσεκούρια τους σε ετοιμότητα, ακολουθούσαν οι αγρότες με τις γυναίκες και τα παιδιά και πιο πίσω στη σειρά βρίσκονταν οι μεταλλωρύχοι κραδαίνοντας τις αξίνες τους με την ελπίδα να μην χρειαστεί να τις χρησιμοποιήσουν. Περιπατώντας στο δύσβατο μονοπάτι, ανάμεσα στα ψηλά, σιωπηρά δέντρα, κοιτούσαν γύρω τους με αγωνία για την παραμικρή κίνηση που μπορεί να σημάνει κίνδυνο.

Η τύχη τους ευνόησε και κατάφεραν να περάσουν απ' το δάσος ασφαλώς. Το ταξίδι τους μόλις ξεκινούσε και ο βαθύτερος πόνος τώρα άρχιζε μιας και γνώριζαν ότι στην επιστροφή θα έπρεπε να ξεριζώσουν τα όνειρα που είχαν για το τόπο τους και να τα πάρουν μακριά, αφού εκεί το μέλλον τους προμηνύονταν δυσοίωνο. Το ταξίδι διήρκησε λίγο περισσότερο από ένα μήνα και την ημέρα που επέστρεψαν δεν περίμεναν ότι θα βιώσουν κάτι τόσο αναπάντεχο, κάτι που δεν θα μπορούσαν να εξηγήσουν, ούτε καν να φανταστούν ότι μπορεί ποτέ να υπάρξει πιθανότητα να συμβεί· και εννοείται πως δεν θα πίστευαν όποιον και να τους το έλεγε.

Ήταν αργά το απόγευμα όταν αντίκρισαν με νοσταλγία τα πρώτα δέντρα του σκοτεινού δάσους, του δάσους τους, να ξεπροβάλλουν στον ορίζοντα καλώντας τους να πλησιάσουν, δεν τόλμησαν όμως. Πέρασαν το βράδυ στην ύπαιθρο και το επόμενο πρωί επιβιβαστήκαν όλοι στα κάρα τους, έσφιξαν τα χαλινάρια των αλόγων και πήραν το δρόμο προς την καρδιά του πελώριου δάσους που δέσποζε επιβλητικό μπροστά τους. Μερικοί παρατήρησαν την αλλαγή αμέσως, οι περισσότεροι δεν ήθελαν να το πιστέψουν· ήταν πασιφανές όμως ότι το δάσος είχε τώρα αλλάξει. Για την ακρίβεια, δεν θυμόντουσαν την τελευταία φορά που το είδαν να σφύζει από ζωή. Μικρά και μεγάλα ζώα έτρεχαν ξέγνοιαστα ανάμεσα στα δέντρα, πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα σε ψηλά και χαμηλά κλαδιά και ελάφια ξεχώριζαν στο βάθος τους δάσους, να τρώνε ανενόχλητα το πρωινό τους γεύμα.

Οι αξίνες και τα τσεκούρια χαλάρωσαν στα χέρια των χωρικών, κάτι είχε αλλάξει σίγουρα στο μέρος τους, κάποιοι αναρωτηθήκαν, και όχι άδικα, μήπως βρίσκονταν σε λάθος δάσος· βλέποντας όμως τα πέτρινα σπιτάκια του μικρού τους χωριού να ξεπροβάλλουν, πείστηκαν ότι δεν πήραν λάθος δρόμο μόνο που κάτι

άλλο είχε συμβάλλει ώστε να επανέλθει η αρμονία.

Χρειάστηκαν λίγες μόνο ημέρες για να καταλάβει μέχρι και ο τελευταίος κάτοικος του χωριού τι πραγματικά είχε συμβεί, αλλά δεν θα το πίστευαν αν δεν το έβλεπαν όλοι με τα ίδια τους τα μάτια. Ο τρόμος, το πελώριο εκείνο παρά φύση θηρίο που ζούσε στο δάσος και τους τρομοκρατούσε, είχε γίνει κάτι διαφορετικό, κάτι γνώριμο – πως όμως έγινε αυτό, αναρωτήθηκαν. Ίσως με τον ίδιο τρόπο που εξισορροπούνται όλα, με τη δύναμη της φύσης. Αν άκουγαν το κάλεσμα των ζώων του δάσους θα γλίτωναν το μακρύ ταξίδι, γιατί θα τους έδειχναν απλά ότι πρέπει να μείνουν μέσα στα σπίτια τους κρυμμένοι για όσο χρειαστεί μέχρι να καταφέρουν, προσωρινά τουλάχιστον, να φέρουν το πρόβλημα στα μετρά τους. Να κάνουν το πελώριο θηρίο να φανεί στα μάτια τους σαν αυτό που πραγματικά είναι, ένας μεγάλος μαύρος λύκος ο οποίος δεν αποτελούσε πλέον απειλή για τα ζωντανά, γιατί η ανάγκη του για επιβίωση – μιας και δεν έβρισκε πλέον ζώα και ανθρώπους – τον έκανε να στραφεί στα φρούτα και στα χόρτα και η επιμονή των ζώων να κρύβονται τον μεταμόρφωσε σε ένα άκακο προς αυτά πλάσμα.

Με τον καιρό ο τρομερός λύκος προσαρμόστηκε στις νέες συνθήκες, μα δεν ξέχασε ποτέ ποιος ήταν και από πού προερχόταν. Όσο και να ήθελε, δεν μπορούσε να παραμείνει άκακος και να συμφιλιωθεί με τη λεία του. Έτσι ήταν απλώς ζήτημα χρόνου να γίνει πολύ χειρότερος από τον τρόπο που γνώριζαν, γιατί πλέον δεν περπατούσε, κινούταν χωρίς να ακουμπά στη γη και έτρεχε σαν τον άνεμο και όταν ούρλιαζε τα βράδια προκαλούσε ανατριχίλες σε όσους ήταν ξύπνιοι και εφιάλτες σε όσους κοιμόντουσαν.

Αυτή τη φορά, όμως, οι χωρικοί ήταν αποφασισμένοι να προστατέψουν τον τόπο τους και να πάρουν κατάλληλα μέτρα, μιας και γνώριζαν πλέον την απειλή. Χρησιμοποιώντας τα κομμάτια από τα κάρα που είχαν κάνει καυσόξυλα, νομίζοντας ότι γλύτωσαν, έφτιαξαν ψηλά τείχη γύρω από το χωριό τους, αφήνοντας τον απόλυτο τρόπο να ζει ελεύθερος, στοιχειώνοντας το δάσος και πλέκοντας έναν τρομακτικό μύθο που θα ζει για πάντα ανάμεσα στους ζωντανούς.